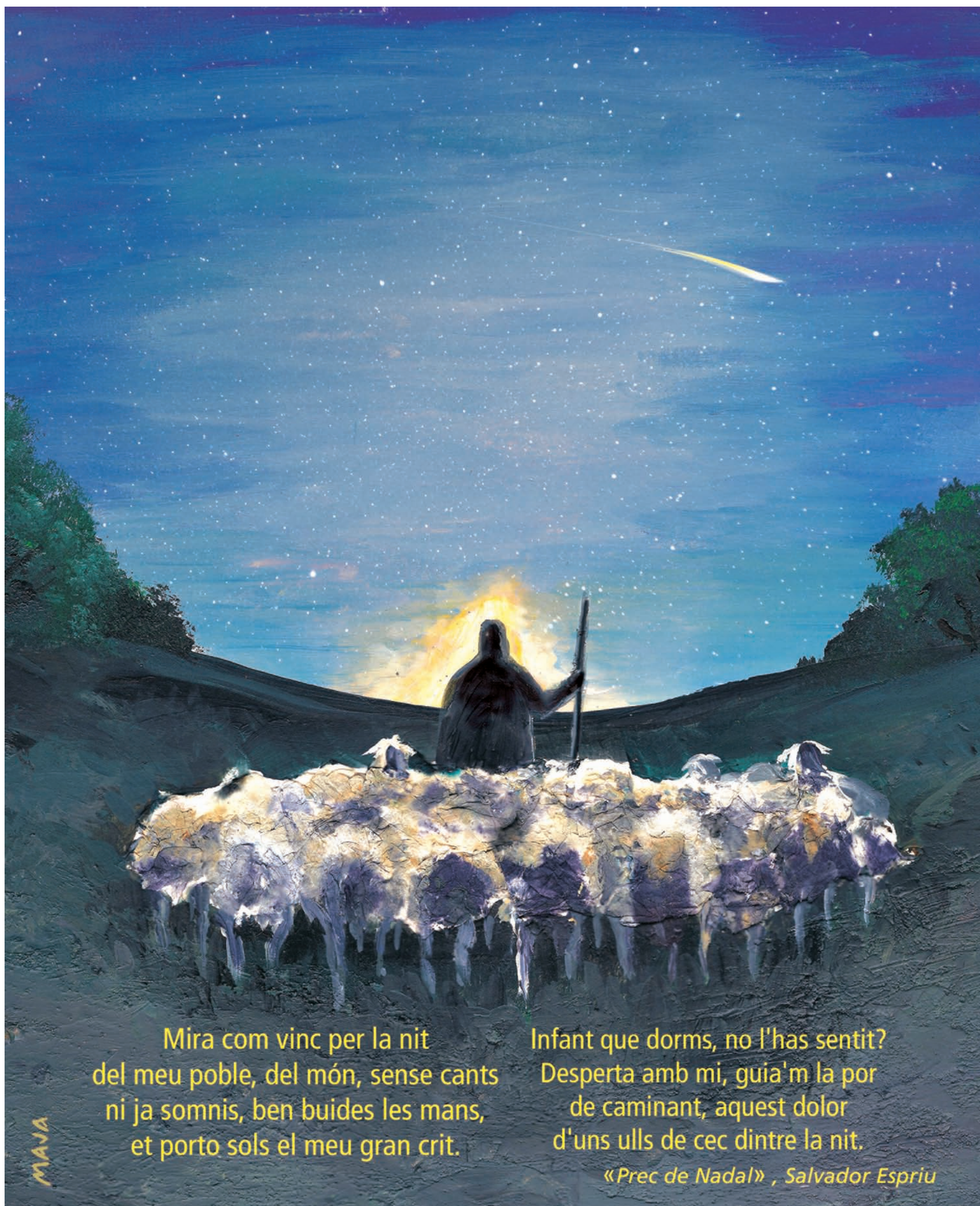

Mira com vinc per la nit
del meu poble, del món, sense cants
ni ja somnis, ben buides les mans,
et porto sols el meu gran crit.

Infant que dorms, no l'has sentit?
Desperta amb mi, guia'm la por
de caminant, aquest dolor
d'uns ulls de cec dintre la nit.

«Prec de Nadal», Salvador Espriu

Regala aquest Nadal
El Joc de la Vida de Crist!

Més informació:

93 409 27 70

www.catalunyacristiana.cat

CatalunyaCristiana
RàdioEstel

Benvolguts Reis d'Orient,

Aquest any
volem conèixer més Jesús
jugant en família.

Per això us demanem
el "Joc de la Vida de Crist"

Moltes gràcies!

Per només 6 euros

+ 3 euros en despeses d'enviament*

I també el pots regalar en la campanya solidària **«Reis per a tothom»**

*Preus especials a partir de 5 unitats

Editorial

Els Pastors de Nadal

Segons els evangelis els primers a qui es va manifestar Jesús en néixer foren uns pastors que vivien al ras. Podria semblar que és una imatge bucòlica d'altre temps, molt allunyada de l'era tecnològica i informàtica, però no és així en absolut: l'ofici de pastor avui en les nostres latituds torna a ser una realitat i a més creixent. El 2009 va néixer l'Escola de Pastors de Catalunya on s'han format joves amb una nova consciència de retorn a la terra. Un llibre recent de la filòloga i escriptora Laia de Ahumada (*A cel ras. Converses amb joves pastors*, Ed. Pagès, 2013) en recull diversos testimonis. Aquests joves volen viure d'una altra manera: recuperar el ritme pausat del temps, ser autònoms, estimar la terra i dignificar l'ofici de la pagesia: és un moviment que s'integra dins d'un nou paradigma agrosocial. Jesús mateix es presentà com a Bon Pastor i ensenyà amb imatges manllevades d'aquest ofici la relació que ha de tenir el qui guia les comunitats amb aquells qui té encomanats. Ha de conèixer les ovelles pel seu nom, ha de sortir a cercar la que s'ha perdut i ha de donar la vida per

elles. El papa Francesc pren sovint l'analogia dels pastors per parlar dels qui regeixen les comunitats. És coneguda la seva expressiva frase que els pastors han de fer «olor d'ovella». A Catalunya hi ha una llarga tradició de representar *Els Pastorets* en diverses versions i formats. El doctor Gomà, biblista acreditat, deia que no es podia reduir el misteri de Nadal a uns pastorets, però que només veient *Els Pastorets* (la crida del cel, la lluita entre el bé i el mal, la facilitat de caure en la temptació, la redempció...) hom podria atansar-se al misteri de l'Encarnació. Al poema *El Pessebre* de Joan Alavedra, musicat per Pau Casals escoltem: «Pastors, correu! A un estable/ dels afores de Betlem/ s'hi ha acomplert un miracle/ com mai més cap no en veurem./ El Fill de Déu en persona/ és nat en la nostra carn/ i fa un plor de criatura./ Glòria a Déu en l'altura!» A tots els subscriptors i lectors de *Catalunya Cristiana*, als pastors que guien les diòcesis i les comunitats cristianes, als missioners que exerceixen el seu ministeri en territori de frontera, un sant Nadal, en pau i amb alegria.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

La lluminositat del testimoni

Déu ha parlat, Déu ha vingut, Déu s'ha situat enmig nostre en la persona del seu Fill Jesús perquè no puguem dir mai que no el coneixem. Entenem una vegada més com Déu sempre és sorprenent, però ho és de la manera més impensada i trencant els esquemes de la lògica humana. El camí no ha estat el poder polític, ni la força de les armes, ni l'ostentació dels palaus o de les famílies reials. No. No és aquest l'estil del Déu de Jesús ni tampoc ho ha de ser el dels seus seguidors, encara que la història quedi sovint tacada per la infidelitat.

La joiosa notícia i la gran lliçó que ha omplert de llum tota la història ha estat la senzillesa d'una família i la pobresa d'un infant, en un racó de món ignorat d'un país ocupat per una potència estrangera. Ha arribat per un discret anunci fet als qui s'han de guanyar la vida amb la inseguretat que dona no tenir ni casa pròpia, tastar l'exili i viure pendants sempre de la providència. També ho han entès altres intel·lectualment ben preparats, però que tenien en comú amb els primers un cor humil i una recerca sincera. Això és el que desconcerta molts. Només els qui viuen oberts a Déu i a la novetat de la seva Paraula són capaços d'admirar el misteri de la seva presència i entendre el llenguatge mitjançant el qual ens arriba. «El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres» (Jn 1,14).

Cada any, la vida cristiana es refà amb l'anunci del naixement de Jesús. La llum apareix com a pregó secular d'una bona notícia. Tot queda il·luminat, ciutats, places, carrers, i cases, però, i el cor? També, amb ressonàncies desiguals en els costums populars i sovint amb llums que, en tost d'il·luminar, enlluernen. La nostra consciència cristiana vol ser solidària, sap que aquesta és la millor forma d'assemblar-se a Jesús nascut pobre a Betlem i que ens demana posar-nos al costat dels més desheretats, com Ell ho ha fet. Tenim més que motius per agrair-ho i felicitar-nos! Amics i amigues, feliç i sant Nadal.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Natàlia Aldana, Pilarín Bayés, Enric Benavent, Agustí Codinach, Miquel Desclot, Francesc Gamissans, Josep Gil, Joan Guiteras, Hind Khoury, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Joan Piñol, Teresa Pujal, Quique, Lluís Raventós, M. Luz Retuerta, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Sebastià Taltavull, Pere Tena,

Joan Maria Vernet, Joan Viñas, Pere Vivas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 125 €
Gibraltar i Portugal: 124,80 €
Resta d'Europa: 199,85 €
Amèrica i Àfrica: 237,86 €
Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Pastors amb olor d'ovella

El papa Francesc demana als preveres que recuperin l'essència més genuïna del seu ministeri

Samuel Gutiérrez

A les portes del Nadal, tota l'Església té ja els ulls fixats en l'establia de Betlem. Serà el primer Nadal del papa Francesc, un pastor que, amb els seus gestos i les seves paraules, ha reivindicat, com cap altre, l'olor de pessebre, que és també, inevitablement, olor d'ovella. Des de l'inici del seu pontificat, el Sant Pare argentí s'ha mostrat un pastor que camina ben a prop del seu ramat, que coneix les seves ovelles i les estima. Una de les crides més insistents que ha fet està adreçada precisament als preveres, als quals ha convidat una vegada i una altra a esdevenir pastors que facin olor d'ovella. No vol gestors, ni intermediaris, sinó pastors que lliurin la seva vida a favor del seu ramat, sobretot si aquest es troba a les perifèries. En aquest temps de Nadal, amb els pastors com a secundaris de luxe a l'escenari que envolta el naixement del Fill de Déu, la crida de Francesc esdevé encara més actual. És una crida forta a recuperar l'essència més genuïna del ministeri pastoral, reflectida no només en els pastors de Betlem, sinó al llarg de tota la Bíblia en tants homes i dones de Déu.

La imatge del pastor que fa olor d'ovella no necessita gaires explicacions. Parla per ella mateixa. Molts bisbes i preveres arreu del món s'hi han sentit fortament interpel·lats i, fins i tot, segons assegurin, ha aportat una nova embranzida al seu ministeri de servei al poble de Déu. A Tarragona, l'arquebisbe Jaume Pujol ha rebut aquesta invitació del Papa amb gran alegria. Tot i que ell sempre ha estat un pastor proper i servicial, amb una forta olor d'ovella, les paraules de Francesc l'empenyen encara més a «fer costat als fidels, de la mateixa manera que els pastors viuen a prop de les ovelles». «Ara que ve el Nadal —confessa Mons. Pujol—, penso en aquells pastors que anaren a adorar a l'Infant Jesús a l'establia de Betlem. Sens dubte feien "olor d'ovella", perquè estaven nit i dia tenint cura del seu ramat. I penso també que l'Infant no hauria pas canviat aquella sentor pel més refinat dels perfums.»

En un to catequètic, l'arquebisbe de Tarragona ens explica que per als pobles de l'antigor, l'activitat del pastor era prou coneguda: «Ja els reis sumeris es consideraven "pastors" dels seus súbdits. I al període clàssic, el gran Homer qualificava els sobirans com a "pastors de pobles". A l'Antic Testament, la imatge del "pastor" aplicada a Déu s'entén al servei de la fe viva. Déu és el pastor que té cura del seu ramat. Els busca la pastura, els guia, els recull. Això es veu clarament a l'Èxode i als llibres dels profetes; però també pot ser el Déu venjador, el pastor que porta el seu bestiar a l'escorxador i que, en lloc de recollir-lo el dispersa entre les nacions (només cal pensar en alguns salms o

en la profecia de Jeremies).» En el Nou Testament, afegeix, continua la comparació amb el pastor, però en el sentit més absolutament benèfic: «Jesús és el pastor que va a la mort pels seus (Mt 14,27). Una vegada i una altra remarca que ha vingut per cercar les ovelles perdudes (Mt 15,24). I, a més, recalca que ha estat enviat per tenir cura d'altres ovelles, a més de les del ramat propi (Jn 10,16). D'altra banda, l'Església primitiva l'anomena el "gran pastor" (He 13,20) i que està per sobre dels bisbes i dels preveres que "pasturen" el poble de Déu (Jn 21,15; Ac 20,28).»

Món rural

La bonhomia i servicialitat pastoral de Mons. Jaume Pujol és espontània, natural, gens impostada. No en va l'arquebisbe de Tarragona va néixer a Guissona, un poble de pagès. Gai-

rebé es podria dir que l'olor d'ovella li corre per les venes. «Quan vius al medi rural, la figura del pastor resulta molt familiar —apunta—. Jo veia com els pastors conduïen els seus ramats cap als llocs on pasturarien i com els portaven a abeurar; com guarien les seves ovelles si alguna es feia mal; com atenien les ovelles que parien un anyell; com vetllaven perquè no se'n perdés cap i, si alguna s'extraviava l'anaven a cercar per tornar-la al si del ramat; i com estaven atents per evitar que les ataquessin animals feréstecs o les robessin.» «Qui no pot veure en aquesta activitat dels pastors amb el seu bestiar una analogia dels pastors d'ànimes amb els fidels que els han estat confiats? —es pregunta Mons. Pujol— Qui pot deixar de veure el nexa simbòlic entre pasturar i abeurar amb l'aliment que representen el pa i el vi eucarístics? Qui no pot veure una semblança entre el naixement i el Baptisme? Com es pot obviar comparar el fet de guarir l'ovella malalta amb la unción dels malalts? O tornar-la al si del ramat amb el sagrament de la Reconciliació?... O la vigilància i protecció amb l'actitud del prevere que, si cal, ha de donar la vida per les seves ovelles?»

A l'altra punta de Catalunya, a Tremp, però sense abandonar el món rural, exerceix des de fa molt poc el seu ministeri pastoral el jove prevere Emili Villegas, de només 27 anys. «La imatge del pastor —afirma convençut— és la que millor explica quin és el nostre ministeri davant la comunitat cristiana. Tant és així que el dia de l'ordenació presbiteral vaig escollir com a evangeli la paràbola del pastor del capítol 10 de l'evangeli de Joan. És un text d'una gran càrrega teològica del que significa el ministeri presbiteral. Penso que en l'ADN de tot prevere hi ha el desig d'esdevenir imatge del Bon Pastor.» Mn. Emili va ser ordenat com a sacerdot el 21 de juliol passat. Exerceix el ministeri a la parròquia de la Mare de Déu de Valldeflors i algunes parròquies del voltant de Tremp, al bisbat d'Urgell. Sent que la seva vocació està arrelada en la imatge del Bon Pastor que dona la vida per les seves ovelles. «El nostre ministeri no és per a nosaltres mateixos sinó que pren sentit amb els fidels que ens han estat encomanats. Com fa el pastor d'un ramat, també nosaltres hem de fer camí junts. Com a prevere em sento cridat a guiar i conduir els fidels, a restar en vetlla contra el llop que és el maligne, i quan convingui, he d'anar a buscar qui s'ha perdut i d'aquesta manera avançar plegats cap al Crist, Ell que és el Bon Pastor, Ell que és el camí, la veritat, i la vida.»

«Amb vosaltres sóc cristià. Per a vosaltres sóc pastor.» Les paraules de sant Agustí ressonen amb força en Mn. Emili: «Ser prevere no significa ser superior davant dels altres cristians, sinó que és un ministeri de servei i de responsabilitat. No em sento més

MONS. JAUME PUJOL:
«Qui no pot veure en aquesta activitat dels pastors amb el seu bestiar una analogia dels pastors d'ànimes amb els fidels que els han estat confiats?»

MN. EMILI VILLEGAS:
«En l'ADN de tot prevere hi ha el desig d'esdevenir imatge del Bon Pastor»

important ni superior pel fet de ser mossèn, més aviat em sento el servidor de la meua comunitat parroquial.» En la insistent invitació del Papa, aquest jove prevere fill d'Andorra la Vella entén que el Sant Pare demana un contacte més directe amb el poble. «No podem quedar-nos tancats en el despatx de la casa rectoral i de la sagristia de l'església —exclama— sinó que hem de sortir a buscar els nostres fidels al carrer i en la seva quotidianitat, conèixer més i millor les nostres famílies, els nostres joves i els padrins i padrines que vénen a missa. També entenc que hem d'estar disponible totes les hores del dia perquè la nostra vocació no és una feina amb un horari concret.»

Imatge universal

Una de les virtuts que té l'evocadora imatge del pastor que fa olor d'ovella és la seva universalitat. És una imatge que tothom pot entendre, fins i tot en els llocs més recòndits, com ara l'Àfrica, on Mn. Carles Sanmartín, delegat de Mitjans de Comunicació i de Pastoral Social de Lleida, ha exercit de missioner: «Quan vaig estar vivint a Burkina Faso com a missioner entre els anys 2002 i 2007, vaig tenir el privilegi de dedicar-me pastoralment a acollir, escoltar i acompanyar molts homes i dones, joves i grans, que venien al centre diocesà d'acollida on col·laborava amb un equip de persones africanes.» Potser per modestia, el prevere lleidatà no sap dir si en la seva experiència a Burkina Faso ell feia gaire olor d'ovella. El que sí que està convençut és que feia, i continua fent, molta olor africana: «Això vol dir que les persones a les quals acompanyava també m'acompanyaven a mi, sense que elles ho sabessin. Per exemple, quan veia la seva immensa capacitat de resistència a les dificultats de la vida o la seva gran confiança en Déu, a mi em feien un gran bé. Des d'aleshores em sento europeu i africà.»

Pel seu caràcter i història personal, a Mn. Carles Sanmartín Sisó li ha agradat molt sempre la relació amb les persones, sobretot a curta distància. «Em sento molt còmode escoltant i dialogant una estona llarga amb una persona, al voltant de coses profundes.» El delegat de Mitjans de Comunicació de Lleida considera que «només quan s'està molt en contacte amb les persones és quan podem

agafar la seva olor; només quan compartim el que les altres persones són, viuen i els passa, aquesta experiència configura d'alguna manera la nostra pròpia olor, que és la nostra pròpia vida, com a preveres-pastors». «Dit d'una altra manera —afegeix—, l'olor d'un prevere-pastor està conformada per la barreja de la seva pròpia flaire i per les olors de les persones que té a prop.»

La invitació ara del papa Francesc confirma les intuïcions que Mn. Carles ja ha viscut al llarg del seu ministeri. «Ell mateix és un grandíssim referent de bon pastor, a l'estil de Jesús —acaba dient—. Conèixer, deixar-se conèixer i donar la vida són al meu entendre tres grans pilars en el camí de la felicitat i la realització personal i cristiana, que ens vénen de Jesús i són de profunda actualitat. Quan amb la gràcia de Déu mirem de viure així, se'ns nota i esdevenim una benedicció de Déu per al món!»

Fraternitat

Un bon exemple de benedicció per a les parròquies on ha exercit el ministeri ha estat també Mn. Francesc Catarineu, actual rector de Sant Feliu i la Santíssima Trinitat de Sabadell. Fins i tot el seu jove vicari, Mn. Txema Cot, afirma sense embuts que és «tot un luxe» treballar al seu costat. Amb més de 40 anys d'experiència com a prevere, Mn. Catarineu confessa que la pròpia feblesa l'ha fet entendre que

MN. CARLES SANMARTÍN:
«Només quan s'està molt en contacte amb les persones és quan podem agafar la seva olor»

MN. FRANCESC CATARINEU: «El Papa ens demana que recuperem el sentit fratern amb la comunitat. Ens crida a ser guies des de la germanor i des del ministeri, que vol dir servei»

no està per sobre de la comunitat sinó que ell també necessita «el guiatge, la llum i la fe que Crist ens ofereix a tots». «Jo entenc que el Sant Pare ens demana que recuperem el sentit fratern amb la comunitat —afegeix—. El Bon Pastor ens crida a ser guies des de la germanor i des del ministeri, que vol dir servei.»

En la seva llarga trajectòria presbiteral el rector de Sant Feliu ha tingut «la sort de conèixer moltes persones creients que ens donen mil voltes als pastors en espiritualitat, profunditat, compromís...» «El pastor ha d'estar tan posat amb el ramat que es confon amb les ovelles, jo també sóc ovella amb les ovelles del ramat.» Mn. Francesc Catarineu, delegat de Càritas i Pastoral Social del bisbat de Terrassa, acaba assenyalant que «Crist és el veritable i únic pastor»: «Aquells que hem rebut d'Ell aquesta crida som enviats a col·laborar amb Ell per ajudar els nostres germans a seguir-lo, però no podem deixar de ser també ovelles entre les ovelles...»

L'austeritat de vida, la simplicitat del cor, el desprement personal, la capacitat d'admiració... són alguns dels trets que pastors d'ovelles i pastors d'ànimes són cridats a tenir en comú. En una època en què sembla que hi ha també en el món rural una revifalla de l'ofici de pastor, el papa Francesc continua fent una crida a tornar als orígens del ministeri i desclericalitzar així una vocació que, al llarg dels segles, massa sovint ha confós la dimensió del servei amb l'exercici autoritari del poder.

Programació prevista dels viatges del 2014

El club+Amics
et desitja
BON NADAL

ETIÒPIA

Del 12 al 24 de gener 2014

Celebració de l'Epifania-TIMKAT- a
la Jerusalem africana-LALIBELA

CRISTIANISME ETÍOP

XINA

Del 10 al 18 de març

9 dies per la tradició d'un imperi mil·lenari on
els màxims exponents són Pequín i Xian, fins a
arribar a Xangai, la metròpoli més futurista de
l'Extrem Orient. Mossèn i guia acompanyant des
de Barcelona.

BERLÍN IMPERIAL

Del 7 a l'11 d'abril

Escapada cultural

Finals ABRIL — **PEREGRINACIÓ A FÀTIMA
I NORD PORTUGAL**

12-19 MAIG — **PEREGRINACIÓ A POLÒNIA**
(Ruta de Joan Pau II)

17-24 JUNY — **PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA**

JUNY — **SICÍLIA i MALTA** La magna Catalonia

6-13 JULIOL — **NORUEGA**

4-15 AGOST — **ARMÈNIA**
Un poble marcat per la fe

18-30 AGOST
ETIÒPIA. TRIBUS i CRISTIANS DEL SUD

2a Quinzena SETEMBRE — **NEPAL**

OCTUBRE — **PEREGRINACIÓ A CUBA**
Santuari de la Verge da la Caritat del Cobre i
ruta cultural en homenatge als indians

NOVEMBRE — **ÍNDIA AMB GOA**

DESEMBRE — **PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA**

El primer Nadal del pontificat del papa Francesc

Convida a viure'l amb alegria i a buscar moments de silenci

Mercedes De La Torre
Ciutat del Vaticà

El papa Francesc convida a viure amb alegria aquest Nadal i a buscar moments de silenci per a la preparació de la vinguda del Nen Déu. Durant una missa recent a la casa de Santa Marta, el Sant Pare ha assegurat que «preparant-nos per al Nadal ens farà bé de guardar una mica de silenci per escoltar Déu, que ens parla amb la tendresa d'un pare i d'una mare». En aquesta línia, ha explicat que la veu del Senyor és com «la brisa suau» i s'acosta «a aquella sonoritat del silenci pròpia de l'amor» que no fa «espectacle». Així, ha convidat a escoltar la música del llenguatge del Senyor en preparació cap al Nadal, que normalment sembla «una festa de molt soroll». Davant d'això, el Papa ha destacat que «estem a l'espera, vetllant», i ha recordat que «Jesús es fa petit» per fer-nos forts.

Així mateix, durant un recent Àngelus a la plaça de Sant Pere, el papa Francesc ha explicat que en la litúrgia ressona en diverses ocasions la invitació a «l'alegria, a alegrar-se, perquè el Senyor és a prop. El Nadal és a prop!». En aquesta oració mariana, el Papa ha resat perquè «la Mare de Déu ens ajudi a accelerar les nostres passes cap a Betlem per trobar l'Infant que ha nascut per a nosaltres, per a la salvació i l'alegria de tothom», i ha conclòs que «a ella l'àngel li va dir: "Alegreu-vos, plena de gràcia, el Senyor és amb vós." Que ella ens obtingui viure l'alegria de l'Evangeli a la família, a la feina, a la parròquia i en tots els ambients. Una alegria íntima, feta d'estupor i tendresa».

D'aquesta manera, el Papa ha destacat que la vinguda de Jesús «ens enforteix, ens dóna fermesa, ens dóna coratge, fa exultar i florir el desert i l'estepa» quan la nostra vida es torna àrida perquè «no hi ha l'aigua de la Paraula de Déu i el seu Esperit d'amor». A més, ha recordat que el missatge cristià es diu «evangeli», és a dir, «bona notícia» perquè és «un anunci d'alegria per a tot el poble», i ha explicat que l'Església és la casa de l'alegria i aquells que estan tristos, «hi troben la veritable alegria».

El papa Francesc ha reprès la tradicional benedicció dels «nens Déu», que va començar el papa Pau VI el 1969 quan per primera vegada va impartir la benedicció de les estàtues del pessebre que els fidels romans portaven a la plaça de Sant Pere. Així, en acabar el rés de l'Àngelus del tercer diumenge d'Advent, el Papa ha beneït milers de figures que van portar els nens abans de col·locar-les als pessebres de casa seva i que van dirigir cap al Papa quan va aguar des de la finestra del palau apostòlic. A més, el Sant Pare ha destacat que la primera salutació estava reservada als nens de Roma, vinguts per la tradicional benedicció organitzada pel Centre d'Oratoris Romans i els ha demanat als «nens estimats» que, quan els col·loquin als seus pessebres, també es recordin d'ell, com ell es recorda

de la plaça de Sant Pere fa 25 metres i ha estat regalat per la comunitat de Waldmünchen a Baviera (Alemanya). Durant el seu agraïment, el papa Francesc ha fet broma dient que és un «avet internacional», perquè l'arbre va créixer a prop de la frontera amb la República Txeca. En concret, l'arbre es va il·luminar el 13 de desembre i pot ser admirat per tots els qui acudeixen a la plaça de Sant Pere en aquesta època nadalenca en què «ressona arreu l'alegre anunci de l'àngel als pastors de Betlem que van ser envoltat per una gran llum».

A més, el Papa ha destacat que «avui també Jesús continua dissipant les tenebres de l'error i del pecat per portar a la humanitat l'alegria de la llum divina resplendent, de la qual l'arbre de Nadal és signe i record», per la qual cosa ha animat a deixar que «ens embolcalli la llum de la veritat perquè l'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida dels que es troben amb Jesús».

D'altra banda, el 24 de desembre a la tarda es podrà admirar el pessebre titulat «Francesc 1223 – Francesc 2013», que enguany prové de Nàpols (Itàlia) i que està format per 16 personatges de dos metres d'altura de totes les classes socials i diferents edats de la vida, des de la infància fins a la vellesa.

A més, els naixements que decoren enguany l'aula Pau VI, els Museus Vaticans i la Casa de Santa Marta provenen de Veracruz (Mèxic) i han estat realitzats per dones indígenes del país.

Programa de les celebracions

Dimarts 24 de desembre: Missa del Gall en la solemnitat de la Nativitat del Senyor a la basílica de Sant Pere a les 21.30
Dimecres 25 de desembre: solemnitat de la Nativitat del Senyor. El Papa impartirà la benedicció *Urbi et orbi* a les 12 h des del balcó central de la basílica vaticana.
Dimarts 31 de desembre: solemnitat de Maria Santíssima, Mare de Déu. El Papa presidirà el rés de les vespres a les 17 h a la basílica de Sant Pere i l'oració del *Te Deum* en acció de gràcies per l'any transcorregut.
Dimecres 1 de gener: solemnitat de Maria Santíssima, Mare de Déu, i Jornada Mundial de la Pau. El Papa celebrarà la missa a les 10 h
Dilluns 6 de gener: solemnitat de l'Epifania del Senyor, el Papa presidirà la celebració eucarística a les 10 h a la basílica de Sant Pere.

d'ells i els ha desitjat bon Nadal.

Prèviament, el nombrós grup d'infants juntament amb els seus catequistes, pares, avis va participar en una celebració eucarística a l'interior de

la basílica de Sant Pere, presidida per l'arxiprest de la basílica, el cardenal Angelo Comastri.

Enguany el tradicional arbre nadalenç que es col·loca al costat de l'obelisc

Les floretes del papa Francesc

De la perfecta alegria del Papa

Francesc Gamissans

El 27 de novembre hi hagué a Roma una peregrinació internacional de famílies. Més de 150.000 persones escoltaren el papa Francesc. Vingueren de 75 països diferents. Feia goig veure la ciutat envaïda per tantes famílies dels cinc continents, moltes d'elles amb nens i nenes, amb avis i padrinetes, oncles i altres parents.

El dia abans, dissabte, el Papa començà el seu discurs responent aquesta pregunta: «Com és possible viure avui la fe cristiana amb alegria.» La contesta la donà ell mateix: «Mireu, el més pesat avui és la manca d'amor, d'estimació...» La gent es mirava, uns als altres, com dient: «Té tota la raó!» El Papa digué unes paraules semblants a les de Jesús: «Veniu a mi, famílies de tot el món, i jo faré que la vostra alegria sigui completa.» Un nen petit, en sentir-ho, s'escapà dels pares i correu cap al Sant Pare per tocar-lo. El Papa li posà la mà sobre el cap, i continuà, com si res, la seva prèdica: «Per tirar endavant una família calen tres coses: permís, amor i perdó. Permis per no ser invasius; estimació que vol dir també disculpa.»

Fou en l'homilia de l'endemà, diumenge, on el papa Francesc va esplaïar-se posant l'accent en la «perfecta alegria», com havia fet sant Francesc d'Assís. «M'agradaria fer-vos una pregunta, però que cadascú se la faci a ell mateix a casa, eh? Pregunta: hi ha alegria a casa vostra? Mireu: la "perfecta alegria" que es frueix en la família no és quelcom superficial, no ve de les coses, de les circumstàncies favorables, sinó de l'harmonia de les persones, quan tots l'experimenten en el cor i els fa sentir la bellesa d'estar tot junts pel camí de la vida.»

Al final de l'Eucaristia, el papa Francesc va aixecar les mans i acabà amb una pregària que diu així: «Que totes les famílies siguin llars acollidores de bondat, d'alegria i de pau, pels nens i nenes i pels ancians, pels qui estan malalts i sols, pel que és pobre i necessitat...»

La mirada d'un goig espiritual il·luminava el rostre del papa Francesc; tot ell deixava veure una pau i alegria que volia imbuir a tots aquells que Jesús anomenava afeixugats i desesperats.

Madrid

Mans Unides prepara les tasques de reconstrucció a les Filipines

Les ajudes asseguren la supervivència de gairebé 30.000 persones

Redacció
Madrid

Ja fa més d'un mes que el tifó *Haiyan* va assolir les Filipines, el 8 de novembre. Mans Unides ha aprovat una ajuda de 248.000 euros destinats a aquesta emergència i ha informat sobre les tasques que es duen a terme amb aquests diners. L'entitat catòlica, present al país des de fa 25 anys, ha atès la població des del primer moment del desastre, després de constatar l'estat de devastació total, amb pèrdues humanes gravíssimes i nombrosos danys materials. Al gener, hi ha previst iniciar les tasques de reconstrucció al país, especialment a la regió de Samar oriental, una de les zones més devastades i desateses després del tifó.

Patricia Garrido, coordinadora de projectes de Mans Unides al sud-est asiàtic, ha manifestat que «és indispensable integrar en els projectes de reconstrucció accions de capacitació per a la reducció i prevenció de desastres naturals, adreçades als centres d'acció social de les diverses diòcesis». Garrido recorda que «les accions desenvolupades en els darrers anys per Mans Unides en aquest camp de la prevenció de desastres han demostrat la seva eficàcia i n'han donat fruit en una tragèdia com aquesta. A les zones on s'han posat en marxa aquests programes el balanç de víctimes mortals del tifó ha estat considerablement menor».

Mitjançant l'organització Bicol Consortium for Development Initiatives, amb la qual Mans Unides treballa des de fa cinc anys en projectes de prevenció davant de desastres natu-

rals, tan freqüents a la zona, s'han visitat diverses zones del país, algunes de difícil accés, a causa de l'estat de destrucció absoluta de molts municipis i vies de comunicació. Diverses trobades amb autoritats públiques i religioses de la zona els han permès posar-se al dia sobre quines són les necessitats més urgents a cobrir fins a finals d'any: aliments, estris de cuina, lones per a refugi temporal, habitatges i recuperació de negocis i mitjans per guanyar-se la vida. S'han establert les àrees d'actuació més urgents, al Samar oriental, i més concretament, a la diòcesi de Borongan. D'aquesta manera, es podran beneficiar de les ajudes prop de 30.000 persones.

La primera fase d'actuació ja es du a terme i consisteix a oferir atenció immediata i seguretat alimentària a la població: distribució de 21.000 paquets d'aliments bàsics i estris de cuina, amb un cost de 200.000 euros, i un repartiment de 7.000 lones per a refugi temporal i kits d'higiene bàsica amb un cost de 48.000 euros.

La segona fase, que tindrà lloc a partir del gener, preveu projectes d'assistència psicossocial a les víctimes i projectes de reconstrucció d'habitatges i infraestructures productives, amb sistema de remuneració del treball amb aliments.

Mans Unides agraeix l'ajuda rebuda per part de la societat espanyola i recorda que continuen obertes les vies per poder enviar més ajuda: donatius a través d'ingrés bancari (compte 0049 1892 63 2210525246 amb la referència «EMERGÈNCIA FILIPINES»), donatius en línia (<https://mansunides.org/ca/form/donativo>) o enviant un SMS amb les paraules «MANS UNIDES FILIPINES» al 28014.

«És indispensable integrar en els projectes de reconstrucció accions de capacitació per a la reducció i prevenció de desastres naturals»

Propostes per a un Nadal més humà i solidari

- Felicita el Nadal amb Mans Unides amb una postal animada des de la web de Mans Unides: <http://mansunides.org/felicitacions-nadal-empreses>
- Dóna punts Estrella de "la Caixa": amb 225 punts s'ajudarà a reconstruir un pavelló de pediatria en un hospital d'Angola i s'ajudarà a salvar la vida d'infants malalts i desnodrits
- Envia un SMS al 28014: el cost d'1,20 euros es destinarà als damnificats del tifó de les Filipines. Servei d'SMS solidari vàlid per Movistar, Vodafone i Orange
- Fes un donatiu: el treball que fa Mans Unides és possible gràcies als diners que aporten persones solidàries i compromeses
- Fes-te'n soci: és la millor manera de donar suport als projectes educatius, sanitaris, socials, agrícoles i de promoció de la dona que Mans Unides promou als països més empobrits

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Itàlia

Chiara Lubich, més a prop dels altars

Els Focolars sol·liciten l'obertura de la causa de canonització

Redacció

Castel Gandolfo

«Avui, 7 de desembre del 2007, 70è aniversari del Moviment, ens ofereix la possibilitat de presentar a l'Església la petició oficial per a la introducció de la causa de beatificació de Chiara.» Així anunciava Maria Voce, presidenta del Moviment dels Focolars, la presentació al bisbe de Frascati, Mons. Raffaello Martinelli, la petició oficial per a la introducció de la causa de canonització de Chiara Lubich, fundadora dels Focolars, que va morir el 14 de març del 2008 a Rocca di Papa (Itàlia).

La sol·licitud tenia lloc davant la presència de nombrosos focolarins i focolarines aplegats a Castel Gandolfo per a la trobada anual.

«Aquest fet», deia Maria Voce, «ens convida a una santedat encara més gran, a construir aquesta santedat dia rere dia en la nostra vida, a contribuir a destacar aquella santedat col·lectiva a la qual Chiara tendia».

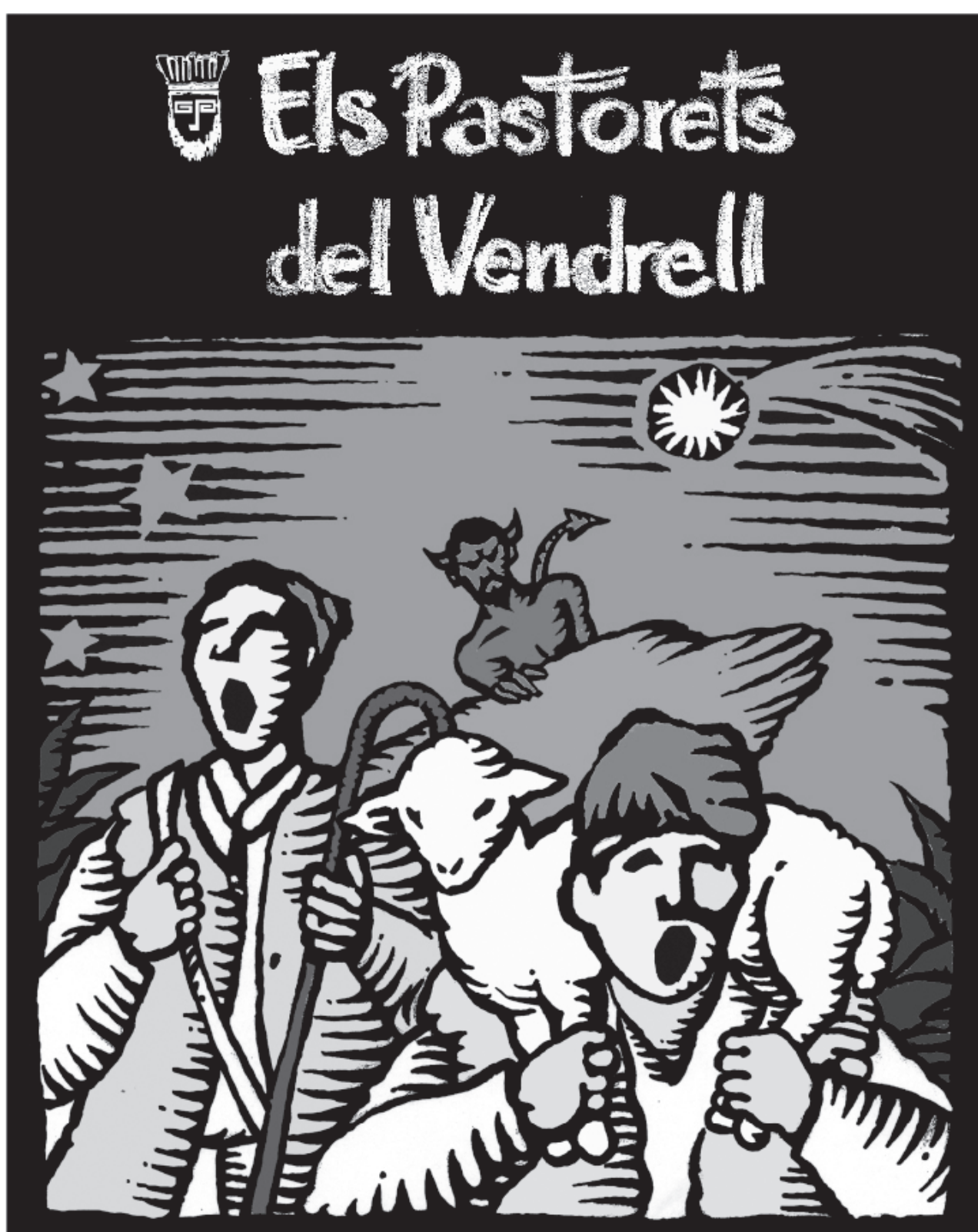
D'ençà de la data de la mort i des de molts indrets d'arreu del món, persones de tota mena, catòlics i membres d'altres Esglésies, religions i cultures expressen el desig que aquest procés

«Aquest fet ens convida a una santedat encara més gran, a construir aquesta santedat dia rere dia en la nostra vida, a contribuir a destacar aquella santedat col·lectiva a la qual Chiara tendia»

de Chiara Lubich sigui iniciat. Un reconeixement com aquest podrà revifar, en moltes persones, un compromís personal espiritual i moral pel bé de la humanitat.

El març del 2013, coincidint amb el cinquè aniversari de Chiara Lubich, el copresident del Moviment dels Focolars, Giancarlo Falletti, va concedir una entrevista a *Ciutat Nova*, en què parlava de la possibilitat i del significat de la introducció del procés d'obertura d'una causa de canonització per a Chiara Lubich. Falletti deia en aquesta entrevista: «Un dia Chiara es va preguntar: "Si no em faig santa, què us deixo?" En aquesta declaració, que subratlla l'exigència que Déu ho havia de ser tot a la seva vida, ja trobem una dimensió comunitària. La qui teníem davant no era una Chiara preocupada per la seva santedat, per la relació particular entre ella i Déu, sinó per la santedat de la comunitat. "Què us deixo?" volia dir que la santedat era un "patrimoni de la família".»

En l'Església catòlica és habitual presentar als mateixos fidels, com a estímul de vida cristiana, persones que s'han distingit per un particular testimoni de fe. Això es produeix després d'un procés canònic de verificació, que també preveu el patrimoni de pensament i d'acció de la persona, i que pot ser iniciat almenys cinc anys després de la mort.

DIES: GENER 19 i 26 - FEBRER 2 i 9 a les 17 h
Teatre Àngel Guimerà

Informació i reserves: **tel. 977 662 993**
www.pastoretsdelvendrell.cat

Bonificació especial per a grups

El 10% de la recaptació total de la taquilla es destinarà a una finalitat benèfica

Són... els Pastorets de Catalunya!

Argentina

Violència anticristiana a l'Argentina

Commoció per l'atac a tres catedrals i a l'església més antiga de Buenos Aires

Joan Piñol
Buenos Aires

L'Argentina ha passat de l'eufòria per l'elecció del papa Francesc a viure diferents episodis de violència anticristiana. En poc més de dos mesos han estat atacats sis temples catòlics i dos temples metodistes. Entre aquests llocs de culte hi ha tres catedrals i l'església de Sant Ignasi de Loiola, el temple més antic de Buenos Aires. Aproximadament un 70% dels argentins es declara catòlic, cosa que ha fet que aquests atacs hagin causat una gran commoció.

El primer temple atacat va ser la parròquia de Sant Ignasi de Loiola, al centre de la capital argentina i a pocs metres de la famosa plaça de Mayo. Aquest temple va ser construït pels jesuïtes quan van arribar a l'Argentina al segle XVII. La major part de l'edifici data del 1675 i va ser declarat Monument Històric Nacional l'any 1942.

Els problemes per al temple van començar quan el Col·legi Nacional de Buenos Aires va ser ocupat per uns estudiants en vaga. Aquest centre preuniversitari es troba annex a la parròquia i va ser ocupat durant deu dies per part de diversos grups que protestaven contra el govern. Un d'aquests grups, format per cinc estudiants, va entrar a l'església el 25 de setembre a través d'un antic túnel que comunica l'escola amb la parròquia. Els estudiants van fer pintades al terra del temple on s'hi podia llegir: «L'única església que il·lumina és la que crema», «Ni Déu ni amo», etc. També van orinar sobre l'altar i van cremar alguns bancs. El rector de la parròquia, Francisco Baigorria, va declarar que els danys haurien pogut ser majors: «Els vàndals van calar foc, ho van ruixar tot amb combustible i van marxar. És un miracle que no s'hagi incendiat tot perquè hi ha molta fusta aquí dins.» La diòcesi ha calculat que costarà uns 14 milions de pesos (1,6 milions d'euros) reparar les destrosses.

L'arquebisbe de Buenos Aires, Mons. Mario Poli, va presidir el 3 d'octubre una missa de desgreu. El successor

del papa Francesc al capdavant de l'arxidiòcesi va mostrar-se consternat per l'atac, sobretot per l'«acarnissament particular» amb l'altar. Tanmateix es va mostrar disposat a parlar amb els assaltants. «M'encantaria trobar-me amb ells amistosament i practicar l'antic art del diàleg humà.» El primat argentí va recordar que les pintades representen «les petjades de la vella gramàtica de la intolerància i una mostra d'incapacitat per acceptar les diferències».

El segon temple atacat va ser l'església nord de la comunitat metodista de Rosario. Els assaltants van cremar bancs, el piano, les portes i l'altar. L'assalt es va produir el dia 26 de setembre, l'endemà de la profanació de la parròquia de Sant Ignasi de Loiola.

L'atac següent el va patir la catedral de Mar del Plata, una ciutat al sud de Buenos Aires. El 27 d'octubre un grup desconegut va entrar a la catedral i va baixar a la cripta que hi ha sota l'altar major. Allà van defecar damunt l'altar, van destrossar una imatge de santa Cecília i van robar relíquies. Es dona la circumstància que entre les relíquies

«El Papa va qualificar de "bufetada a Jesús" l'atac a la catedral de Mar del Plata»

robades n'hi havia una de sant Sever màrtir, bisbe de Barcelona que va morir al segle IV durant la persecució de Diocleciana. Els assaltants també van destruir el mantell de la Verge dels Desemparats. El bisbe Antonio Marino va destacar que «són només valors espirituals i no hi ha cap mena de valor material o econòmic en aquestes relíquies». El prelat va lamentar que hagin d'adoptar mesures de seguretat. «És una tristesa veure que Mar del Plata s'omple d'alarmes i reixes i no m'agradaria que això arribi fins a l'interior de la casa del Senyor», va reconèixer.

El papa Francesc va ser informat de l'atac pel vicari general de Mar del Plata durant un dinar a la casa de Santa Marta, on viu el Pontífex. «El Papa es va mostrar commogut i preocupat», va explicar el vicari. Francesc també va enviar un missatge a la diòcesi. «La meua oració d'una manera especial per la comunitat de la catedral que ha patit aquest acte vandàlic, aquesta profanació. Prego que em sentin molt pròxim en tot moment, perquè això és com una bufetada a Jesús», va dir el Pontífex. El bisbe de Mar del Plata va explicar als fidels durant la missa de desgreu que, «com a cristians, hem de pregar per la conversió dels assaltants». Igualment, el Papa demanava als fidels que «perdonin de cor a tots els que van realitzar l'atac».

Grup esotèric

Una altra església víctima de la violència va ser la parròquia de Sant Antoni de Pàdua a la diòcesi Cruz del Eje. Els assaltants van cremar les portes i un confessional, van robar copons amb les hòsties, van trencar una imatge de Crist i

es van emportar una custòdia. Segons les autoritats locals, els responsables podrien ser membres d'un grup esotèric.

Un altre cop els metodistes van ser l'objectiu el 10 de novembre d'un assalt, aquest cop a l'església de Buenos Aires, la més antiga del país que va ser construïda fa 170 anys. Van destruir l'orgue juntament amb diversos bancs i van col·locar en posició invertida la creu.

Els actes vandàlics es van repetir el 20 de novembre a la catedral de Córdoba, la segona ciutat més poblada de l'Argentina. Un grup de joves havia convocat una manifestació per protestar per l'aprovació de l'ordenança cívica de la ciutat. Alguns manifestants es van desviar de la ruta i van atacar la catedral amb ampolles de vidre i bombes de pintura contra la façana. Després van intentar entrar a l'església on s'estava celebrant un festival de cant amb nens d'una escola. Un grup de pares i policies van impedir l'entrada als manifestants. Com a conseqüència, tres policies van resultar ferits. El rector de la catedral va destacar que els danys són de caràcter menor i que es tractava d'una minoria dels joves manifestants.

El mateix dia 20 de novembre a la ciutat de La Plata, va ser atacat un santuari del moviment Schoenstatt. Van decapitar una estàtua de la Immaculada Concepció que es troba al jardí i van trencar les creus del Via Crucis.

Per últim, els disturbis més importants es van produir a la catedral de San Juan, a l'oest del país. Allà hi havia convocada la 28a Trobada de Dones. Aquesta concentració aplega cada any unes 20 mil dones de tota l'Argentina per debatre sobre feminisme. Entre les seves reivindicacions hi ha l'avortament lliure, el matrimoni homosexual i la ideologia de gènere. Aquestes trobades cada any se celebren en una ciutat argentina diferent i en totes elles hi ha hagut atacs a l'Església. Enguany, l'últim dia de la trobada es va dur a terme una manifestació pels carrers. Un grup de manifestants, unes 500, es van adreçar a la catedral. En aquell moment un miler de persones estaven resant a l'interior juntament amb l'arquebisbe de San Juan. Un centenar de nois es trobaven a l'entrada per evitar que les manifestants entressin. Contra aquest grup d'homes es va dirigir la violència de les manifestants que van agredir-los amb pintura, cops, pals, aigua i escopinades. Els nois van formar una cadena davant la catedral i van estar dues hores protegint el temple mentre resaven el Rosari. L'agressió va deixar diverses persones ferides entre les quals es troba el mateix rector de la catedral, Rómulo Campora. Finalment, les manifestants també van cremar un ninot del papa Francesc. «Cremar la imatge del Papa és una ofensa i no només a l'Església sinó a cadascun dels argentins perquè el Papa és argentí», va dir Campora. Nombrós mitjans argentins van protestar perquè la policia no va actuar. Aquests atacs no són una ofensiva organitzada o premeditada. Tanmateix, tants atacs concentrats en només dos mesos han causat commoció a l'Argentina.

CERTIFICATS MÈDICS

CARNET DE CONDUIR

NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826

Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n

08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Lectures per a aquest Nadal

TAMBÉ VAN SER JOVES

Jordi Sierra i Fabra
Il·lustracions: Fernando Vicente

Llibre ideal per iniciar els lectors en les biografies de personatges destacats de la ciència, l'art, la història i la literatura: Einstein, Verne, Picasso, Mozart, Gandhi...

L'escriptor de LIJ més venut a l'Estat espanyol

Jordi Sierra i Fabra
Autor guanyador del Premi Cervantes Chico 2012

OPERACIÓ MIQUEL ÀNGEL

Marta Romera

Una novel·la emocionant amb enigmes, missatges xifrats i, sobretot, amb molt d'art.

DESCOBREIX EL BOOKTRAILER DEL LLIBRE:

Opinió

El miracle del Nadal ens fa totalment i plenament humans

Hind Khoury

Cristiana palestina

No deixa mai de sorprendre'm com, cada any, i a mesura que ens acostem a Nadal, el cor afligit se m'il·lumina amb joia i esperança, gairebé com un miracle. M'enforteix l'exemple dels veïns de Betlem, que al llarg dels segles i a través de moltes guerres i ocupacions, mai no han deixat de celebrar el Nadal ni d'honorar el príncep de la pau i l'amor acabat de néixer. El cor s'alleugereix a l'ombra del Mur de l'Apartheid, a la meua porta a Betlem. El mur és un recordatori ombrívol de l'ocupació d'Israel, una ocupació que ens escanya la vida, ens devora la terra i ens nega la llibertat de moure'ns i visitar amics i familiars. Em recorda que simplement aspirem a viure una vida normal enmig de la anormalitat de la colonització. Estem sotmesos a aquesta injustícia, i, a més, la nostra residència és publicitada com a terrorisme, i la nostra condició de víctimes com una agressió.

Aquesta transformació és incomprendible. Com pot el cor il·luminar-se quan els nostres presos polítics són a les presons israelianes, molts dels

quals sense un procés legal? Com pot enlairar-se el cor quan allò que espera als refugiats només és més frustració, negació i, fins i tot, l'expulsió? Més encara, quina llum pot haver-hi en una regió que veu milions de nous refugiats i que és dividida per les guerres?

Mentre renovo l'esperança amb Nadal i a mesura que el cor s'omple d'alegria de donar i cuidar, m'adreço

«El missatge senzill de Nadal és el secret de la vida, significatiu i vital per a la nostra existència»

al pròxim més confiada en la seva bona voluntat. La vida sembla prometedora i val la pena fins a l'últim dels esforços i treballs, i recordo que no puc viure sense Nadal. A través d'aquest modest naixement a Betlem, se salva la humanitat. El missatge senzill de Nadal és el secret de la vida, significatiu i vital per a la nostra existència. En el moment en què la simple veritat se'ns revela, sabem que estem en aquest món per contribuir-hi, perquè tinguem vida i la tinguem en abundància.

La meua pregària aquest Nadal és perquè copsem aquest miracle i pensem en els pobres, els sense sostre i els oprimits; és perquè milers de cors es comprometin a treballar amb diligència per un món millor on es respecti la justícia i on s'inverteixin esforços per alleugerir el dolor i el sofriment en lloc dels interessos banals i el manteniment del poder; és perquè la gent busqui la seva veritable vocació genuïna. Amb tants refugiats antics i nous, incloent-hi els refugiats palestins que simplement volen i tenen dret a tornar a casa seva. Amb tants desemparats sense casa, pares, infants i ancians, molts més morts i ferits, amb tantes cases ensorrades, tantes dificultats, tantes societats esquinçades, sens dubte hi ha una mica d'alegria i esperança per donar, una mica de pau per construir, bona voluntat per demostrar que ens importa i per demostrar que som veritablement humans i mereixedors de vida.

EL MATÍ DE CATALUNYA RÀDIO Amb Mònica Terribas

De dilluns a divendres,
de 6 a 13 h

Amb més compromís, rigor,
pluralitat, actualitat i
entreteniment.

Volem que hi siguis.
Volem escoltar-te.

Mònica Terribas

catradio.cat/mati

CATALUNYA RÀDIO
ÉS MÉS

Els minoristes

CATALUNYA
RÀDIO

La ràdio nacional de Catalunya

EDITORIAL ALBADA

PESSEBRE - FELICITACIÓ

Retablo del Santuario de Torreciudad
Joan Mayner

**Fet sobre cartolina, obert, s'aguanta
i es pot posar sobre una taula**

FELICITACIÓN
FP11 16cm x 12 cm
PVP: 0.90 €

BELEN
FG11 25cm x 20 cm
PVP: 2.20 €

FELICITACIÓN
FP12 16cm x 12 cm
PVP: 0.90 €

BELEN
FG12 25cm x 20 cm
PVP: 2.20 €

Les parròquies que ho demanin rebran catàleg de l'editorial

Llibreries on es poden adquirir obres d'Albada:

BARCELONA : GARBÍ, Vía Augusta, 9 - GARBÍ UIC, Inmaculada, 22 - GARBÍ IESE, Av Pearson, 21 - CLARET, Roger de Llúria, 5 -
BALMES, Durán i Bas, 11 - CANALES, Fabra i Puig, 1-3 - ABACUS, Córcega, 271 - PAPERS I LLIBRES PLATÓN, Balmes, 320 - ÀNGELUS, Valencia, 216
BADALONA: MARTÍNEZ, Arnau, 25 - DUATIS, Francisco Planas i Casals, 40 - SALTA MARTÍ LLIBRES, Canonge Varanera, 78 -
FRAGA: BADIÀ, Av De Aragón, 1
GIRONA: EMPÚRIES, Álvarez de Castro, 6 - DIOCESANA, Plaça del VI, 2 - GELI, ARGENTERIA, 18
HUESCA: PAPE-IDEA, Calvario, 28 Monson
HOSPITALET: MONTSE, Plaça Francesc Macià, 1
LA GARRIGA: LA TALAIA, Can Xic Corder, 23
LLEIDA: CACELLES, Mayor, 46 - RAMÓN LLULL, La Palma, 9 - COMPANY CENTRE, Lluís Companys, 4 - SERRA, Davant, 33 -
MONTSE, Bisbe Irurita, 2 (Almacelles) - ALFEREZ ORÓ, Mayor (Torres de S.), 15
MATARÓ: ROBFAVES, Nou, 9
MOLLERUSA: DALMASES, Verdader, 5
PALMA DE MALLORCA: SAN PABLO, San Miguel, 66
PAMPLONA: UNIVERSITARIA, Sancho el Fuerte, 24
RUBI: L'OMBRA, Pere Esmendia, 21 - FARELL, Josep Saltó i Carreras, 17-19 - GRÀFICAS VENTURA, San Pedro, 32
SABADELL: PAES, Av Concorà, 67 - TÉCNICA, Tres creus, 65-73
TERRASSA: EL CELLER DELS LLIBRES, Rambla del Cellar, 25 - GARBÍ SANT CUGAT, Hospital General de Catalunya, Gomera s/n - ALEXANDRIA, C/
SANT CUGAT: de Villà, 10 - XANFRÀ, Rambla del Cellar, 97
SANT QUIRSE DEL VALLÉS: DINA 4, Sant Pere, 1
SEVILLA: TARSIS, Av Luis de Morales, 1
TARRAGONA: ROSA MARTÍ ESCRIVÀ, Bon aire, 8
TERRASSA: CAU PLE DE LLETRES, Cremat, 15 - CINTA, Ample, 95-97 - GRAFOS, Camí Fondo, 24 - LLETRES I PUNT, Prat de la Riba, 79
TORDERA: TORDERA, alcalde Vendrell s/n
VILANOVA I LA GELTRÚ: LA MOLASA, Sant Gervasi, 36

EDITORIAL ALBADA, S.L.
Plaça Freixa i Argemí, 8-4t.2n
08224 Terrassa (Spain)
Tel. 93 735 07 52 / 609 07 08 54
Fax 93 735 13 45
mariana@editorialalbada.com

www.editorialalbada.com
Mariana Granillo Casas

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Alegria

L'alegria enfonsa les arrels en els pous profunds del cor humà, però emet indicadors de la seva presència. Somriure, cara de satisfacció, expressió dels ulls. No obstant això, no tot allò que té aparença d'alegre, ho és. De vegades, només existeix el gest, la ganyota, quan l'alegria no neix de l'interior. Es construeix així una caricatura. Una de les accepcions de la paraula *alegria* el diccionari la redueix a irresponsabilitat i lleugeresa. Per això, es busquen al·licients i estimulants per construir l'alegria des de l'exterior. En èpoques nadalenques, l'alegria és un producte que es ven als mercats. La publicitat i el consum prometen felicitat, que desapareix quan llencem l'embolcall a la paperera. Es busca un recurs nou. Els músculs del rostre s'encarcaren. Façana. No hi ha fons. No obstant això, queda la nostàlgia pel que és autèntic. El cor sempre peregrina, tot i que a batzegades, cap a la llibertat i l'amor.

Un text bíblic, el capítol 2 de l'evangeli segons sant Lluc, traça amb precisió els horitzons de la veritable alegria. Després del naixement de Jesús, un àngel és enviat a donar un missatge als pastors, que dormen al ras i vigilants. Els seus protagonistes no tenen protecció i són pobres. A més estan en alerta, perquè sense estar desperts no hi ha consciència possible. L'àngel els diu: «No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut el Salvador, que és el Messies, el Senyor. Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora.»

Primer pas per gaudir de l'alegria, treure la por i el temor, que danyen tant la nostra vida espiritual. Segon, trobar una raó que, com una font interior, faci brollar amb força les aigües transparents. Nadal és connectar amb Déu, que habita en la pregonesa del cor. Més enllà de les idees i dels sentiments religiosos, on sovint hi ha pugnes i desencontres. Aquest és l'autèntic regal de cada Nadal, que acostuma a passar inadvertit. Cal dormir al ras i estar vetllant per advertir-lo. Aquesta és la gran alegria per a cadascú i per a tot el poble. La presència de Déu al cor humà. Si algú arriba a connectar amb ell, haurà arribat a la font de l'alegria. No es tracta de conquerir, sinó de deixar-se envair. Un camí de contemplació, on les paraules es redueixen a la seva essència. La trobada es produeix en el silenci de la nit. Tota alegria acostuma a tenir senyals i indicadors. El signe que s'ofereix als pastors és un infant nounat, faixat amb bolquers i posat en una menjadora. Van molt de pressa. Quan algú descobreix el sentit profund de la vida, no es pot aturar. La por paralitza, però el descobriment impulsa. Veuen l'infant al costat de Maria i Josep. Comproven ells mateixos —ningú no ho pot fer per un altre— que la infància espiritual, la pobresa i l'amor són signes inequívocs de l'alegria veritable.

«La infància espiritual, la pobresa i l'amor són signes inequívocs de la veritable alegria»

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Els empobrits i... la solidaritat

Enguany, una altra vegada el Gran Recapte per al Banc d'Aliments ha estat esplèndid i una altra mostra de la solidaritat que engendra la crisi. Recordo que l'any passat, per aquestes dates, vaig dir que l'únic banc que ens donava alegries era aquest, el dels aliments. És bo veure un poble que s'aboca amb generositat a donar el que cadascú pot per pal·liar la pobresa dels

que ho passen més malament en aquests moments.

«La generositat de les persones ajuda a pal·liar la pobresa dels que ho passen malament»

Però, durant tot l'any, i en el silenci de la veritable solidaritat anònima, hi ha actes que ens presenten la cara positiva —si és que n'hi ha— de la crisi i de l'empobriment col·lectiu que s'està produint al nostre país.

Cada vegada que veiem una fàbrica que tanca o que es trasllada a un lloc més convenient per als poderosos, i que deixa al carrer milers de famílies en l'angoixa i sovint en la desesperació, penso en l'augment del nombre d'empobrits que s'afegeixen als que ja fa temps que són pobres.

Però, anem a aquest aspecte positiu que m'agrada destacar en la meua columna, ja que hi ha massa motius per al desànim.

Una escola d'un barri que, anys enrere, havia progressat gràcies als esforços d'una generació d'immigrants de l'onada dels seixanta, i que s'havien convertit en treballadors qualificats mantenint un estatus força bo. La crisi i l'atur han provocat més problemes dels que volen veure els nostres governants quan s'encaparren a fer-nos creure que ja es veu llum al final del túnel... Un túnel pel qual ells no han entrat, i, per tant, no n'han de sortir. En aquesta escola els problemes de les famílies augmenten cada dia. Problemes per fer el pagament del menjador, per comprar els llibres i per tantes coses que fa uns anys formaven part de la vida quotidiana. Una d'aquestes famílies havia arribat al límit de la seva angoixa, quan van rebre l'avís de desnonament si no cobrien el deute adquirit en el pagament del lloguer. Ja feia temps que ningú no treballava en aquella casa, que les despeses dels nens en edat escolar eren el primer i que l'aliment arribava a casa gràcies a les ajudes que rebien. Però, d'on no n'hi ha no en raja, i el lloguer s'anava endarrerint. I heus aquí el gest dels pares de família de l'escola. Es van assabentar d'aquesta tràgica situació i van fer una col·lecta entre els pares de la classe d'un dels nens per ajudar a pagar el deute i evitar el desnonament. De moment, han salvat una situació límit. I han donat una lliçó d'humanisme i de generositat que els bancs i els poderosos haurien d'aprendre. Una altra vegada veiem «l'òbol de la viuda» de què parla Jesús i la cara positiva de la crisi.

Zoom

Eduard Brufau

El 9 de novembre de l'any vinent tindrà lloc el referèndum sobre la independència de Catalunya. Així ho va anunciar la setmana passada el president de la Generalitat, Artur Mas, envoltat de membres dels partits amb qui s'ha consensuat la pregunta (CiU, ERC, ICV i CUP). El govern espanyol ja ha afirmat que la consulta no té cap possibilitat de tirar endavant. Caldrà veure, doncs, com es farà possible.

Punt de vista

Enric Benavent

Membre del col·lectiu «El bou i la mula»

El pessebre ens parla de la nostra vida

Les representacions plàstiques del Naixement que s'han succeït al llarg dels segles en les diverses modalitats artístiques tenen en comú una cosa i és que, en totes elles, hi ha la intenció de fer present el món contemporani del moment en què es fan, al costat del bressol de Jesús. Mateu i Lluc no volen escriure un text històric, sinó que construeixen un relat carregat de simbolisme per posar de manifest la grandesa de l'Encarnació.

Amb els pessebres passa el mateix, fer el pessebre no és un exercici d'historiografia, sinó que és l'expressió d'una emoció, d'uns valors, d'uns sentiments. Per això no ens ha de preocupar si en un pessebre hi ha elements anacrònics, al contrari. Els pessebres han de parlar de qui els fa, de la família que el munta, de l'artista que el crea o de la societat que el concep. En l'àmbit familiar o escolar els pessebres tenen aquesta possibilitat de ser representatius de les inquietuds o de les persones que els munten. Aquella figura que ens recorda l'avi, els pastors i pastores que porten el nom de cada un dels nens de la classe. La riquesa del pessebre casolà està precisament en el fet que és una representació del Naixement al bell mig de la vida quotidiana. Als pessebres que es fan a les associacions i als pessebres públics crec que també hi hauria d'haver aquest component simbòlic i emotiu que ens parli del moment actual.

El relat de Nadal parla del valor de les coses senzilles, parla de pobresa, de persones que han de fugir

del seu país, parla de gent que ha de viure al carrer, parla de gratuïtat, de solidaritat, de persones que s'alegren de la Bona Nova, parla de camins que cal recórrer, de ponts que s'han de creuar. Els personatges del pessebre són un reflex de les nostres actituds. Hi ha els qui s'afanyen per anar a veure Jesús, d'altres dormen davant l'anunci de l'àngel, alguns segueixen amb les seves tasques quotidianes, també hi ha els qui vénen de lluny encuriosits per l'anunci. Fins i tot el discutit caganer ens parla d'allò més humà que hi ha en nosaltres, el caganer ens representa a tots. La grandesa del pessebre és que ens diu de forma molt plàstica que, mentre en un costat neix el Fill de Déu, el món continua funcionant. El Déu cristià es fa present a la vida d'una manera molt subtil, senzilla i silenciosa.

A mi m'agrada especialment el pastor que porta el be al coll. La tradició diu que cal posar-lo dels primers en arribar a la cova. La seva imatge ens recorda la imatge del Bon Pastor, i la seva actitud en el pessebre, de voler arribar de seguida, ens parla del seu compromís. És un pastor que fa olor d'ovella, que

és capaç de fer el que calgui per a cada un dels membres del seu ramat. Els pastors del pessebre amb la seva figura immòbil són la imatge de l'autenticitat, de la capacitat d'estar al costat dels qui ha de tenir cura, de la voluntat d'emprendre el camí cap a allò que dona sentit. Cada un dels pastors i pastores del nostre pessebre hauria de portar el nom d'algú dels de casa.

nom del noi que naixerà ha de ser Jesús, és a dir, Salvador. L'únic Salvador!

L'escriptor esplaia el significat teològic de la salvació. I clou el sermó amb una exhortació emotiva. «Demà ens naixerà. Adorem-lo amb el silenci, la paciència, la confiança en Déu de Maria i de Josep. Com que no ve a treure cadenes pintades, sinó la cadena real del pecat que ens junyeix a l'enemic de l'home; com que, altrament dit, la redempció que ell ha d'acomplir es consuma en l'home interior, en el seu naixement no cerqueu el fast dels naixements dels reis i dels salvadors de per riure.»

«Fill de pobres, ell neix pobre. Neix com un vagabund. Enmig del silenci de la nit gelebrida, quan els estels punyents travessen el fred i les flors oculten la seva galania sota el gebre implacable, quan el fontinyol s'atura, gelat, de rajar, i ocells i ovelles s'apinyen, immòbils sinó per la tremolor, un efluvi de delícia nova estremeix el món de les coses petites.»

«De les Seus reials baixa el Verb omnipotent de Déu. Neix d'una donzella humil, entre bèsties humils, adorat per pastors humils, anunciat per àngels amables que canten pau a la terra i glòria en el cel... Les coses petites, aconhortades amb el menyspreu, es deixonden meravellades de veure que, en bon compte, també Déu és petit.»

«Des de llavors, ser petit és ser parent de Déu. Cada any, el retorn d'aquesta nit, la mateixa onada íntima de delícia envaeix totes les coses petites—flors, estels, ocells, infants, pastors— i agemoleix la humanitat... amb emocions tan ingènues que només escau a cors infantils. Sols Déu podia fer aquest poema inesgotable de glorificació de la humilitat. Només Déu, fent-se petit entre petits. Veniu, adorem-lo.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

El vori

En el paisatge bíblic no hi havia elefants, però l'animal no era desconegut. En els llibres dels Macabeus, se l'esmenta 14 vegades. A les batalles d'Israel, i en aquell temps, representaven el que fins fa poc entre nosaltres suposaven els tancs o els carros de combat. No hi ha res que faci suposar que n'aprofitaven la carn. Si en temps de la rebel·lió macabea rondaven per terres jueves, molt abans, en temps de la reialesa, es parla del producte peculiar d'aquests paquiderms: el vori, material del qual n'estan compostos els ullals. Cal dir que aquest material també s'obté d'altres animals. Un amic meu, artista joier, em va regalar una petita imatge de Jesús crucificat feta d'un animal antediluvià. Paradoxalment, segons em va dir, aquest comerç no està prohibit. I es tractava del Canadà. Preocupa més la persistència dels elefants que la de moltes persones. Quantes tribus africanes han vist destruït el producte que se'ls permetia vendre per poder subsistir! Però cal conservar l'espècie i que els nadius s'apanyin com puguin. En tot cas, que en gaudeixin de la caça potentats rics que donen fama i atrauen riquesa.

A Israel, el vori era una matèria molt preuada per xapar trons i llits, i també edificis. Era un símbol de fortuna, de poder i de domini. Això ve de lluny. Segons s'explica a 1Re 10,16, Salomó l'importava, juntament amb micos i paons, a través dels vaixells que navegaven per Tarsis (segons els arqueòlegs, a l'actual península Ibèrica creuen que Tarsis coincideix amb Tartessos; els exegetes no n'estan tan segurs). Un dels símptomes de la ruïna de la Gran Babilònia, segons l'Apocalipsi 18,10, és que ningú no compra vori als mercaders.

He tingut a les mans boniques figures d'ornament o de joc d'escacs. També argolles i polseres. Vaig aconseguir, fa anys perquè ara està prohibit, una imatge molt bonica de santa Maria que, malauradament, s'ha trencat, però que em continua evocant la bellesa de la Mare de Déu.

Una és la percepció de la vista, diferent de la sensació tàtil. Si teniu a les mans un ullal, podreu comprovar que és suau i càlid i que t'agafen ganes d'acostar-te'l a la cara i besar-lo. Com que és poc conductor del calor no crema ni gela.

Alguna cosa devia saber l'estimada del Càntic quan en diu a 5,14: «L'estimat és... el seu ventre és vori treballat recobert de laplàtzuli.»

L'enamorat diu d'ella (7,5): «El teu coll, com una torre de vori.»

No em canso de repetir que no hi ha cap meravella millor que l'home. La seva bellesa, que incorpora totes les de la creació, està destinada a proporcionar-los eternitat. Un ésser incomparable i únic, amb corporeïtat, espiritualitat i transcendència. La bellesa de la seva figura i l'amor que pot oferir a l'altre són el cant més bonic al Déu que ens ha creat. El Déu, de vegades amagat, com al Càntic, però present i companyia amorosa que no ens abandona mai. La bellesa humana és el poema més noble que exalta la sublimitat de Déu.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Glorificació de la humilitat

Carles Cardó (Valls 1884 – Barcelona 1958), eclesiàstic, escriptor, canonge i influent pensador humanista, va publicar diverses obres que obtingueren molt ressò. Resseguir el seu currículum ens fa adonar de la vàlua d'aquest personatge en múltiples aspectes. Un dels seus llibres es titula *L'evangeli d'avui*. Val la pena referir-se a una homilia de la *Vigília de Nadal*. La data: 23 de desembre del 1952.

El Dr. Cardó glossa, d'una manera admirable, l'anunci de l'àngel: a sant Josep sobre el fill de les entranyes de Maria. Fill concebut per obra de l'Esperit Sant. Josep, un home de cor pur, un home just, té un turment moral enorme. I una exquisida prudència el suporta i el resol. Un home de judici mesurat, discret en el determini i heroic en el silenci. L'evangeli de Mateu, que anomena Josep just o sant, en fa el més aconseguit dels panegírics. Belles afirmacions! Però, encara serà més bella «la gran revelació que prepara el cor de sant Josep a la festa del primer Nadal»: Maria està gràvida del Verb de Déu. El

Des del monestir

La proximitat de Déu

El transcórrer del temps ens ha portat, un any més, a la festa del Nadal, uns dies breus però intensos en què som convidats a celebrar la proximitat i la presència de Déu entre nosaltres. Al llarg del temps d'Advent hem intentat mantenir una actitud de vetlla i d'obertura als camins de Déu. També hem tingut davant els nostres ulls la figura de Maria, la mare de Jesús, la seva entrega i la seva docilitat, el seu «sí» compromès i generós. Tot això ens ha preparat per viure el Nadal de manera més nova i més profunda. Nadal és un temps que, potser sense saber-ho, no deixa ningú indiferent. D'una manera o altra, tots fem arribar als altres els nostres missatges de pau i de joia. Ens felicitem perquè estem con-

vençuts que el naixement d'aquest Infant que aquests dies contemplem ha canviat la nostra història i també la nostra vida. Celebrar el Nadal és celebrar, per damunt de tot, que Déu s'ha fet proper a nosaltres, s'ha fet present d'una vegada i per sempre en el nostre món. I no s'hi ha fet present de manera allunyada ni distant, sinó que ho ha fet amb tanta intensitat que ha compartit la nostra mateixa condició de persones humanes, participant plenament de tot el que nosaltres som, sentim i vivim, amb la fragilitat i la debilitat que experimentem cada dia. Nadal no és només un record d'un fet passat o un sentiment més o menys entranyable, sinó que és la contemplació d'aquesta proximitat de Déu,

del seu amor, de la seva bondat i la seva tendresa.

Intentem viure aquest Misteri de Nadal amb uns ulls nous, oberts i senzills. El Jesús que aquests dies veiem com un infant és el mateix Jesús que escoltem en l'evangelí, el mateix que rebem en l'Eucaristia, el mateix que trobem en els altres i també en el més íntim de la nostra persona. Intentem viure el Nadal tot veient en Jesús l'enviat del Pare que ve a omplir les nostres buidors i a sadollar la nostra set d'infinit. Que aquests dies de Nadal ens ajudin a viure amb més intensitat aquest gran Misteri i a agrair el do immens que Déu ens ha fet amb el seu Fill.

Teresa Pujal
Clarissa de Reus

La sal de la terra

Oportunitat per renéixer en l'esperança

La natura funciona per cicles. L'ésser humà, també, tant físicament com psíquicament. Un any més arriba l'hivern i la celebració del Nadal. Si bé hi estem acostumats, cada any és diferent per a la nostra vida. A uns, per desgràcia, els mancarà un ésser estimat, serà un dia fins i tot trist. Quan deixem la infància i la joventut aviat ens manquen persones estimades i ja no és mai igual. Però com esmentava, «és la vida». Proposo veure el Nadal sempre com un temps d'aturada, de reflexió, de contemplació de l'esdeveniment més important per als creients de la història de la humanitat. Déu es fa home per divinitzar-nos a nosaltres. Ja no és un Déu llunyà, emperador, que fa por, a qui hem de sacrificar coses per «tenir-lo satisfet i que ens faci favors». No som esclaus, sinó lliures. Jesús ens

revela el Déu Pare (pare i mare), Amor, que ens estima i vol el nostre bé sempre, aquí en la terra i després en l'altra vida. Que els moments de sofriment i tristor de la nostra existència tenen un sentit sempre que els sublimem i visquem en clau d'esperança d'un món millor, d'una vida millor. No ho entenem ara, però amb una visió cosmològica segur que tenen un sentit. Per això ens hem d'aixecar tantes vegades com caiguem, fins al nostre descans etern amb el traspàs a la Plenitud de vida i felicitat, que aquí sols entreveiem; que cal viure el màxim de feliç ajudant els altres a ser feliços, estimant: «Vingui a nosaltres el vostre Regne.» Així ho van intuir els pastors de Betlem, els més pobres, i van celebrar-ho i comunicar-ho amb cants de glòria; i els més científics que cercaven

la veritat, els mags, que van posar-se en camí des de lluny seguint l'estrella per trobar-lo i adorar-lo. Van tornar després alegres per un altre camí per no fer-li mal. Cadascú a la seva manera, tots ells persones obertes a la il·luminació de l'Esperit, humils en la seva pobresa o riquesa material o intel·lectual, entregats als altres. Això és el que desitjo per a tothom per Nadal. Refer la nostra esperança, posar pau als nostres pensaments i cors. Revisar què més podem fer per posar el nostra granet de sorra i ajudar els que més pateixen, portar-los l'alegria de l'Evangelí, com ens demana el papa Francesc, que vol que l'Església sigui més propera a Jesús i deixi hàbits nocius com la unió de poder polític, civil i religiós, error contrari a l'ensenyament del mateix Jesús. Bon Nadal i millor any 2014; amb esperança!

Joan Viñas
Membre numerari de
la Reial Acadèmia de
Medicina de Catalunya

Mirada al món

La data del naixement de Jesús (2)

Abans de tot i des de Jerusalem, bones festes de Nadal i feliç any nou 2014 a tots els lectors de *Catalunya Cristiana*. Avui continuem amb l'explicació de la data del naixement de Jesús. El 25 de desembre no és cap invenció de l'Església ni cap substitució d'una festa pagana per una de cristiana. El professor de la Universitat hebrea de Jerusalem Shemaryahu Talmon ha estudiat a fons la qüestió partint de l'evangelí de sant Lluc i dels documents de Qumran. Ha estudiat el calendari d'aquells anys i ha vist les festes i la litúrgia del temple de Jerusalem. Sant Lluc diu a l'evangelí que el sacerdot Zacaries, pare de Joan Baptista, pertanyia a la classe sacerdotal d'Abies (Lc 1,5), que era l'octava de les 24 classes de sacerdots que oficiaven al temple durant una setmana. El professor Talmon diu que la classe d'Abies oficiava al temple el

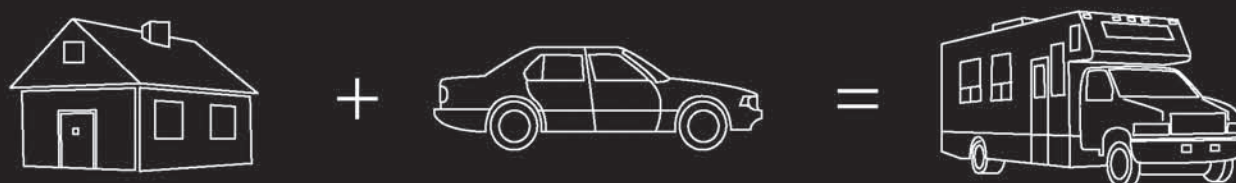
mes d'Elul, que és el temps que correspon en el nostre calendari a la segona meitat de setembre. Lluc conta que, després del seu servei, Zacaries tornà a casa seva, i la seva esposa, Elisabet, va concebre un fill. Som, recordem-ho, a la segona part de setembre. Les esglésies orientals celebren la festa de la concepció de Joan Baptista el 24 de setembre. I Lluc ens diu que, sis mesos després, l'àngel Gabriel va ser enviat per Déu a Natzalet. Som, doncs, al mes de març. I, justament el 25 de març, l'Església catòlica i l'ortodoxa celebren la concepció de Jesús amb l'anunciació de l'àngel a Maria. Nou mesos després del 25 de març trobem el 25 de desembre, el dia del naixement de Jesús. És un estudi, doncs, minuciós, precís, històric, basat en l'evangelí, el calendari jueu, en la litúrgia del temple i en l'antiquíssima litúrgia cris-

tiana. I fet per un jueu, no per un cristià, sense cap finalitat apologètica o doctrinal. Un simple estudi, molt ben fet, amb rigor científic, que ens ha donat aquesta sorprenent coincidència: Jesús va néixer el 25 de desembre com ho celebrem nosaltres. Aquesta data, transmesa per una fidelíssima tradició des dels temps cristians primitius i que arriba fins avui, ajuda a comprendre millor el que ens diuen els evangelis i ens confirma en la nostra absoluta confiança en ells, com ens ensenyava Benet XVI. Això ens fa retornar a la importància de l'antiga tradició de l'Església, fidel i constant, que ve certament dels testimonis oculars (com els evangelis), i en aquest cas concret del naixement de Jesús, ve sense cap dubte, de la mateixa mare del Messies, Maria. Pot una mare oblidar el dia del naixement del seu fill?

Joan Maria Vernet
Salesià des de
Jerusalem

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Predicar amb l'exemple

L'estil propi del papa Francesc ens sorprèn cada dia. Des del fet de no viure a les habitacions pontificies fins al fet de no fer servir cotxes de luxe. Es trasllada en utilitari per Roma i amb una escorta molt reduïda, sense fer sonar cap sirena. Així va arribar al palau del Quirinal, seu de la presidència de la República italiana, per entrevistar-se amb un president ateu i excomunista. Va sortir a la nit pels carrers del Roma i va portar personalment una persona «sense sostre» fins a un alberg. És difícil trobar una mostra més gran d'humilitat i servei. Això és predicar amb l'exemple! Per molts anys, papa Francesc!

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

PISA ens torna a suspendre

Segons el darrer Informe PISA, que correspon a l'any 2012, els alumnes espanyols de 15 anys es troben per sota de la mitjana europea en Matemàtiques, Lectura i Ciències. No hi ha excuses quan es tracta del nivell educatiu, del rendiment acadèmic i de l'excel·lència del sistema d'ensenyament. Espanya suspèn i això és una cosa que cap país desenvolupat pot permetre's. L'estudi s'ha realitzat sobre una mostra de 300.000 alumnes, dels quals 25.000 eren espanyols. Els resultats mostren el desequilibri enorme en relació amb la resta d'alumnes europeus.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Una nova llum brilla al cel

Pablito va arribar a les nostres vides un 22 de gener i la seva llum va començar a brillar al cel el 9 d'octubre, quan el seu cor va deixar de bategar. El seu pas per aquesta vida ha estat molt curt. Hi ha persones que arribaran a la vellesa i probablement no deixaran una petjada tan pregona i amb tant d'amor com la que ens ha deixat Pablito. Tenim tantes coses a agrair-li! El més important que ens has ensenyat és a valorar el que és veritablement important en aquesta vida. Vull que sàpigues que no m'he penedit mai de tenir-te. Per molt fort que hagi estat el dolor, o les males notícies, sempre has mostrat el teu somriure meravellós i la teva mirada perquè poguéssim tirar endavant. Ara ja tenim un altre «endoll» al cel, un altre angelet, que juga amb el seu germanet. Estic convençuda que des del cel tindreu cura de tots nosaltres. T'hem estimat tant i et trobarem tant a faltar! No t'oblidarem mai!

ROSA ALONSO LÓPEZ
Màlaga

Mandela, un gran exemple

El món és diferent. Àfrica ha canviat. Per a molts homes i dones, la seva història personal s'ha simplificat perquè ha existit un personatge anomenat Nelson Mandela. El dolor, el sofriment i la injustícia li van provocar un canvi interior que va significar l'alliberament d'una nació, d'unes idees, d'una concepció de l'home.

La llibertat interior és un art del qual gaudia Madiba. El seu cor funcionava desacompassat al ritme de la duresa que el va envoltar, de l'angoixa que podria haver-li pesat. El número 46664 que la «sort» li va adjudicar com a pres podria haver suposat el suïcidi; no obstant això, aquests 27 anys de presó s'han traduït en un somriure permanent, a ser portador d'una bandera blanca que no posa condicions, en un senyal que la llibertat ningú no ens

la pot prendre. Ho va expressar en una entrevista: «Jo desitjava molt la meua llibertat, però desitjava més la vostra.»

PILAR CRESPO ÁLVAREZ
Tarragona

L'ordre establert

L'esperança de pau en els pobles és en va si no tenim en compte Jesucrist i la seva llei, tant en l'àmbit privat i familiar, com en l'àmbit públic. És gravíssima l'apostasia pública perquè aquesta no defensa cap altra llei que l'egoisme personal. Hi ha un ordre establert per Déu, creador de la vida, que hem de seguir si volem anar bé en aquesta vida i guanyar després la vida eterna per sempre. Si no estem atents, el món només ens ensenya a viure com a pagans.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Sínode sobre la família (II)

Aquests dies es parla molt sobre el Sínode de la família que ha convocat el papa Francesc. La meua pregunta és sobre un qüestionari que hi circula amb la finalitat de fer una mena de referèndum als catòlics per canviar algunes coses, concretament, la negativa a accedir als sacraments per part dels fidels divorciats que després han contret matrimoni civil. Ho creu possible?

Efectivament, el Sínode, en la perspectiva pastoral que el caracteritzarà, tractarà sobre aquest tema. Sota el meu punt de vista, abans d'entrar de ple en aquesta qüestió, caldria fer algunes precisions. Pel tractament que fan els mitjans podria fer l'efecte que aquest és el problema número u. Em sembla molt greu acceptar això. A mi, em preocupa molt més la pèrdua de la identitat familiar en gran part de la nostra societat, la incapacitat per part de molts d'assumir compromisos per sempre, la facilitat i banalitat amb què es trenquen els matrimonis i qüestions per l'estil. Sense minimitzar en absolut el patiment de persones que sense culpa pròpia han estat abandonats en el seu matrimoni i després han intentat recompondre la seva vida, em sembla, almenys per la meua experiència pastoral, que el patiment d'aquestes persones per no poder accedir als sacraments no constitueix el principal problema a tractar. De fet, l'Església ha tractat sovint el tema amb molta seriositat i sensibilitat. Com ara el papa Benet XVI, que en la darrera trobada mundial de les famílies els va animar a sentir-se plenament Església i a participar activament en la vida de la comunitat, encara que sense accedir als sacraments.

L'Església, en el pròxim Sínode, no canviarà la doctrina sobre el matrimoni i la família. Així ho ha recordat recentment el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe en un article llarg que resumia molt bé la doctrina que l'Església ha rebut de Jesús. No oblidem que Jesús, quan s'oposava al divorci, s'oposava al pensament dominant en la societat de la seva època. Sí que podem, però, esperar canvis en la praxi pastoral en la perspectiva d'un apropament més misericordiós cap a aquestes persones. Pot il·luminar aquest afer la praxi de les Esglésies ortodoxes? No ho sé. Caldria estudiar a fons el tema, però certament la fidelitat a la doctrina de Jesús exclou un segon matrimoni. Jo estic a favor de la posició de Müller: hi ha molts matrimonis que són en realitat nuls i cal ajudar perquè en aquests casos prosperin els processos de nul·litat, encara que si no més ens quedem en això i no capacitem els cristians per contraure veritable matrimoni només serà una solució matussera.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Amb bon humor...

Lluís Carratalà, gran escultor de pessebres

Enric Benavent Vallès

Lluís Carratalà va ser un espectador privilegiat del segle XX, ja que els seus 95 anys de vida van ocupar la major part del segle (1895-1991). Era una persona implicada en la cultura de la seva època, coneixedor en primera persona dels moviments socials i culturals que s'esdevenien a Barcelona. La seva sensibilitat cultural anava unida a un cristianisme popular ben fonamentat i a unes fermes conviccions catalanistes. De la suma d'aquests tres pilars que configuraven la seva persona en va sorgir la gran producció escultòrica dedicada a les figures de pessebre. Les figures d'en Carratalà s'han d'entendre lligades al context social i personal que les va veure néixer.

Tenint en compte el dia que va néixer (1 de desembre) podríem afirmar que una de les primeres coses que van veure els ulls del petit Carratalà van ser unes figures de pessebre. De fet, ell explicava que de petit quedava admirat de les figures de la Fira de Santa Llúcia i li cridava especialment l'atenció la del capellà que anava a sobre d'un ruc. Havia fet les seves primeres figures amb fang del carrer quan era infant i, amb l'ajuda d'un tiet, se les va empescar per fer uns motlles a partir d'unes senzilles figures de fang que hi havia a casa seva. Les figures que n'obtenia les venia als seus companys d'escola.

Quan tenia 14 anys va guanyar un concurs d'escultura reservat per a infants que convocava el Centre de Lectura de Reus. Va presentar-hi el bust d'un captaire inspirat en un senyor que demanava almoïna a prop de casa seva. La seva inquietud artística anava creixent. En aquests anys, quan sortia de treballar, es va iniciar en el dibuix anant a classe a l'Escola de Belles Arts Sant Jordi de Barcelona. Essent ja un jove d'uns 20 anys continuava la seva formació d'escultor en un taller on feien les reproduccions de les obres de Josep Llimona. També va aprendre la talla de fusta al taller de l'escultor Claudi Rius, al carrer Rosselló de Barcelona.

L'obra d'en Carratalà està basada en una sòlida formació artística tant de dibuix com d'escultura. Caldrà afegir a aquestes qualitats tècniques la seva gran capacitat d'observació i especialment la influència que va tenir en el disseny de les seves figures la seva vessant d'actor de teatre. Les seves figures, tot i ser de motlle, requerien molta estona de treball per deixar-les enllestides. De vegades calia acoblar les peces provinents de més de deu petits motlles. Carratalà gaudia especialment d'aquesta fase de treball i s'esmerçava per deixar les figures molt ben acabades.

Carratalà va arribar a ser un reconegut actor de teatre. Quan tenia uns 15 anys s'iniciava en el teatre amateur al centre parroquial de la Sagrada Família. Al cap de quatre anys, el 1914, ja va formar part de la companyia professional Goula-Parreño. Fins al 1974 va actuar, amb notable èxit, en

els millors escenaris barcelonins interpretant les principals obres de Sagarra, Guimerà i Rusiñol, entre altres. L'any 1966 al teatre Romea se li va fer un homenatge amb motiu dels seus cinquanta anys de carrera professional. Encara va actuar uns anys més i es va retirar el 1974 amb una reposició de *Terra baixa*, amb la companyia de Màrius Cabré.

Moltes de les figures que va modelar Carratalà tenen una clara influència dels personatges de les obres de teatre que representava. Les figures de tipologia catalana són especialment hereves d'aquesta vinculació entre les dues arts que ell practicava.

Fruit del noucentisme

Durant el primer terç del segle XX, moment en què Carratalà forja el seu estil escultòric, van aparèixer a Catalunya diversos estudiosos del folklore, fruit de l'interès que havia desvetllat la Renaixença per l'estudi del passat i especialment de les tradicions i costums de la cultura popular enfront d'una societat que avançava cap a la industrialització i la congregació en entorns urbans. Els folkloristes cercaven «l'ànima real del poble» fugint de les ciutats i fixant la mirada en la societat rural.

Paral·lelament, entre el 1906 i el 1929, va aparèixer, de la mà d'Eugeni d'Ors, el moviment ideològic i estètic del noucentisme. D'Ors, en el seu *Glossari*, instava els artistes catalans a la recerca de la bellesa enfront de la lletjor, i els demanava que aspirassin a la claredat i la perfecció formal pròpies del classicisme. Segons D'Ors, els artistes tenien el deure de col·laborar en la mediterraneïtzació de l'art contemporani. El programa estètic que definia D'Ors estava ba-

sat en un classicisme humanista que plàsticament era molt proper a l'obra de Mallol.

L'obra de Carratalà, i d'una manera molt especial tota la seva producció de figura catalana, va connectar, d'una banda, amb els estudis de folkloristes com Amades, Violant i Simorra, Vilarrasa o Serra i Boldú, que ell coneixia bé, i de l'altra, amb aquest aire de serenitat, seny i afirmació d'una catalanitat harmoniosa, alegre i lluminosa que proposava el noucentisme que, com a art al servei d'una expressió col·lectiva amb un fort esperit cívic, era proper a la seva manera de ser. Lluís Carratalà

és, doncs, un fruit del noucentisme i probablement un dels seus millors representants en la vessant popular d'aquest corrent que volia fer un art català, crear un art nacional, sorgit de l'entranya mateixa de la terra.

La producció de figures de pessebre de Lluís Carratalà va ser molt extensa. Sempre va voler que la seva obra fos popular, que estigués a l'abast de tothom, per això produïa les figures amb motlles que es feia ell mateix a partir dels originals que anava modelant. A casa seva hi havia més d'un miler de motlles, la gran majoria de producció pròpia, tot i que també tenia una bona part dels motlles de Salvador Masdeu, figurista que ell admirava. Carratalà utilitzava els motlles de Masdeu amb molt de respecte per l'obra del seu antecessor. De vegades feia servir aquests motlles per reproduir alguns animals de complement.

Tres grans grups

Podem dividir la producció de figures de pessebres de Carratalà en tres grans grups: figura de tipologia clàssica, hebrea i catalana.

Les figures d'en Carratalà són figures populars per la seva tipologia, ja que reproduïen les escenes de la vida quotidiana i deixen testimoni de la vida rural del segle XVIII, i també eren populars perquè eren accessibles a tothom. A casa dels Carratalà no servien les màximes de la societat consumista on tothom compra el que vol. Carratalà no vivia de fer figures (a més de la seva activitat com a actor professional de teatre, també treballava a l'Ajuntament) i per això sempre deia que les feia per gust, no per obligació. Els Carratalà van voler mantenir uns preus assequibles per a les seves figures.

Carratalà va ser un home inquiet, obert al que passava al seu voltant i que no defugia la innovació. «Benvingudes siguin les innovacions i els modernismes, que sempre hi han sigut, però que vinguin amb justesa i assenyadament, no pel sol fet de desfer, sense mirament, per caprici o pel que sigui», deia en certa ocasió a finals dels anys cinquanta. Certament que la seva producció de pessebres va ser innovadora.

En els hebraïcs perquè va trencar amb un orientisme exagerat incorporant un vestuari documentat històricament i a la vegada molt popular. En les figures catalanes per la seva ferma voluntat d'acostar el Misteri de Nadal a la societat que el representava introduint escenes costumistes per guarnir els pessebres. En les creacions singulars, com la de «Les races», la que representa les dues classes socials de *L'auca del senyor Esteve* o la que mostra com un treballador i un empresari es donen la mà, va voler introduir un missatge nou en la representació del pessebre. L'obra de Lluís Carratalà és un nou exemple de com el pessebrisme, des de sant Francesc d'Assís, avança gràcies a petites transgressions.

Paraula i vida

Que Nadal ens faci més humans

Un any més, som ja a les portes de la celebració del Nadal. Per als cristians, aquesta festa és la commemoració del naixement del Fill de Déu en carn humana a Betlem. Arribada la plenitud del temps, el qui és la Paraula va posar el seu tabernacle enmig nostre, assumint la naturalesa humana en tot menys en el pecat.

Per això, Nadal és el començament de la revelació de Déu en Jesucrist, que neix pobre i humil en una menjadora de l'establa de Betlem. Nadal és l'apropament generós de Déu a la humanitat. La carta de sant Pau a Titus expressa el misteri de Nadal amb aquesta frase tan plena de sentit: «S'ha manifestat Déu, Salvador nostre, amb la seva bondat i el seu amor als homes.» El papa emèrit Benet XVI es preguntava si té encara valor i sentit un *Salvador* per a l'home del tercer mil·lenni. ¿Necessita un Salvador l'home que ha inventat la comunicació interactiva, que navega en l'oceà virtual d'internet i que, gràcies a les més avançades tecnologies mediàtiques, ha convertit

la Terra en un petit poble global? Aquest home, avui, es presenta com l'artífex d'èxits indiscutibles. Tanmateix, aquesta és només una cara de la moneda. A l'altra cara, resulta que hi ha la fam i la set, la malaltia i la pobresa. El nostre món superdesenvolupat és encara un món inhumà en molts aspectes i per a moltes persones, sobretot de les franges més indefenses, com els infants, les dones, els pobres, els marginats. El papa Francesc, tan realista i tan solidari amb els sofriments de les persones, en un missatge enviat el passat octubre al director de la FAO —l'Organització de l'ONU per a l'Agricultura i l'Alimentació— ha dit que «és un escàndol que hi hagi encara fam i malnutrició en el món». Ho va dir el 16 d'octubre, quan se celebrava la Jornada Mundial de l'Alimentació.

És un fet paradoxal que, en un moment en què la globalització permet conèixer les necessitats del món i multiplicar els intercanvis i les relacions humanes, sembla que també creix la tendència a l'individualisme i a tancar-nos en nosaltres matei-

xos. Això porta a una certa actitud d'indiferència, tant en l'àmbit personal com en el de les institucions i dels estats. El papa Francesc ha dit que estem caient en una *cultura de la indiferència* davant dels drames humans del nostre món.

Això ens permet respondre a la pregunta que plantejava Benet XVI: sí, necessitem un Salvador; un Salvador que ens faci més humans i més solidaris a tots els nivells, també a nivell global.

Quan la humanitat de Déu s'ha manifestat en Jesucrist, aquesta veritable imatge de l'home que és el Crist ens ha posat en contacte amb la imatge original que Déu s'havia fet de nosaltres. Potser per això la gràcia de la festa de Nadal és fer-nos a tots més humans, més fidels als dissenys de Déu sobre nosaltres. Però hauríem de treballar perquè l'esperit de Nadal no fos un parèntesi en la nostra vida, sinó un estil de vida que es perllongués durant tot l'any.

Amb aquesta esperança, us desitjo a tots un sant i joïós Nadal.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

La llum de Nadal

L'esdeveniment més gran de la història va passar de nit, en una perifèria, emprant el llenguatge del papa Francesc. Betlem era perifèria del gran imperi romà. El centre era Roma i la civilització tenia altres centres: Atenes, Alexandria, Cartago... Allí van viure grans filòsofs, com Plató i Aristòtil; poetes, com Homer i Virgili; físics i matemàtics, com Arquímedes i Pitàgores; guerrers, com Alexandre, Aníbal i Cèsar. Però quina potent llum podria il·luminar el món des d'un llogaret perdut de Judea? El Llibre de la Saviesa havia apuntat, amb paraules plenes de poesia, com en seria, d'inesperat i incògnit, el naixement de Jesucrist: «Mentre un silenci tranquil embolcallava l'univers i la nit era al bell mig de la seva cursa, la teva paraula totpoderosa, deixant els trons reials, es va llançar des del cel com un guerrier implacable» (Sv 18,14-15). És una profecia massa difícil per a reconèixer-hi l'arribada del Messies quan es va produir.

Va ser de nit, quan la naturalesa dorm i descansen els homes, també els pastors dels voltants. I va ser

en silenci, en la pau que va venir a proclamar i que una altra profecia d'Isaïes va descriure com si contés una faula: «El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit; menjaran junts el vedell i el lleó...» (Is 11,6-9).

Qui serà anomenat «príncep de la pau» —diu Guardini— no va venir a predicar una nova filosofia, ni a afegir una teoria més a la sèrie de coneixements adquirits fins llavors per la humanitat, ni a conquerir cims superiors als assolits, ni una nova escala de valors. Des de la plenitud del cel, des del cor del Pare, porta un riu de vida per al món assedegat. Dos mil anys després el món continua assedegat i ell continua sent la «font d'aigua viva» que va revelar a una dona al costat d'un pou de Samaria.

El Nadal és una ocasió propícia per trobar Jesús com el van trobar els pastors, i després els Mags, i tants veïns que no apareixen citats a l'Evangeli, i que devien contemplar aquell nen nou-nat en una menjadora, fill d'uns pares procedents de Natzaret

que no havien trobat posada a Betlem.

Nosaltres el trobarem en el nostre cor si guardem el silenci necessari. Potser el trobem davant del pessebre familiar, com el que molts hem fet a les nostres cases, amb ajuda de troncs, molsa, papers de colors, guix per a les muntanyes i farina per a la neu.

O potser el descobrim, inesperadament, en el bull·lici del carrer, amb els llums de Nadal penjats des de novembre i els aparadors de les botigues reclamant que fem regals.

Jesús està en el silenci de les esglésies, en els sagraris, amb una presència de la qual ens avisa una espelma o un fanal amb llum amable, però està també en qualsevol lloc on el busquem amb sinceritat de cor: a la família, a l'autobús, al forn, al cinema, a l'hospital... està en cada persona que ens surt al pas i de manera molt especial en els pobres i en els malalts.

Que per a tots arribi la llum del Nadal en aquesta nit de pau i d'amor.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERAL 1)

TEMPS D'ADVENT I DE NADAL

(SALTERI: SETMANA 4)

Comentari de la Paraula

DESEMBRE

22. DIUMENGE

Diumenge IV d'Advent, Morat.
Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Roma 1,1-7 / Mateu 1,18-24
SANTORAL: Francesca-Xaviera Cabrini, rel. i fund.; Helena, rel.; Zenó, mr.
23. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Malaquies 3,1-4.23-24 / Salm 24 / Lluc 1,57-66
SANTORAL: Joan de Kety, prev.; Sèrvul el Paralític; Victòria, vg. i mr.
24. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: 2 Samuel 7,1-5.8-12.14-16 / Salm 88 / Lluc 1,67-79
SANTORAL: Adela, ab.; Delfí, b.; Irmina, vg.
25. DIMECRES

NADAL DEL SENYOR (S), Blanc: Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18
SANTORAL: Anastàsia, mr.; Eugènia, vg. i mr.
26. DIJOUS

Sant Esteve (F), Vermell. Lectures: Fets 6,8-10;7,54-59 / Salm 30 / Mateu 10,17-22
SANTORAL: Dionís, p. i mr.; Zòsim, p.
27. DIVENDRES

Sant Joan Evangelista (F), Blanc. Lectures: 1 Joan 1,1-4 / Salm 96 / Joan 20,2-8. Barcelona: Aniversari ordenació episcopal arquebisbe Lluís Martínez Sistach.
SANTORAL: Nicaret, vg.; Teodor, monjo.
28. DISSABTE

Sant Innocents (F), Vermell. Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 123 / Mateu 2,13-18
SANTORAL: Abel; Dòmina, vg. i mr.

Comença el temps de Nadal

Lectures bíbliques

Diumenge IV d'Advent

Lectura primera	Is 7,10-14	Lectura segona	Rm 1,1-7
La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel		Jesucrist, del llinatge de David, Fill de Déu	
Lectura del llibre d'Isaïes: En aquells dies, el Senyor digué a Acaz: «Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt al cel.» Acaz respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.» Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.»		Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma: Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la bona nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta bona nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts. Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.	
Salm responsorial	23	Al·leluia	Mt 1,23
És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, el món i tots els qui l'habiten. Li ha posat els fonaments dins els mars, i les bases, a les fonts dels rius.		La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel, Déu-és-amb-nosaltres.	
R. Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria.		Evangelí	Mt 1,18-24
Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? Qui pot estar-se al recinte sagrat? El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, que no confia en els déus falsos. R.		Jesús naixerà de Maria, l'esposa de Josep, fill de David	
Rebrà benediccions del Senyor, rebrà els favors del Déu que salva. Aquests són els qui vénen a buscar-vos, Senyor, per veure-us de cara, Déu de Jacob. R.		Lectura de l'evangelí segons sant Mateu: Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de	

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

La genealogia del Messies fou d'aquesta manera

Mateu inicia l'Evangeli enumerant en ordre ascendent els avant-passats de Jesús començant per Abraham, seguint amb David i finalitzant amb «Jacob que engendrà Josep, amb qui estant fermament compromesa la noia Maria va donar a llum el Messies Jesús» (Mt 1,1.16 còdex Beza). Les esponsalles jueves suposaven un compromís tan real que al promès se l'anomenava «marit». Una vegada ha descrit la genealogia humana de Jesús, passa a descriure la del Messies: «La genealogia, però, del Messies fou d'aquesta manera: estant, en efecte, fermament compromesa Maria amb Josep, abans que ells visquessin junts, es va trobar que tenia en el seu ventre un do de l'Esperit Sant» (1,18). El text normal, afegint abans o després de «Messies» el nom de «Jesús» («La genealogia del Messies Jesús/de Jesús Messies fou d'aquesta manera»), no fa sinó repetir la genealogia humana de Jesús, quan aquí el que es descrivia era la genealogia divina, per obra de l'Esperit Sant, del Messies que Israel esperava i que havien predit tots els profetes. La primera genealogia es contava en clau històrica o real; la segona, en clau simbòlica, de la mateixa manera com en l'antigor es narraven els naixements de personatges importants, oimés aquí, ja que es tracta ni més ni menys del naixement del Messies d'Israel. Tenint en compte aquesta clau s'ha d'interpretar el fet que Josep hagués resolt de repudiar-la en secret. La informació que rep, la rep en somnis, d'acord amb aquesta clau: «Josep, fill de David, no temis prendre amb tu Mariam, la teva dona, perquè el que ha estat engendrat en ella és un do de l'Esperit Sant» (1,20), com havia predit el profeta Isaïes: «Heus aquí que una noia concebrà en el seu ventre i donarà a llum un fill» (Is 7,14). «Havent-se despertat Josep del somni... prengué amb ell la seva dona. I no la conegué, fins que ella va donar a llum el seu fill, el primogènit» (1,24-25). Maria, i no Josep, contra els costums jueus, «li posà per nom Jesús».

Glòria Monés

viure junts es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu-és-amb-nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

Començar la celebració de l'ofici de lectures de Nadal, o també cantar a l'entrada de la missa de mitjanit, amb el salm 2 és una experiència espiritual que porta a la contemplació del misteri que celebrem. La litúrgia de Nadal sembla que es complau especialment en el salm 2, considerat per alguns exegetes, juntament amb el salm 1, el pòrtic del salteri. És un text reial, que el Nou Testament ha assumit, des del començament de la predicació cristiana, com un text messiànic, és a dir, referit al Messies, Jesucrist. Així el canta l'Església. L'estructura del salm és d'una gran força descriptiva. Hi apareixen diversos personatges, cadascun amb la seva peculiar intervenció. Ho seguirem textualment.

Comença el salmista amb la descripció d'un avalot de nacions contra el Senyor i el seu Messies. Prenen les armes, conspiren alhora, no volen servir el Senyor, se senten lligats i sota un jou... Però el salmista, fidel, sap d'entrada que aquesta conjura és vana, és un complot inútil dels homes rebels. El Senyor —que té el tron al cel— veu prou el que passa i diuen, i de moment se'n burla, però després, com una reacció, el parla indignat, i aquells homes i reis que conspiraven queden desconcertats davant l'enuig del Senyor.

El que diu el Senyor a les nacions és la proclama de la legitimitat del Messies, Rei de Sió: «Jo mateix he consagrat el meu rei a Sió, la meva muntanya santa.» Aquesta proclama, que en el salm era una afirmació de la dinastia davidica, adquireix en la fe cristiana un ressò del misteri pasqual de Jesús. Ha estat a la muntanya santa, al Calvari, a Jerusalem, on Jesús, Déu veritable i home veritable, ha portat a la plenitud la seva obediència —el seu jou suau— al Pare, i ha obert el camí del Regne universal i etern.

Després de l'oracle del Senyor, l'Ungit/Messies pren la paraula per revelar allò que el Senyor —el Pare— li ha dit. En primer lloc, l'afirmació de la filiació: «Ell m'ha dit: "Tu ets el meu fill; avui jo t'he engendrat."» Després la conseqüència: «Demana-m'ho, i et daré els pobles per herència, posseiré el món d'un cap a l'altre.» Finalment, l'anunci de la victòria sobre els conspiradors: «Els governaràs amb el ceptre de ferro, els esmicolaràs com un gerro de terrissa.»

Aquestes paraules, juntament amb l'oracle anterior, són el cor del salm 2. Les cantem i meditem per Nadal, contemplant el naixement etern, en l'amor del Pare, d'aquest Jesús que neix com a home, en el temps, de la Verge Mare, per obra

de l'Esperit Sant. Les cantem també el Divendres Sant, quan sembla que els enemics hagin reeixit en el seu propòsit de destruir el Messies, però Ell triomfa! I a l'ofici de Pasqua, en la joia de la victòria en el duel entre la mort i la vida.

El salmista reprèn la paraula, i s'adreça ara a tots aquells que al començament havia descrit com a adversaris del Senyor i del seu Ungit: «Tingueu seny, apreneu, serviu, sotmeteu-vos-hi, feu-li homenatge...» Les conseqüències de no fer-ho així poden ser la desfeta, la pèrdua del camí. Benaürats, però, «aquells qui en ell, en el Senyor, es refugien!». Potser a primera vista aquest salm fa l'efecte d'una amenaça bel·ligerant, però ens ajuda a no oblidar-nos del que es juga, per la nostra història personal i per la història humana, en la reverència envers el Crist, Fill de Déu fet home. També en la nit de Nadal cantem el salm 96 (95) com a salm responsorial, que acaba així: el cel, la terra, el mar, els camps, els arbres del bosc, criden de goig «en veure que ve el Senyor, que ve a judicar la terra. Judicarà tot el món amb justícia, tots els pobles amb la seva veritat». Això no ens ha de fer por. La veritat del Senyor és el seu amor, revelat en el pessebre i en la creu, i vessat en els nostres cors pel do del seu Esperit Sant. **SANT NADAL!**

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat,
 conteu a les nacions la seva glòria,
 conteu a tots els pobles els seus prodigis. **R.**

Ens ha estat donat un fill

Lectura del llibre d'Isaïes:

El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui viuen al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian. Les botes dels soldats que marquen el pas i els mantells revolcats en la sang seran cremats i el foc els devorà.

Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill que porta a l'espallta la insígnia de príncep. Déu li ha posat aquest nom: Conseller-prodigios, Déu-heroi, Pare-per-sempre, Príncep-de-pau. Serà immens el principat, la pau no tindrà fi en el tron de David i en el seu regne, fonamentat i sostingut, des d'ara i per sempre, sobre el dret i la justícia. Això és el que farà el zel del Senyor de l'univers.

Salm responsorial

95

Canteu al Senyor un càntic nou,
canteu al Senyor arreu de la terra,
canteu al Senyor, beneïu el seu nom.

R. Avui ens ha nascut un salvador,
que és el Messies, el Senyor.

El cel se n'alegra, la terra hi fa festa,
bramula el mar amb tot el que s'hi mou,
jubilen els camps amb tot el que hi ha,
criden de goig els arbres del bosc. **R.**

Lectura segona

Tt 2,11-14

*S'ha manifestat l'amor de Déu,
que vol salvar tots els homes*

Lectura de la carta de sant Pau a Titus:

Estimats: s'ha revelat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes, i ens ensenya que abandonem la impietat i els desigs mundans, per viure en aquest món una vida de sobrietat, de justícia i de pietat, mentre esperem que es compleixi feliçment la nostra esperança, que es manifesti la glòria de Jesucrist, Déu gran i salvador nostre. Ell s'entregà a si mateix per nosaltres, per rescatarnos de l'esclavatge de les culpes, deixar-nos nets i fer de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé.

Al·leluia

Lc 2,10-11

*Us anuncio una gran alegria:
Avui ens ha nascut un salvador, que és el
Messies, el Senyor.*

todos nuestros
ebooks en
www.ebooks.edesclée.com

Desclée De Brouwer

☎ 94 424 68 43

www.edesclée.com

Alimento del deseo infinito · Francesc Grané

Alimento del deseo infinito es un texto de grandes ideas, un libro de referencia. Es una antropología de la finitud, un baño de realismo extraordinario y rompe muchos tópicos sobre la vida espiritual, llega a ver racionalmente que existe una fuerza de Dios que actúa. El libro expresa de forma muy sencilla y clara el corazón de la antropología cristiana: la única forma de aquietar este deseo infinito es el infinito. Si el deseo es infinito, no hay nada finito que lo pueda aquietar. Para Francesc Grané la Eucaristía es este alimento del deseo infinito en una doble dimensión: lo que vitaliza y da fuerza, y lo que lo aquietar.

Teología Popular (III)

El final de Jesús y nuestro futuro

José M. Castillo

El tercer libro de Teología Popular es, sin duda alguna, el más importante de los tres, porque explica lo que fue (y los resultados que produjo) la vida de Jesús. Una vida con un final trágico, extremadamente trágico. ¿Por qué fue Jesús odiado, perseguido y ajusticiado de aquella manera? ¿Fue el final o el comienzo de una vida nueva y distinta?

Fibromialgia el reto se supera · Bruno Moioli

Este libro supone una aportación básica, desde la Psicología, para el afrontamiento y comprensión de la Fibromialgia y sus consecuencias. Escrito en un tono distendido, claro y conciso, sin la interferencia de la jerga técnica propia de los manuales para profesionales. Está dirigido a todos los protagonistas de la dolencia, personas afectadas, familiares, parejas, así como a los diversos profesionales que la abordan. Con un único objetivo, abrir un camino de esperanza para conseguir una vida más satisfactoria y plena en presencia de la dolencia.

El comienzo de todas las cosas

Meditaciones sobre Génesis, capítulos 1-3

Romano Guardini

En un tiempo en que los límites de lo realizable se hacen cada vez más claros, muchas personas se preguntan por las raíces de la existencia. Las preguntas por el origen y el fundamento de la vida vuelven a ocupar el centro de la reflexión. Guardini da respuestas en un texto clásico y siempre actual que ofrece orientación a los que buscan tanto en las preguntas como en la oración.

La interioridad *Un viaje al centro de nuestro ser* Txemi Santamaría

El ser humano contemporáneo vive en un mundo roto, desconexo y sincrético que ejerce una fuerza centrífuga que le aleja de su núcleo personal, de su interioridad. Así va fraguándose una cosmovisión profundamente dual que genera una distancia irreductible entre lo corporal y lo espiritual, entre Dios y el ser humano. El camino de la interioridad es un viaje al centro de nuestro ser, un proceso de integración personal que deja paso a la conciencia de unidad. Cuerpo, psique y espíritu son vivenciados de una forma integrada y armónica en el interior del Ser que nos abre a una relación con el mundo y con Dios desde el amor y la autenticidad.

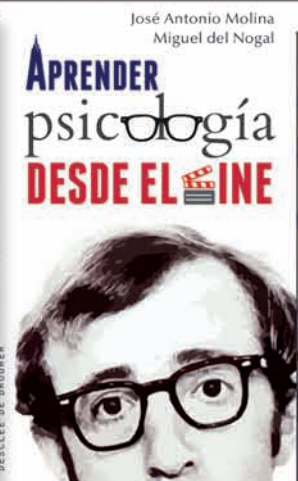

Juan-Miguel Fernández-Balboa

Palabras Caballo
fuerza vital para el día a día

Despierta
Suficiente
Visualiza
Valida
Felicita
Agradece
Amoriza

El grup Bufanúvols es pos

Samuel Gutiérrez

La dansa, la música, els contes i la natura són els ingredients essencials dels captivadors espectacles del grup d'animació Bufanúvols. La passió i l'alegria que hi posen Pau Tarruell i Carmina Mas, fundadors del grup ara fa més de 25 anys, són els millors indicadors que aquesta modesta aventura artística continua avui plena de vigència. La formació vallesana es manté ferma en les seves conviccions, amb unes propostes que no només destaquen per la seva dimensió lúdica, sinó que aposten clarament per la transmissió de valors espirituals. En aquesta línia s'emmarca el nou camí iniciat aquest curs i orientat sobretot a treballar en l'àmbit cristià la dimensió més pastoral. «Sentim que hi ha un buit en aquest camp —explica Carmina Mas— i creiem que els nostres espectacles poden ajudar a omplir-lo. Veient que moltes escoles cristianes tenen molt d'interès a dinamitzar la pastoral, hem pensat d'oferir d'una manera seriosa i organitzada diverses propostes que ens permeten treballar els valors cristians

amb ells, funcionarà amb totes les edats.» Un altre dels secrets de Bufanúvols és el contingut, que de manera explícita o implícita apuntarà cap al misteri de Déu. «Les nostres propostes —confessa la Carmina— sempre han tingut una dimensió espiritual, fins i tot quan les oferim per a entitats laïques. En aquests casos l'element espiritual apareixerà de manera més implícita. És l'estil de Tolkien o C.S. Lewis, que feien novel·les profundament espirituals amb un llenguatge que si se sap llegir descriu clarament l'univers cristià.»

La nova línia d'actuació a les escoles cristianes vol subratllar aquesta vessant més espiritual, fent referències clares a la Bíblia i a la vida i paraules de Jesús. En el catàleg que Carmina Mas ha preparat per a l'ocasió es presenta cada espectacle juntament amb els valors que treballa i la cita bíblica que resumeix el seu

des de la perspectiva bíblica.»

Aquest estiu a Sigüenza, en una trobada de famílies d'arreu d'Espanya, el Pau i la Carmina van viure una experiència molt enriquidora d'animació pastoral amb joves i adolescents. Van descobrir amb sorpresa que la seva manera de fer connectava molt bé amb un jove que massa sovint és acusat injustament de passiu i irresponsable. Els joves van entrar de ple en les dinàmiques proposades i van quedar-ne molts contents. «Tenim uns joves encantadors que tenen moltes coses a aportar —afirma convençut Pau Tarruell—. Només cal creure-hi, escoltar-los i deixar-los fer. La música, la dansa, el teatre... són eines

molt eficaços per connectar amb els joves i treure el millor d'ells mateixos.»

A Sigüenza es va produir per a Bufanúvols un punt d'inflexió. El do pastoral va esdevenir tan evident que han decidit posar-lo al servei de qui ho desitgi, sobretot de les escoles cristianes. És un àmbit, a més, que no els resulta aliè, perquè forma part de la seva història, però que ara es presenta de manera més sistemàtica i organitzada. La bona acollida d'aquests primers mesos del curs han confirmat unes intuïcions cap a les quals la Carmina ja feia uns quants anys que apuntava: «L'objectiu és oferir a les escoles cristianes el treball de diversos aspectes pastorals mitjançant els nostres espectacles. És una manera lúdica i alhora molt directa d'arribar al cor dels infants i dels joves.»

Per a Pau Tarruell, la clau perquè un espectacle d'aquest tipus tingui èxit és que sigui capaç de connectar amb els més menuts, els infants d'1 a 2 anys. Són el seu peculiar laboratori: «És el públic més exigent i al mateix temps el més agraït. Si l'espectacle funciona

contingut. Un bon exemple és *L'Ocell d'Argent*, un dels espectacles preferits del Pau i la Carmina. Aquesta història, que permet fer diverses lectures, està pensada per treballar la figura de l'Esperit Sant: «Hi havia una vegada una princesa que sempre estava contenta perquè cada matí quan es llevava rebia la visita d'un ocell d'argent. Aquest era el seu secret. Però un matí el seu estimat ocell va deixar d'anar-hi i això la va entristir moltíssim. En veure-ho, el rei va fer un decret que deia que donaria la mà de la seva filla al jove que li retornés l'alegria. Van començar a arribar a la cort joves d'arreu del regne: un pescador, un cuiner, un matalasser..., però cap no

aconseguia fer tornar l'ocell d'argent. Fins que va aparèixer un músic, que amb les seves cançons va aconseguir el retorn de l'ocell estimat i, amb ell, l'alegria de la jove.» Una de les propostes clàssiques de Bufanúvols és l'espectacle *El país del silenci*. Amb l'objectiu d'aprofundir en els valors del silenci i la pregària, aquest conte pedagògic ens presenta «un pastor que viu a les muntanyes en un entorn silenciós, de pau i de vida en harmonia amb la natura i que s'atansa a la vida urbana per donar fe del silenci i de la convivència i relació d'amistat que té amb els animals». Moltes lectures es poden fer d'aquesta singular història, i fins i tot alguna d'elles ens remet a l'Evangeli: «I jo us dic: Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà, perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba; i a qui truca, li obren (Lc 11,9-10).»

Amb més de 25 anys d'experiència en animació cultural i religiosa, el grup Bufanúvols compta avui amb un catàleg complet de propostes que eixamplen el cor de grans i petits: *Danses per la pau*,

RIFER ROCAFER
 CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

50 Aniversari - BON NADAL!

COLUMNA DIGITAL AUTOAMPLIFICADA
 COBREIX FINS A 30 METRES
NOVETAT
 FOCUS: Distancia cobertura uniforme: max. -30 m
 ANGLE: Angulo inclinación max. -45 m
 ALTURA: 2 m
 TIPO: montaje

DELEGACIÓ GIRONA:
 C/Canonge Dorca 37
 17005 Girona
 Tel: 972.22.01.55
 Fax: 872.033.718
 info@rifersl.com

DELEGACIÓ BARCELONA:
 C/Llull 321, edifici cinc 22@
 08019 Barcelona
 Tel i fax: 93.311.72.01
 info@rocafer.com

DELEGACIÓ TERRASSA:
 TelF.616.90.90.01

DE OFEREIXEN ESPECTACLES AMB VALORS ESPIRITUALS

sa al servei de la pastoral

El bol de la felicitat, El secret del pelegrí...
El seu repertori inclou també l'espectacle *Contes i cançons de Nadal*. Es tracta d'un conte musical que parla d'un pastor familiaritzat amb el cant dels ocells del bosc. «Aquest personatge —assenyala Carmina Mas— ens explica la història d'un avantpassat seu que fa molts i molts anys, en un poblet molt petit i en una nit misteriosament clara va acompanyar altres pastors a veure un infant acabat de néixer. Un infant que ens portarà paraules de pau i de germanor. És el que recordem en aquestes dates tan assenyalades. I tot amenitzat amb cançons que els infants canten i acompanyen amb diferents instruments d'arreu del món.»

El matrimoni format pel músic Pau Tarruell i la ballarina Carmina Mas, al qual sovint se'ls afegeixen els fills, no inventen res amb els seus espectacles. Sí que hi posen, però, moltíssima passió. És l'as a la màniga d'una formació consolidada que no deixa de reinventar-se dia a dia. «Hi ha gent que ens diu que, dels nostres espectacles, en surten millor del que han entrat —afirma satisfet Pau Tarruell—. Quan això es compleix, és que realment hem fet el que havíem de fer.»

ELS PASTORETS DE L'AMETLLA LA FLOR DE NADAL

Guardonats amb
La Creu de Sant Jordi 2007
per la Generalitat
de Catalunya

Autor: Francesc A. Picas

Música: Josep Conangla
i Carles Casas
Director d'escena:
Moisés Boixadera

INFORMACIÓ I VENDA: **686 278 836**
www.ametllademerola.cat
pastorets@ametllademerola.cat

Preu: **12 euros**
Anticipada: **10 euros**

Fundadors i promotors
de l'espectacle:
Jaume Estruc i Francesc A. Picas

Teatre Esplai de l'Ametlla de Merola
(Berguedà)

DIES DE REPRESENTACIÓ:

29 de desembre del 2013, diumenge, a 2/4 de 5 de la tarda

4 de gener del 2014, dissabte, a 2/4 de 10 de la nit

12 de gener del 2014, diumenge, a 2/4 de 5 de la tarda

19 de gener del 2014, diumenge, a 2/4 de 5 de la tarda

26 de gener del 2014, diumenge, a 2/4 de 5 de la tarda

TÍTOLS DELS QUADRES

- 1r Eternitat de Déu
- 2n Rebel·lió dels àngels
- 3r Desobediència de l'home (Adam i Eva)
- 4t Abraham, pare d'un poble escollit
- 5è David rei i la família del Messies
- 6è El poder de les tenebres
- 7è Tota pulcra sou Maria
- 8è Els esposoris de la Verge
- 9è L'Anunciació a Maria
- 10è Zacaries i Elisabet
- 11è La família de Natzaret. L'edecte d'empadronament
- 12è El somni messiànic d'Israel
- 13è La veu del profeta Isaïes
- 14è Josep i Maria busquen posada
- 15è Maria reposa vora el foc
- 16è La Nit de Nadal. L'anunciació als pastors
- 17è El malson del Rabadà (l'infern)
- 18è La tradició nadalenca del Tió
- 19è El castell del Món Gentil s'ensorra
- 20è El naixement de Jesús. Adoració de pastors i àngels

Superactivitat

Entrada gratuïta
presentant el carnet

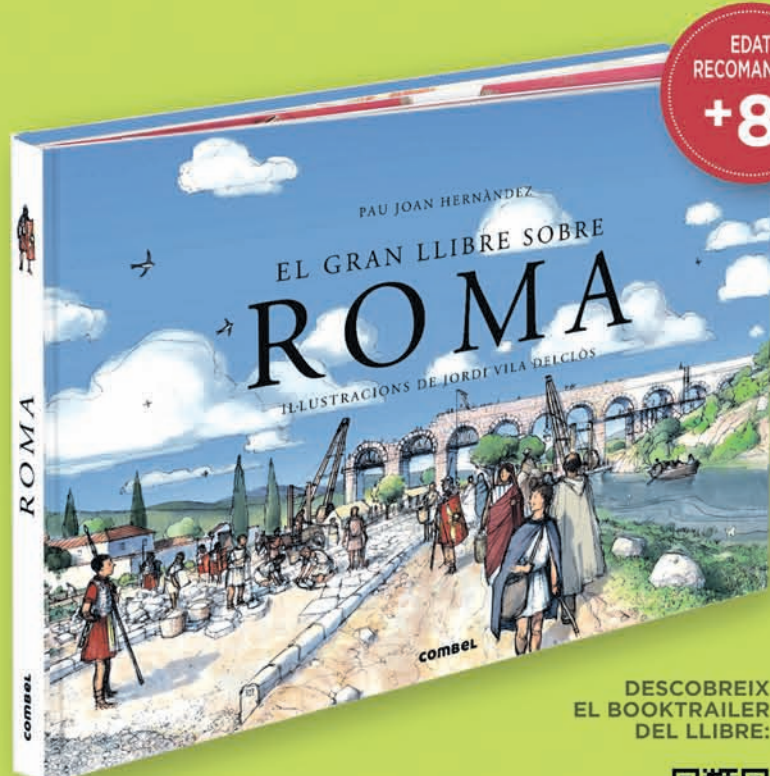
Llibres regal

Juguem a fer de veterinari?

Un llibre escenari que reproduceix la consulta d'un veterinari.

AMB MÉS DE 60 COMPLEMENTS PER JUGAR A SER VETERINARI

DESCOBREIX EL BOOKTRAILER DEL LLIBRE:

El gran llibre sobre Roma

Pau Joan Hernández i Jordi Vila Delclòs

Un llibre interactiu que et transporta a l'imperi Romà.

INCLOU QUATRE JOCS DE TAULER AMB TOT EL MATERIAL PER JUGAR-HI I UN ESPECTACULAR POP-UP DEL COLOSSEU DE ROMA

comBel

combeeditorial.com | facebook.com/combeeditorial

Barcelona

Celebració del Dia de la Família

L'arquebisbe Vincenzo Paglia presidirà l'Eucaristia a la basílica de la Sagrada Família

Redacció
Barcelona

El diumenge 29 de desembre, a les 10.30 hores, se celebrarà l'Eucaristia a la basílica de la Sagrada Família amb motiu del Dia de la Família. «Em plau invitar-vos als diocesans i, especialment, als moviments matrimonials i familiars de l'arxidiòcesi, a participar en aquesta Eucaristia, pregant per les famílies, per tots els seus membres i per tal que siguin autèntiques comunitats de vida i d'amor», ha dit el cardenal Lluís Martínez Sistach.

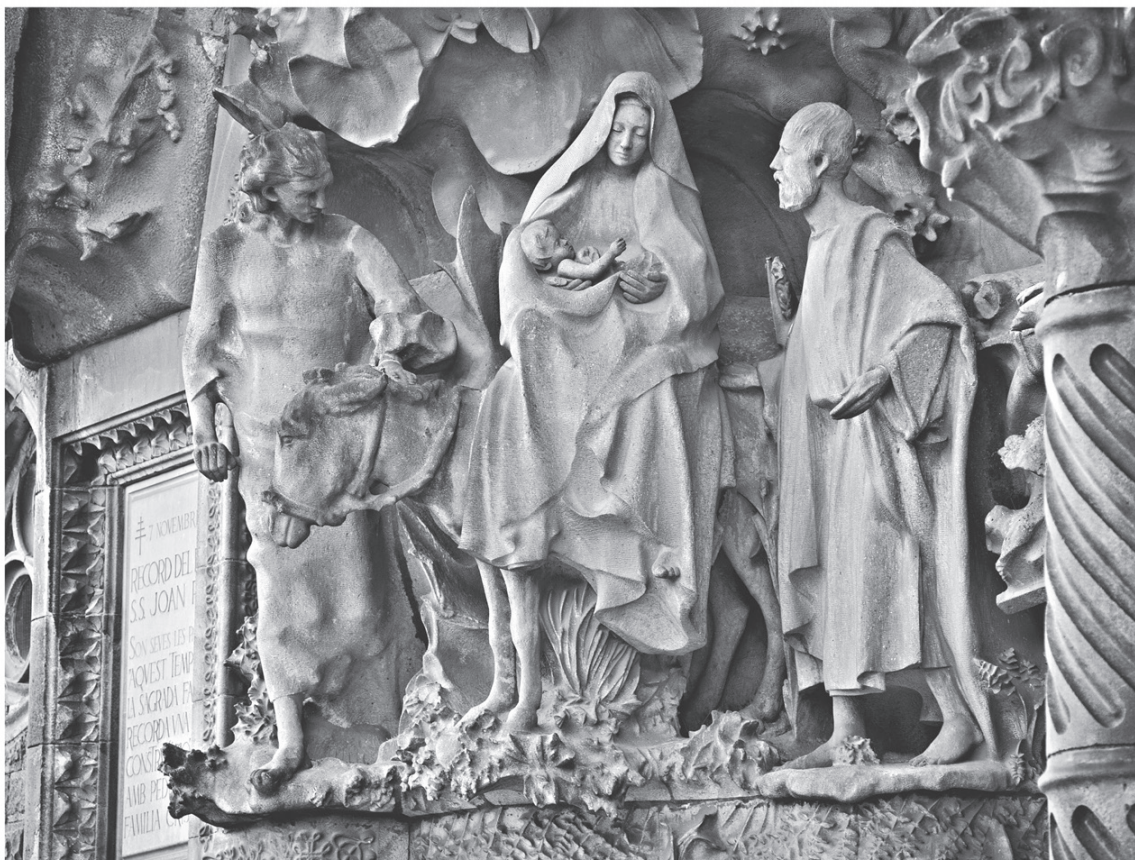
Amb motiu dels Sínodes dels Bisbes de 2014 i de 2015 dedicats a les famílies, en l'audiència amb el papa Francesc, el cardenal Lluís Martínez Sistach li va comunicar que a la basílica de la Sagrada Família es prepararà per les famílies i pels treballs dels Sínodes, per tal que les famílies puguin ser autèntiques comunitats de vida i d'amor. La munió de visitants de la basílica rebran un missatge sobre la família i l'estimació de l'Església per a aquesta preuada realitat.

Per encàrrec del secretari general del Sínode dels Bisbes, Mons. Lorenzo Baldisseri, que n'ha parlat amb el Papa, la basílica de la Sagrada Família farà aquesta pregària juntament amb la basílica de Natzaret i la basílica de Loreto. El papa Francesc en farà esment en l'Àngelus del dia 29 d'aquest mes. És un motiu més per celebrar junts l'Eucaristia a la Basílica de la Sagrada Família el dia 29. Tindrà lloc al matí perquè en acabar la missa es connectarà amb la plaça de Sant Pere del Vaticà per veure i escoltar el papa Francesc.

Aquest any, pel Dia de la Família, el cardenal Martínez Sistach ha convidat a presidir l'Eucaristia l'arquebisbe Vincenzo Paglia, president del Pontifici Consell per a la Família. «És per a tots nosaltres un goig que hagi acceptat acompanyar-nos amb motiu d'aquesta celebració», ha reconegut el cardenal i arquebisbe de Barcelona.

Així mateix, el dissabte 28 de desembre, a les 17 h, al Seminari Conciliar de Barcelona, l'arquebisbe Paglia impartirà una conferència que portarà per títol *Els desafiaments pastorals sobre la família en el context de l'evangelització*, que és el tema del proper Sínode dels Bisbes de 2014.

«Desitjo que la nostra basílica de la Sagrada Família ens recordi a tots la realitat molt important de la família i que ens ajudi a pregar per la família i pel Sínode dels Bisbes de 2014 que tindrà lloc del 5 al 19 d'octubre i pel Sínode de 2015, que tractaran ambdós dels desafiaments pastorals sobre la família per a la seva evangelització», ha dit el cardenal Lluís Martínez Sistach.

«Les basíliques de la Sagrada Família, de Natzaret i de Loreto pregaran juntes per la família»

Dia de la Família

Preguem per la família i pel Sínode

Eucaristia convocada pel

Sr. Cardenal Arquebisbe Dr. Lluís Martínez Sistach

i presidida pel **Sr. Arquebisbe Vincenzo Paglia**,

President del Pontifici Consell per a la Família

Acabarà amb un missatge televisat del Papa Francesc

BASÍLICA DE LA SAGRADA FAMÍLIA
DIUMENGE 29 DE DESEMBRE DE 2013
A LES 10.30 H

Recollida d'invitacions gratuïtes
del 16 al 20 de desembre al Seminari Conciliar de Barcelona
C/Diputació, 231 de 10 a 14 h i de 16 a 20 h.

ARQUEBISBAT
DE BARCELONA

«En acabar la missa es connectarà amb la plaça de Sant Pere del Vaticà per veure i escoltar el papa Francesc»

Nadal de «primer anunci» a Santa Anna

Redacció / Barcelona

Aquestes festes de Nadal es viuran a la parròquia barcelonina de Santa Anna amb un marcat accent querigmàtic. Aquest és l'objectiu principal de les propostes que la Fundació Una Veu ha organitzat al voltant d'aquestes dates de la mà del polifacètic Xavier Morlans.

El sacerdot, teòleg i cantautor barceloní presidirà la nit del 24 de desembre, a les 24 h, una Missa del Gall en clau de primer anunci, pensada sobretot per a aquelles persones que no sovintegen les celebracions litúrgiques. La part musical anirà a càrrec del mestre Toni Olaf Sabater.

Pocs dies després, el 27 de desem-

bre, la Fundació Una Veu ha organitzat també a Santa Anna, a les 20 h, una recitació del tradicional *Poema de Nadal*, de Josep M. de Sagarra. Pere Raich i Montserrat Toran oferiran un espectacle teatral i musical d'un poema que des de la seva estrena al Palau de la Música l'any 1931 s'ha convertit en obra emblemàtica de les festes nadalenques a Catalunya.

Barcelona

«La qüestió catalana», 90 anys després

Mn. Ramon Corts Blay dóna a conèixer informació en part inèdita sobre el compromís cultural i eclesial del cardenal Vidal i Barraquer

Eduard Brufau
Barcelona

Fa anys que Mn. Ramon Corts Blay du a terme una recerca metòdica i constant al fons de la Nunciatura de Madrid i sobretot als Arxius Vaticans sobre la història de l'Església a Catalunya durant el primer terç del segle XX. Gràcies a aquesta tenacitat el professor de la Facultat de Teologia de Catalunya ha tret a la llum documentació que evidencia la defensa que va fer el cardenal tarragoní Francesc d'Assís Vidal i Barraquer d'una Església inculturada a Catalunya davant la voluntat uniformitzadora de la dictadura de Primo de Rivera. Mn. Ramon Corts va donar a conèixer part de la seva recerca sobre la «qüestió catalana» en una conferència el 4 de desembre passat a la Facultat de Teologia de Catalunya.

El teòleg va afirmar que al començament el cardenal Vidal i Barraquer, consagrat arquebisbe de Tarragona el 1919, va donar suport al cop de Primo de Rivera a causa de la gran inestabilitat social de l'època, però se'n va desenganyar ràpidament. L'anticatalanisme bel·ligerant del dictador, que va fer explícita la voluntat d'«*españolizar Cataluña*» i que esperava que els eclesiàstics catalans fossin part activa de la seva política, no va trobar el suport del cardenal. Vidal i Barraquer era de conviccions monàrquiques però creia fermament en la inculturació de l'Església en les diferents realitats nacionals i, en conseqüència, es va negar a fer espanyolisme a Catalunya. L'arquebisbe de Tarragona sempre va defensar que al Principat l'Església s'expressés en català, va fer costat a iniciatives com ara els Pomells de Joventut —suprimits per la dictadura— i va impulsar l'ús de la pronúncia romana del llatí, la tradicional de Catalunya, davant de la castellana de la resta d'Espanya.

L'actitud del cardenal tarragoní va desplaure tant al dictador que aquest el va arribar a qualificar de traïdor i va maldar perquè, amb les corresponents pressions del nunci, la Santa Seu el traslladés, sense èxit, a altres diòcesis. Mn. Ramon Corts va donar idea de la profunda animadversió governamental cap a l'arquebisbe amb un exemple prou aclaridor; durant un acte eclesial celebrat a Tarragona amb la presència de militars, aquests es van escandalitzar davant l'ús natural i freqüent d'una llengua que no era el

«Si l'Església catalana s'hagués oposat a les aspiracions del Principat, el catalanisme hauria estat feroçment anticlerical»

castellà. El seu disgust va arribar ben aviat fins a Primo de Rivera i el mateix Alfons XIII, que van exigir explicacions al cardenal. L'explicació era ben senzilla: aquella llengua desconeguda que els eclesiàstics catalans parlaven amb tanta naturalitat... era llatí.

El cardenal Vidal i Barraquer es va veure sovint empès a justificar la seva suposada actitud rebel. Mn. Corts va exemplificar a través de diverses cartes del mateix arquebisbe que Vidal i Barraquer sempre es va mantenir fidel a la imparcialitat de l'Església. Ell tenia molt clar que si l'Església catalana s'hagués oposat a les aspiracions nacionals del Principat, el catalanisme hauria estat feroçment anticlerical. A part de les invectives de la dreta espanyola antidemocràtica el purpurat tarragoní també va haver de patir atacs d'alguns sectors republicans i ca-

talanistes. Aquests atacs d'una banda i de l'altra servien per confirmar-li que la seva postura personal es trobava en el punt mig, que no es desviava de la imparcialitat que es demana a tot pastor de l'Església.

Mn. Ramon Corts també va il·lustrar com el nunci del Vaticà a Espanya, Mons. Federico Tedeschini, s'acostava a les tesis del dictador per les pressions del govern a Roma. En contra del caràcter inculturador de Vidal i Barraquer el nunci era favorable de convertir l'Església en un instrument més al servei de la dictadura. Era partidari que a Catalunya la predicació es

fes en castellà i pel que fa a la llengua pròpia volia, literalment, «un català de cuina», reclus a casa, que no sortís de l'àmbit privat.

Amb l'adveniment de la II República Vidal i Barraquer i Tedeschini van sintonitzar més en vista de la radicalització social creixent, però van mantenir diferències respecte la «qüestió catalana». L'any 1937, en plena guerra, i malgrat la persecució de què ell mateix havia estat objecte, l'arquebisbe de Tarragona es va negar a firmar una carta dels bisbes espanyols en què donaven suport incondicional al bàndol franquista. La seva coherència li va costar l'exili.

Un testimoni amb plena validesa

La informació excel·lentment documentada que Mn. Ramon Corts Blay va oferir al llarg de la conferència va ser completada amb una breu i aclaridora intervenció de Mn. Armand Puig. El degà de la Facultat de Teologia de Catalunya va recordar que Jesús es va encarnar en un context cultural ben concret i que en conseqüència l'Església no pot ser desencarnada, no pot prescindir del context de cada lloc i moment.

La conferència de Mn. Ramon Corts va ser un petit homenatge al cardenal Vidal i Barraquer, del qual aquest 2013 es compleixen 70 anys de la seva mort. Vidal i Barraquer, a diferència de la imatge deformada que en difonia el govern espanyol de l'època, va ser un eclesiàstic partidari de la moderació en tots els àmbits i que sempre va buscar l'encaix de Catalunya dins d'Espanya. Era favorable a la monarquia, però no dubtava a acusar el rei Alfons XIII de doblegar-se als interessos de la dictadura. I va defensar l'ús de la llengua materna en la predicació tal com havien establert els diversos concilis de l'Església. Passats 90 anys de l'inici de la dictadura de Primo de Rivera el testimoni del cardenal tarragoní continua sent una referència per a l'Església de Catalunya.

Tarragona

Es recupera el Cant de la Sibil·la, passats més de 450 anys

Joan Boronat / Tarragona

A partir d'aquest Nadal, Tarragona formarà part del grup de ciutats que han recuperat el Cant de la Sibil·la. Fa un parell d'anys, la soprano tarragonina Marta Mathéu, la directora de la Capella de Ministrers de la Ciutat de Tarragona, Rosa Olivé, i el compositor Xavier Pastrana, director d'Ensemble O Vos Omnes, van coincidir en la idea de recuperar el Cant de la Sibil·la, que el musicòleg Higiní Anglès havia recollit i publicat al llibre *La música a Catalunya fins*

al segle XIII. La idea va quallar ràpidament i va comptar amb l'ajuda del Departament de Cultura de la Generalitat, que ha finançat una tercera part dels 9.000 euros que costa el muntatge.

Amb la instal·lació del nou orgue de la catedral i la col·laboració de Mons. Miquel Barbarà, degà del Capítol Catedral, el Cant de la Sibil·la s'ha programat la nit del 24 de desembre, just abans de la Missa del Gall. Aquesta mantindrà intactes les parts documentades a Tarragona i que es cantaven en llatí, mentre que els

fragments perduts es complementaran amb cants que s'interpreten en altres ciutats. A més del llatí, els instruments que acompanyaran a l'orgue seran medievals.

La recuperació d'aquesta tradició ha recaigut en Zonagralla Agrupació Musical, que donarà a conèixer una música que fa més de 450 anys que no s'ha escoltat a la ciutat. Per afrontar les despeses de muntatge s'ha sol·licitat l'ajuda a entitats, administracions i fins i tot es podran fer aportacions el mateix dia de l'estrena.

Girona

«L'escoltisme manté el mètode basat en la gratuïtat del voluntariat»

Mn. Jordi Font, consiliari del Minyons Escoltes i Guies de Catalunya

Víctor Gay

El diumenge del final de l'any litúrgic Girona acollia l'assemblea general dels Minyons Escoltes i Guies de Catalunya. Prop de 700 caps escoltes d'arreu del país van participar en les sessions de treball per debatre el moment en què es troba el moviment. Es van analitzar les situacions derivades de les tramitacions legals, considerades excessives, i com assenyalava el comissari general, «l'associacionisme de base voluntària s'ha de protegir i el nou marc legal exigeix massa burocràcia». Per valorar la realitat i actualitat de l'escoltisme i guiatge a casa nostra des de la perspectiva educativa i cristiana dialoguem amb el consiliari del moviment, Mn. Jordi Font i Plana.

L'escoltisme ha superat el seu primer segle d'activitat i servei. Quina vigència té, com a mètode educatiu, en el segle XXI?

Una vigència total, ja que manté tres aspectes que el defineixen. En primer lloc, és un espai de fraternitat; manté el mètode basat en la gratuïtat del voluntariat. A l'escoltisme ningú no cobra. El segon aspecte és el sentit vivencial, la participació de tots, especialment en les sortides d'equip, un mitjà molt actual. I finalment el sentit de l'espiritualitat, que en el moviment s'adapta a la realitat de cada país. Posaré un exemple d'aquesta actualitat i vigència: aquest curs només a la diòcesi de Girona s'han format tres nous agrupaments.

Una societat que sembla tendir a d'individualisme, com pot integrar un moviment que es basa en la convivència i les trobades als caus i les sortides?

«No hem d'oblidar que som creients»

Els joves tenen aquest sentit d'agrupament, d'aplegar-se si poden compartir projectes i objectius. L'escoltisme es basa precisament en aquest tipus d'ofertes i activitats.

Quin balanç es pot fer de l'assemblea de Girona?

Un balanç positiu. Destacaria el reforç proposat i acceptat de reforçar l'escola de formació. Acomodar les activitats a les directrius assenyalades per la Generalitat, amb aquestes observacions respecte del que es considera un ex-

cés de burocràcia, especialment quan es tracta d'unes activitats portades a terme de forma generosa i gratuïta. També cal destacar el debat en referència amb l'espiritualitat, que cal que arribi a les bases. No hem d'oblidar que som creients.

La societat catalana segueix interessada que els seus joves es formin en l'escoltisme?

La presència a l'assemblea de Girona dels màxims responsables de joventut al nostre govern, de l'alcalde de la ciutat, evidencien aquest interès i també un reconeixement a la tasca educativa que l'escoltisme i el guiatge porten a terme amb els joves catalans.

Opinió

Les dones en l'Església

Josep Gil i Ribas
Prevere

El papa Francesc, en forma certament més matisada que els papes anteriors, continua negant l'accés de les dones al «sacerdoci». Ho fa, però, des de la perspectiva «clerical», és a dir, des de la mateixa perspectiva del Nou Testament, que exclou els «sacerdots» com a «intermediaris consagrats» entre Déu i els homes. Goso dir que el «clergat», com a estament dins l'Església, diferent i superior al laïcat, és antievangèlic.

Una cosa molt diferent és el «ministeri ordenat», és a dir, el ministeri que neix d'un sacrament específic, que és el sacrament de l'orde. Aquest ministeri sacramental forma part del teixit més profund de l'Església entesa com a «gran sacrament» o «sacrament originari», un ministeri que no exigeix un estament específic dins l'Església (el «clergat»), de la mateixa manera que el sacrament del matrimoni no fa dels casats un estament específic dins l'Església. Estic convençut que no hi ha raons per negar a les dones l'accés al ministeri ordenat, de la mateixa manera que, segons el Papa, les dones no poden ser excloses dels llocs de decisió, els més alts possibles, dins l'Església, llocs que, ara com ara, només els ocupen els homes.

De la mateixa manera que el Papa ha pronunciat un no a l'estat confessional i un no al proselitisme, també ha pronunciat un no rotund al clericalisme. Simplement, perquè el clericalisme fa dels ministres ordenats una estructura de poder i no uns autèntics servidors dels seus germans, tot situant-los, de fet, per damunt del Poble de Déu.

Sempre he cregut que cal una seriosa feminització de l'Església, i no ho penso ni ho dic per ganes de fer-me el simpàtic a un sector, el de les dones, que malden des de la teologia i des de la praxi a sortir, si més no, de l'anonimat. Ho penso i ho dic perquè crec que l'Església, si en alguna cosa ha d'excel·lir, és en l'atenció oïent i obedient a la Paraula; en aquest sentit, Maria, la mare de Jesús, és no sols model sinó arquetipus de l'Església. La dona té una capacitat, diguem-ho així, natural per escoltar la Paraula o el batec de la vida, que és el mateix, des de dins d'ella mateixa. La dona, en aquest sentit, és, de forma excel·lent, profeta, molt més que els homes profetes. I en un moment en què la profecia, si més no en àmbit d'institució eclesial, ha emmudit, segur que les dones retornarien a l'Església la veu que mai no hauria d'haver perdut.

42ena. EDICIÓ

TONA PESSEBRE VIVENT D'OSONA

L'ART D'UN POBLE

Dies de representació: 22, 25, 26 i 29 de desembre de 2013, i 1, 6, i 12 de gener de 2014

Tots els dies a partir de les 6h de la tarda. Última representació a les 8h de la tarda,

com sempre, a la Falda del Castell de Tona

Tel. d'informació: 938124304, 938124288, 938870565

www.pessebre-vivent-osona.es

En record de Joana Raspall

Miquel DescLOT
Escriptor

Tres mesos abans de complir els cent anys, Joana Raspall em rebia a casa seva, una tarda de final d'hivern, disculpant-se'm de no estar prou en forma. «És que hi ha estones que no hi sóc», em deia, per remarcar que darrerament, per sentir-se viure, havia de fer un esforç de concentració. Però aquella tarda, durant un parell d'hores, hi va ser del tot. Encara que el pretext immediat de la visita era que jo estava treballant en una exposició sobre la seva obra, per encàrrec de l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, no hi anava pas amb cap objectiu determinat, ni pensava atabalar-la amb preguntes ni amb xerrameca. Vam deixar passar l'estona, doncs, al grat del que ella tingués ganes o esma de dir o de fer. I una de les primeres coses que li va sortir de l'ànima va ser: «No sé per què han donat tanta importància a la meua poesia infantil. És una part molt petita del que he fet.» Jo li vaig dir que tanmateix era lògic, perquè es tractava d'un gènere pràcticament inexistent entre nosaltres i la seva aportació havia estat decisiva per establir-lo. Però la vaig comprendre de seguida: la poesia infantil, que ella havia emprès per cobrir una necessitat col·lectiva que se li feia dolorosa, la va ocupar un espai de temps relativament breu, al final de la seva llarga existèn-

Agustí Codinach

cia. Per a algú que havia treballat tota la vida devia resultar curiós que els altres només es fixessin en una petita part de la seva feina. I tenia tota la raó. Perquè Joana Raspall va elaborar diccionaris per contribuir a l'ensenyament del català en anys difícils; va escriure teatre

per a infants per desvetllar l'interès per un gènere que l'havia apassionat des de molt jove; va escriure novel·la i narrativa per donar testimoni de les dures vivències de la seva generació; i, finalment, va escriure poesia lírica per necessitat de la seva ànima. Tot plegat sí que dibuixa, al costat de la poesia infantil, la imatge d'una escriptora que, com altres companys de generació, va viure sobretot per salvar-nos els mots (i va viure cent anys!).

«Com altres companys de generació, va viure sobretot per salvar-nos els mots»

M. Luz Retuerta
Directora de l'Arxiu Comarcal del Baix Llobregat

El 4 de desembre moria l'escriptora Joana Raspall amb 100 anys d'edat. Ho feia dies després de la cloenda d'un any farcit d'actes commemoratius pel seu centenari. Semblava com si esperés que s'acabessin per anar-se'n amb silenci, com si no volgués molestar a ningú. Ella no acabava d'entendre tants reconeixements. Durant anys havia treballat de manera constant i solitària i no comprenia l'interès i l'admiració que ara despertava.

Fa temps la van descobrir els nens i les nenes de Catalunya i, a través d'ells, va arribar a persones de totes les edats. Cal utilitzar els mots amb una gran puresa i precisió per endinçar-se en el cor dels infants i la Joana ho va saber fer. I és que en els últims anys el seu llegat s'ha difós i ha pres més significació. Ens ha deixat la Joana. Se n'ha anat una vida creativa embolcallada de compromís ciutadà, però ens resta la seva obra: els poemes i les peces de teatre per a infants i adults, els tres diccionaris, els llibres de relats i fins i tot una novel·la. Sempre recordaré l'esperit que guiava la seva actuació: la voluntat de servei. Joana

Raspall va escriure peces de teatre per al públic infantil quan gairebé no n'hi havia; poemes per a nens i nenes quan no se'n feia i diccionaris de català quan més es necessitaven.

Com a santfeliuenc i arxivera he tingut l'ocasió de conèixer-la de ben a prop. A l'arxiu resten els testimonis de la seva vida: els documents. A través d'ells i de la premsa local de Sant Feliu de Llobregat es pot reconstruir la trajectòria de la Joana. Hi ha rastres de la seva participació en el projecte cultural de l'època republicana, dels treballs minuciosos amb els mots, les frases fetes i les locucions dels seus diccionaris i de la intensa activitat

associativa i cívica durant el franquisme i la transició democràtica. També es conserven mostres de la seva proverbial generositat, com la preparació de l'edició de llibres de poemes locals o l'impuls

del premi de poesia Martí Dot, on volia estimular la creació dels més joves. Llibres i papers: bocinets de memòria d'una llarga vida creativa que sempre restaran entre nosaltres i molt més enllà quan, els qui ara hi som, marxem per fer el pas definitiu que l'escriptora acaba de fer. Gràcies, Joana. Ens hem acomiadat de tu, però per sempre ens quedarà el teu llegat etern.

«A l'arxiu resten els testimonis de la seva vida: els documents»

16a campanya

Reis per a
tot hom

La teua col·laboració és molt important!

- ☑ Recollir caixes de cartró
- ☑ Separar comandes
- ☑ Fer difusió
- ☑ Transport del material

RECOLLIDA DE JOQUINES NOVES PER A INFANTS I JOVES, I OBSEQUIS PER A GENT GRAN

Magatzem central de recollida per a Empreses, Escoles i Entitats
trucar al 670726086 (Maria).

Punts de recollida per a particulars de l'1 de des. 2013 al 3 de gener de 2014

***Ràdio Estel:**
Comtes de Bell-lloc, 67-69
De dilluns a divendres de 8h a 20h.

Punts de recollida per a particulars de l'1 de des. al 22 de des. 2013

***Centre Cristià dels Universitaris:**
c/ Villarroel, 81, baixos
Dilluns, dimarts i dijous de 17-20h.

***Museu Diocesà de Barcelona:**
Avda. Catedral 4,
De dimarts a dissabte de 10-14 i de 17-20h.
Diumenge de 11h a 14h.

APORTACIONS:
c/c: 0081-1605-11-0001002206
Caixa Penedès

Organitzat per:

Amb la col·laboració de:

Per a més informació
93.323.33.68
o 670.72.60.86
campanyareiscu@gmail.com
www.universitaties.cat

«Els veritables fenòmens místics no són solitaris»

Miguel García-Baró, filòsof

Carme Munté

Es comença, de petit, sentint una curiositat infinita davant del misteri insondable de la mort. La clau en aquest primer estadi és no tapar aquell incipient perquè. És així com un pot aspirar, de gran, a assolir la plenitud de la filosofia. Ho diu el filòsof Miguel García-Baró, professor de la Universitat Pontifícia de Comillas. Recentment va ser a Barcelona amb motiu de la publicació en català de la seva obra *La filosofia com a dissabte* (Editorial Cruïlla), un encàrrec de la Fundació Joan Maragall. Segons García-Baró, un bon professor ha de pensar que tots els seus alumnes tenen el Misteri en la seva vida. Per aconseguir-ho en dona la fórmula: quan entres en una classe has de pensar que sempre hi ha algú més intel·ligent i més bo que tu.

Per què aquest paral·lelisme entre filosofia i dissabte?

El dissabte no és només el descans diví que ens espera a tots sinó també els petits descansos sagrats que en aquesta vida ens podem prendre. Parteix d'una expressió del filòsof jueu Emmanuel Levinas, que en un camp de presoners durant la Segona Guerra Mundial pensava que el podien matar en qualsevol moment. Significa que la filosofia és com aquell pas enrere que podem fer per alliberar-nos de la pressió de totes les modes i violències del món quotidià, i pensar-les. Aquell pas enrere és d'una importància existencial enorme, no només per tenir un compromís més gran amb les coses, sinó també per gaudir molt més a fons de l'interès de la vida. Per distingir els problemes dels misteris, és a dir, les coses que es resolen amb una mica d'àlgebra o una tècnica qualsevol, i les coses que no es poden resoldre, sinó que precisament són al fons de la nostra existència i ens reclamen pensar però d'una forma més radical i intensa, i també més gustosa i apassionada.

Qui gosa fer aquest pas enrere?

No és fàcil. En situacions difícils tot home s'adona que sempre ha pensat massa poc el que hauria d'haver pensat més. Que s'ha deixat endur per moltes pors que no li havien d'haver controlat tant la vida. En realitat, el repte se'ns llança a tots quan descobrim de petits el misteri que significa la necessitat de morir i ens adonem, per exemple, que no volem morir ni volem no morir. No és que ens faci certa repugnància el fet d'estar vius, sinó que ens diem: això és apassionant però és terrible, i ahora, cal tenir paciència per si aquesta situació, que sembla tan dura, té després més sortides. Qui sap si mai passaran altres esdeveniments que resulta fins i tot que resolen l'enigma de l'esfinx? Llavors la vida es torna apassionant. La pena és que moltes persones no segueixen aquest impuls, el tapen, els fa por enfrontar-se amb els veritables misteris. I és a l'inrevés: com que no

ens enfrontem amb aquests misteris ens carreguem de malalties d'ordre psicològic, moral, polític... Hauríem de tenir el valor que la vida mateixa ens està demanant. No és una qüestió acadèmica; la divina providència fa que tothom conegui que hi ha misteris, abans o després, i normalment molt aviat. Seguir aquest impuls és fonamental.

Com es resol el misteri de l'esfinx?

Només l'amor lluita contra la mort.

La infància és un estat filosòfic?

Quan el nen descobreix el misteri de la vida, no hem d'ajudar-lo tant a pensar-hi com a sentir-lo i a tenir paciència i esperança. En les edats primerenques, es tracta d'una educació dels afectes més que dels conceptes. Però em temo que no és això el que en els plans d'estudi s'atén en primer lloc, cosa que em sembla molt greu.

Per què va optar per la filosofia?

En gran mesura, perquè des de molt petit vaig experimentar justament l'arribada d'aquests esdeveniments. Vaig viure una infància molt solitària, em sentia carregat amb un superproblema, amb un misteri per la qual no trobava cap resposta al meu voltant. No sabia que hi podia dedicar la vida, però sí que s'obria pas en la meva consciència un pensament que crec que

«En la meva vida ha estat decisiu descobrir el que és la base de tota veritable filosofia i de tota vida espiritual: no tenir por»

tots els nens han tingut algun cop: he de llegir-ho tot i he de conèixer tots els savis.

Per trobar una resposta?

És clar, havia de buscar la resposta com fos, no la podia defugir. Vaig tenir la sort de tenir a la meva disposició literatura, música..., i vaig veure tanta gent que ja havia pensat, que ja havia sentit abans que jo... i això em va animar. Em va fer no cedir davant la temptació fàcil de passar-me a les ciències dures i explicar-ho tot a base de cèl·lules, cromosomes, descàrregues químiques..., perquè això no és, evidentment, la resposta a cap misteri. Malauradament avui es fa massa propaganda de la ciència com

a substituta de la filosofia i la teologia, i això no pot ser.

Quina resposta va trobar?

En la meua vida ha estat decisiu descobrir el que és la base de tota filosofia veritable i de tota vida espiritual: no tenir por. El fet de no tenir por fa que vegis que la vida, que semblava ser l'única cosa, es pot sacrificar per amor. En realitat, és un salt a l'estadi ètic, com deia Kierkegaard, que es produeix per un esdeveniment peculiar: quan estimem. No es tracta de l'amor que jo rebo, sinó del que llenço cap als altres. Per aquí comença la solució al problema. Després vénen més esdeveniments com el perdó i ser capaç de rebre amor. Llavors el que es viu ja és l'experiència de l'eternitat. Hi ha misteris que han anat embolcallant aquests altres misteris i que t'han fet infinitament plausible, gairebé experimentable, que la clau de tot és l'amor absolut. Poder dir això filosòficament, no només perquè ho volem, és importantíssim.

Quan va assolir vostè la plenitud de la filosofia?

Quan vaig tenir els primers alumnes. Llavors veus que el que ensenyes no és el que voldries ensenyar i comences a adonar-te que les coses no funcionen tan egoïstament, tan estèticament, que l'alteritat dels altres és santa. Això influeix en totes les relacions socials, no només en aquest altre particular. Es tracta d'un primer proïsme, i quan n'hi ha un, comencen a haver-n'hi d'altres molts cops més.

Qui és el místic?

Qui realment és capaç de dir que té una esperança absoluta. Tenir esperança que, malgrat tant de dolor, hi haurà una segona oportunitat per a tot. Això és el cel, la redempció: alguna cosa impensable, inimaginable, que no pot desitjar ni el cor humà més pur i que, no obstant això, és el far que guia totes les coses que es poden fer a la vida. Qui pugui dir seriosament que té aquesta esperança, no dir-ho en va, aquell és el místic.

I vostè pot dir-ho?

Sí, crec que sí, de vegades...

Ha tingut experiències místiques?

Sí, m'ha passat en moments molt especials. De vegades poden donar lloc a alguns textos, poemes, i la veritat és que a mi m'ha passat amb més freqüència a classe. He vist que és enormement contagiós, és a dir, els veritables fenòmens «místics» no són solitaris, són més aviat comunitaris, col·lectius. A les nostres escoles tradicionals de mística això no queda gens clar, cosa que suposa una dificultat per a la vida espiritual avui. Així com en el cel no s'està sol, tampoc a la terra, en l'èxtasi d'amor, de comunicació. Hi ha un cert dèficit en la nostra tradició espiritual, però és clar, només portem 2.000 anys quan en tenim 200.000 de tradició espiritual.

Si el teu fill et diu que vol dedicar-se a la filosofia...

És veritat que ara són els pares els que solen impedir als seus fills que es dediquin a la filosofia, però també cal tenir en compte que les facultats de filosofia no sempre són els veritables llocs per filosofar. Sempre és dolent evitar que els fills facin el que de veritat necessiten espiritualment, però també és veritat que en una societat com la nostra es nota més ànsia de filosofia en les persones de 40 a 50 anys. Realment, quan som madurs és quan podem entendre la filosofia seriosament.

Pelegrinatge pel cor cristià de la Ciutat Comtal

Jaume Castro i Meritxell Téllez publiquen un llibre que redescobreix el llegat cristià de la Barcelona antiga i medieval

Eduard Brufau
Barcelona

Poques capitals europees posseeixen una cadena gairebé ininterrompuda de testimonis d'art cristià dels primers segles de l'Església i de tota l'edat mitjana. Barcelona té l'honor de comptar-se entre aquestes ciutats afortunades, i tanmateix sovint els mateixos barcelonins i catalans són els primers que desconeixen aquest valuós tresor material i espiritual. Amb l'objectiu d'ajudar a redescobrir el patrimoni cristià de Ciutat Vella, Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant'Egidio de Barcelona, i Meritxell Téllez, membre de la mateixa comunitat, han elaborat curosament el llibre *Pelegrins al cor de Barcelona. Un itinerari cultural i espiritual per Ciutat Vella*. Aquesta iniciativa s'emmarca en un llibre que la mateixa Comunitat de Sant'Egidio va publicar a Itàlia durant el jubileu de l'any 2000 i que oferia uns itineraris pel barri romà del Trastevere.

Un recorregut per l'art des de l'esperit

L'obra, publicada per Viena Edicions i que compta amb magnífiques fotografies de Pere Vivas, proposa un seguit de recorreguts exhaustius que no oblidin cap dels monuments cristians històrics del centre de Barcelona. Com no podia ser d'altra manera els itineraris s'aturen amb atenció a les quatre grans basíliques gòtiques de la ciutat construïdes simultàniament al segle XIV: la Catedral, Santa Maria del Mar, Santa Maria del Pi i els Sants Just i Pastor. Aquests quatre temples posen de manifest l'esplendor artística, social, política, econòmica i religiosa de la Corona d'Aragó durant la baixa edat mitjana. Però el llibre també dona protagonisme al romànic de la ciutat, menys conegut, amb exemples com ara Sant Pau del Camp, Sant Pere de les Puel·les o les capelles de Sant Llútz i d'en Marcús. Així mateix els recorreguts inclouen l'art cristià del subsòl, que en molts casos data de l'època romana i visigoda, i on podem trobar, per tant, els testimonis d'art cristià més antic de Barcelona.

Però el llibre no és tan sols un itinerari purament artístic o arqueològic, sinó que, tal com diu el subtítol de l'obra, també vol ser un pelegrinatge espiritual. Així s'entén que en aquestes pàgines hi tinguin cabuda temples avui desapareguts però que havien estat peces clau en la vida social i religiosa de la ciutat. Un d'aquests monuments que no ens ha arribat materialment és el convent de Sant Francesc, enderrocat arran de les desamortitzacions del segle XIX. Els autors han volgut que també hi tingués cabuda l'herència jueva de la Barcelona medieval, centrada en el

barri del Call. D'aquesta manera, recollint el camí ecumènic de l'Església postconciliar i de la mateixa Comunitat de Sant'Egidio, s'ha volgut fer un homenatge a aquesta antiga minoria religiosa, víctima d'una violenta persecució l'any 1391 i finalment expulsada al cap de cent anys.

A part de l'arquitectura i de les restes arqueològiques *Pelegrins al cor de Barcelona* es fixa igualment en peces pictòriques, llibres miniats i fins i tot objectes més quotidians. Entre aquests darrers, el lector hi trobarà imatges d'un segell del segle V amb els noms de Pere i Pau que servia per marcar el pa litúrgic, o un plat de ceràmica del segle VI amb una creu inscrita i custodiada per coloms. Així mateix no hi falten fotografies detallades de grans retaules gòtics dels pintors Jaume Huguet i Bernat Martorell o llibres amb precioses miniatures medievals com ara el *Missal de Santa Eulàlia* o l'*Hagadà jueva* de Barcelona.

Presentació a la basílica dels Sants Just i Pastor

El llibre va ser presentat en una de les grans basíliques barcelonines, el temple dels Sants Màrtirs Just i Pastor. Aquesta església, seu de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona, ha donat els darrers anys nombroses sorpreses arqueològiques del cristianisme d'època visigoda. Amb les troballes

JAUME CASTRO I MERITXELL TÉLLEZ
Pelegrins al cor de Barcelona
Viena Edicions, 2013, 183 pàg.

recents d'una pila baptismal o d'un absis amb una cripta funerària s'ha pogut demostrar arqueològicament que no només era un lloc de culte cristià molt antic, sinó que molt probablement va exercir de catedral catòlica durant el període de la monarquia visigoda, de confessió arriana. Era el lloc ideal, doncs, per presentar el llibre.

La coautora, Meritxell Téllez, va fer un resum modèlic dels itineraris proposats, començant pels antics monestirs de Sant Pau del Camp i Sant Pere de les Puel·les, els dos apòstols pilars de l'Església. Fent servir una bonica imatge, per la seva situació a un extrem i a l'altre de la Barcelona medieval, Téllez va dir que aquestes dues esglésies romàniques «abracen la ciutat, li fan de corona defensiva espiritual». Jaume Castro va descriure el llibre com «una síntesi de fe, art i història» i va reivindicar «la memòria del passat com un exercici indispensable per al diàleg i la construcció del futur». Finalment, i servint-se d'una cita d'un text jueu del segle III aC, el coautor de l'obra va explicar que la bellesa no és pròpia només de l'àmbit estrictament estètic, sinó que té les arrels en la pietat, és a dir, en el valor de la commoció vers el germà.

Després de la intervenció de l'arqueòloga en cap dels Sants Just i Pastor, Julia Beltrán, que va parlar de la gran riquesa amagada al subsòl barceloní, va ser el torn de Mn. Armand Puig. El rector de la basílica va assegurar que el llibre vol fer en-

«El llibre no és tan sols un itinerari purament artístic sinó també un pelegrinatge espiritual»

Agustí Codinach

tendre que el llegat religiós ens parla del pas del temps. Per il·lustrar-ho va fer referència a un fet del 1936: «El 18 de juliol d'aquell any a la capella de sant Frederic d'aquesta basílica s'havia de dir una missa que no es va arribar a celebrar mai. Tanmateix les senyores de la parròquia ja havien adornat l'altar amb flors. Al cap de més de tres anys, acabada la guerra, en obrir de nou l'església, les flors, per bé que marcides, encara hi eren. Eren al mateix lloc on les havien deixades com si no hagués passat res, però durant aquells anys, si en van passar, de coses!» Mn. Puig va continuar assenyalant la necessitat que té l'home de compassió i de comprensió, i va afirmar que la comprensió només és possible davant d'una realitat ben teixida i connectada. Per aquest motiu podem comprendre la Barcelona del passat perquè era una ciutat connectada per la xarxa d'espais de culte i d'institucions caritatives. «Al món d'avui, en canvi, les connexions costen de fer i per tant és un món més difícil d'interpretar.» Finalment va fer referència a un fenomen històric: «Al segle IV, amb l'avanç del cristianisme, els rics que volien que perdurés la seva memòria van passar de fer-se fer estàtues a fer caritat als pobres. Els cristianisme va servir per teixir la societat, per fer que tothom, pobres i rics, fos ciutadà. Aquest és un pas important!»

L'acte es va acabar amb la intervenció de l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, que va animar a traduir el llibre a altres llengües perquè va adreçat també a persones de fora que així coneixeran la ciutat. L'alcalde va definir el cristianisme com una religió «àmplia i generosa», on tothom té ca-

«Els autors han volgut que també hi tingués cabuda l'herència jueva medieval»

JAUME CASTRO:
«La bellesa té les arrels en la pietat, en el valor de la commo-
ció vers el germà»

buda: «Aquest és l'esperit que ha de tenir Barcelona; ha de ser generosa i acollidora.» Per acabar, Xavier Trias va afirmar que des de l'Ajuntament es pensa quina mena Barcelona es vol ser i que la voluntat és ser una ciutat de cultura, plenament humana.

La presentació del llibre *Pelegrins al cor de Barcelona* va servir per donar a conèixer l'ànima de Barcelona, que es remunta a un passat llunyà i que avui humilment però amb fermesa la continua vertebrant. Per descobrir aquesta ànima cal saber veure-hi més enllà de l'enrenou diari propi d'una gran ciutat turística i anar-la descobrint en els llocs de pau que són les nostres esglésies.

PROMOCION ESPECIAL !!! PAPA FRANCISCO

Exclusivas imágenes elaboradas en autentica Madera de Olivo de Tierra Santa
con incrustaciones de Tierra de Jerusalén y Agua del Río Jordán.
Con Certificado de Autenticidad y Origen

Código 844 Medidas 14 x 8.5 cm
€ 49.90

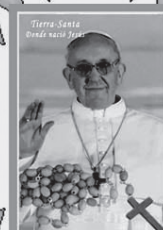

Código 24 Medidas 15 x 7.5 cm
€ 49.90

Código 848 Medidas 17 x 10 cm
€ 49.90

DIRECTAMENTE DE TIERRA SANTA
EN 7 DIAS A SU DOMICILIO
INCLUYE COSTO DE ENVIO A
A CUALQUIER PARTE DEL MUNDO

PROMOCION ESPECIAL
Regalo por Compras
superiores a € 99
Autentico Rosario
de Tierra Santa valor € 39

Compras y pagos directamente por PAYPAL a
info.tierrasanta@gmail.com

Garantiza: www.tierra-santa.com/garantia.htm

Tel. 00 972 9 7650872 - ISRAEL

Una vida al servei dels més desfavorits

L'abat de Montserrat escriu un llibre sobre la figura del bisbe Pere Casaldàliga

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El dilluns 9 de desembre es va presentar el llibre *Pere Casaldàliga*, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat dins de la col·lecció Sabies Qui?, adreçat essencialment als nens i nenes a partir de sis anys. Els més petits podran descobrir qui és i què ha fet Pere Casaldàliga i per què és tan conegut i se'n parla tant. El text l'ha escrit el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, i compta amb il·lustracions del dibuixant Sebastià Serra.

A la presentació hi van participar, a més del P. Josep M. Soler, el P. Màxim Muñoz, president de la Unió de Religiosos de Catalunya i provincial dels Claretians de Catalunya; el P. Josep Massot, director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, i Núria Mañé, editora d'aquest segell editorial. L'acte es va celebrar, tal com va assenyalar el P. Muñoz, «en el lloc més adient per fer-ho: la Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret de Barcelona».

El P. Josep Massot va recordar que el llibre és el cinquè de Sabies Qui?, «una col·lecció que pot ser llegida per tothom, però que va destinada principalment al públic més jove». Els altres títols s'han dedicat a Francesc d'Assís, Roger de Taizé, Benet de Núrsia i Teresa de Calcuta.

«Es tracta d'una col·lecció que dóna a conèixer homes i dones de totes les èpoques que han estat importants per al cristianisme. No pretén ser una biografia detallada del personatge, per això s'hi inclouen poques dates», va afirmar Núria Mañé. I va afegir: «Cada volum compta amb un personatge que fa de narrador, de guia, per al lector. En aquesta ocasió és un deixeble del bisbe Casaldàliga.» També va destacar que «els dibuixos interactuen amb les fotografies dels indrets reals de cada història».

El P. Màxim Muñoz va ressaltar que «el llibre té la virtut d'explicar de manera senzilla i entenedora els moments cabdals de la vida del bisbe Pere Casal-

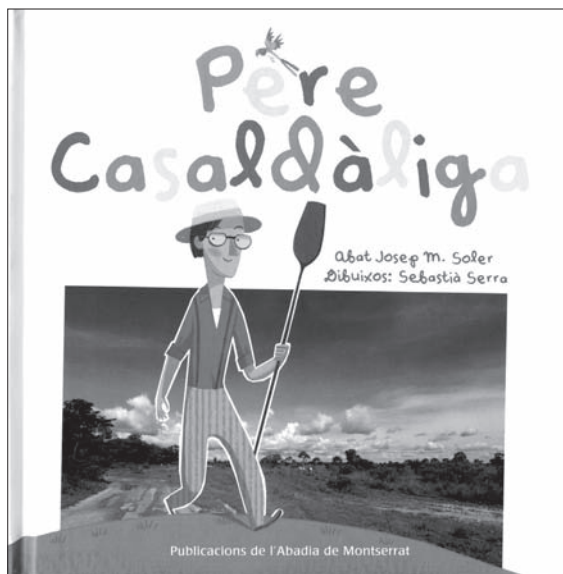
Agustí Codinach

dàliga i els trets característics de la seva persona, com ara la identitat claretiana i missionera, o la seva actitud compromesa amb els més pobres, que ens interpel·la a tots». Així mateix, va reconèixer que «el text del P. Josep M. Soler desprèn una gran estimació cap a aquest mestre que va marcar la seva vida i el seu futur com a monjo».

«Només l'he vist una vegada: a Roma l'any 1955. Fou una experiència extraordinària. Vaig pensar que posseïa un gran lideratge espiritual i alhora una gran senzillesa», va confessar el P. Muñoz. I va subratllar que «el bisbe Casaldàliga actualitza l'esperit del pare Claret. És un gran cristià i claretà, un català universal». Va citar una frase que l'abat de Montserrat escriu en el text: «No busca ser famós, sinó viure segons l'estil de Jesús, com el P. Antoni M. Claret.» El president de la URC també va tenir paraules d'agraïment per a l'Associació Araguaia, que enguany ha fet 25 anys i que «sempre ha donat suport al bisbe Casaldàliga».

El P. Josep M. Soler va recordar que

Josep M. Soler (text) i Sebastià Serra (dibuixos), Pere Casaldàliga. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, col·lecció Sabies Qui?, 2013, 24 pàg.

l'havia conegut de petit a Sabadell, al col·legi dels Claretians, als anys 1954-1955. «Jo tenia uns 8 o 9 anys.

De tracte amable i atent, no oblidaré mai la seva manera de ser i de pregar. M'impresionava la seva autenticitat, la seva vivència interior, tan pregona, així com el seu compromís per la justícia i la dignitat de les persones», va constatar l'abat. «Més que un professor —va revelar— era un mestre, perquè ens ensenyava no tan sols els continguts de les matèries, sinó a viure. Infonia als alumnes l'esperit missioner per difondre l'Evangeli.»

També va relatar que Pere Casaldàliga dirigia llavors un programa de ràdio i que va fundar la revista *Euforia*, «que convidava a reflexionar sobre idees d'inspiració cristiana». En aquella època va començar a atendre els immigrants que arribaven a la ciutat i no tenien feina ni diners. Amb 40 anys, Casaldàliga se'n va anar a viure al Mato Grosso, a l'Amazònia del Brasil, per dedicar la vida als més pobres.

Quan el papa Pau VI el va nomenar bisbe, Casaldàliga no va voler acceptar-ho, però finalment ho va fer «a canvi de continuar sent com és». «No treballa solament al Mato Grosso. La seva feina és a favor de tot Amèrica Llatina, de tots els pobres de la terra. I cada dia són més arreu del món els qui valoren la seva obra», escriu el P. Soler en el llibre.

L'abat de Montserrat va manifestar que des dels anys setanta ha mantingut periòdicament una relació epistolar amb el bisbe Pere Casaldàliga. «En totes les seves cartes es palesa una enorme devoció per la Mare de Déu i per Montserrat», va assegurar.

El P. Josep M. Soler va acabar la seva intervenció amb un fragment de la pregària *Visita a Santa Maria*, escrita pel bisbe Casaldàliga a petició seva: «Maria de Pentecosta, penyal acaronat pel vent de l'Esperit, cenacle de la pregària i de la cultura de Catalunya: torneu-nos oberts tothora a l'Esperit; gent d'oració, de reflexió i d'estudi; llevat i foc d'Evangeli enmig del món d'avui; ecumènicament apassionats per l'Església una que el Crist implorava en el seu testament, constructors, arreu i amb tothom, del Regne de Déu i dels homes.»

Ajuda a l'Església Necessitada
Fundació de la Santa Seu

@ayudaalglesneces

Emergència a Filipines

Necessiten la teva caritat
per continuar vivint.
Necessiten la teva oració
per no perdre l'esperança.

Donatius
93 237 37 63
91 725 92 12

La Caixa 2100-2415-42-0200140293
BBVA 0182-0930-34-0010800003
Santander 0049-2674-59-2814342966
Concepte: Filipines + el teu nom i cognom
ayudaalglesianecesitada.org

FACULTAT DE FILOSOFIA DE CATALUNYA (URL)

La Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) té una llarga tradició d'estudis filosòfics i humanístics. A més del Grau en Filosofia, el Màster en Recerca en Filosofia i Estudis humanístics i el Doctorat en Filosofia (humanisme i transcendència), enguany ofereix un diploma d'especialització en Patrimoni Cultural Eclesiàstic i unes aules obertes sobre matèries de Filosofia i Humanitats.

Diploma d'especialització en Gestió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic

del 18 de febrer al 5 de juny de 2014

dimarts, dimecres i dijous

de 18 a 21 h

L'objectiu d'aquest diploma és formar especialistes en la gestió i la difusió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic. Els destinataris són els graduats i llicenciats que vulguin obtenir una formació especialitzada en aquest camp i tots els professionals que hi treballen.

MÒDULS

1. MARC LEGAL I GESTIÓ DEL PATRIMONI CULTURAL ECLESIASTIC
2. ARQUEOLOGIA CRISTIANA, ICONOGRAFIA I SIMBOLOGIA RELIGIOSA
3. INTERPRETACIÓ DEL PATRIMONI, RUTES CULTURALS I PATRIMONI SUBTIL
4. GAUDÍ I EL MODERNISME
5. PATRIMONI BIBLIOGRÀFIC DE TITULARITAT ECLESIASTICA
6. PRACTICUM

AULES OBERTES DE FILOSOFIA I HUMANITATS

La Facultat ofereix cursos en règim obert, en horari de tarda-vespre. Són cursos sobre matèries de Filosofia i Humanitats als quals es pot assistir com a oient. Per a més informació, adreceu-vos a la Secretaria de la Facultat.

RELIGIÓ I CULTURA: EL NIHILISME CONTEMPORANI
(semestral)

Prof. Ignasi Boada, del 12 de febrer al 6 de juny
Horari: dimecres, de 19.30 a 21.30 h

TEOLOGIA POLÍTICA
(semestral)

Prof. Carles Llinàs, del 12 de febrer al 6 de juny
Horari: dimecres, de 17.30 a 19.30 h

NOVEL·LA I CONDICIÓN HUMANA: TOLSTOI I MELVILLE
(semestral)

Prof. Sílvia Coll-Vinent, del 13 de febrer al 6 de juny
Horari: dijous, de 19,30 a 21,30 h

INTERPRETACIÓ DEL PATRIMONI, RUTES CULTURALS I
PATRIMONI SUBTIL

Prof. Jesús Oliver-Bonjoch i Enric Puig, del 18 de febrer al 10 d'abril
Horari: dimarts, de 18 a 21 h

ARQUEOLOGIA CRISTIANA, ICONOGRAFIA I SIMBOLOGIA RELIGIOSA

Prof. Jaume Aymar i Robert Baró, del 20 de febrer al 8 de maig
Horari: dijous, de 18 a 21 h

GAUDÍ I EL MODERNISME

Prof. Jaume Aymar, del 15 de maig al 5 de juny
Horari: dijous de 18 a 21 h

Tots els mòduls del diploma d'especialització en Gestió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic s'ofereixen també com a AULES OBERTES

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Facultat de Teologia de Catalunya, Abadia de Montserrat, Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona, Catalonia Sacra, La Salle, Servei de Biblioteques de la URL

Director: JAUME AYMAR

Coordinadora: SÍLVIA COLL-VINENT

Crèdits: 30 ECTS

Informació i Inscripcions

Facultat de Filosofia
Universitat Ramon Llull
Diputació, 231. 08007 Barcelona
Telf. 453 43 38 – Fax. 453 09 57
facultat@filosofia.url.edu

Dilluns a divendres, d'11 h. a 13 h.
Dilluns a dimecres, de 17 h. a 19 h.

**Facultat de
Filosofia**

Universitat Ramon Llull

WEB DE LA FACULTAT

<http://filosofia.url.edu>

Conscienciar la població sobre la fam al món

Mans Unides convoca la cinquena edició del Festival de clipmetratges solidaris

Redacció
Barcelona

Sota el lema «El desafiament de la fam al món», Mans Unides ha convocat la cinquena edició del seu Festival de clipmetratges solidaris, que porta com a nom «El teu punt de vista pot canviar el món». Es tracta d'una iniciativa que pretén sensibilitzar la població sobre la pobresa, les desigualtats i les seves causes, a través del treball en equip, la creativitat i l'aprenentatge. Els clipmetratges es poden realitzar en qualsevol format, gènere i tècnica: dibuixos animats, *stop motion*, documental, ficció, entrevistes, comèdia, musical...

Aquest festival de vídeos solidaris d'un minut de durada té dues vessants: la categoria escolar, dirigida a alumnes de secundària i batxillerat, i la categoria general, en la qual poden participar estudiants de cinema i audiovisuals i altres creadors audiovisuals. Els clipmetratges es poden presentar fins al proper 28 de febrer. Per a més informació (temàtica, recursos didàctics i audiovisuals, jurat, premis...): www.clipmetratjesmanosunidas.org.

Enguany, com a novetat, els organitzadors ofereixen suport en

formació audiovisual al professorat i alumnat de les escoles participants. La Fundació Escola Cristiana de Catalunya ha programat un curs de Creació audiovisual, que s'impartirà el 9 i el 13 de gener del 2014. L'edició 2012-2013 d'aquesta acció solidària va ser un èxit amb 639 vídeos presentats.

Lluitar contra la desigualtat

«Celebrem així un festival de cinema per a la ciutadania mundial; ciutadans i ciutadanes conscients que som corresponsables d'allò que passa al nostre planeta i que podem fer molt per canviar-ho», afirmen els organitzadors del Festival de clipmetratges de Mans Unides. I afegeixen: «Malgrat tots els esforços realitzats pels estats, les institucions internacionals, les ONG i altres organismes, la realitat és que, segons la FAO, tot i que cada cop es produeixen més i més aliments, continua havent-hi fam al món. El problema no és la capacitat de produir aliments suficients per a tothom, sinó el fet de tenir-hi accés.»

L'activitat és d'àmbit estatal i està impulsada per les setanta delegacions que Mans Unides té repartides

«Aquest festival de vídeos solidaris d'un minut de durada té dues vessants: la categoria escolar i la categoria general»

al llarg de les disset comunitats autònomes. Mans Unides és una organització no governamental de desenvolupament que des de l'any 1960 lluita contra la pobresa, la fam, la malnutrició, la malaltia, el subdesenvolupament i les seves causes. El 2010 va rebre el premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia.

Pel que fa als materials impresos, s'han distribuït quadríptics a les escoles i instituts de tot Catalunya i cartells i *flyers* a escoles de cinema, facultats d'audiovisuals, sales de cinema en versió original, centres cívics, punts d'informació juvenil, etc. Els plafons del festival són presents també en escoles de cinema, facultats d'audiovisuals i cinemes.

NAVIDAD EN LA TIERRA... AÑO 2013

Se divisan allá a lo lejos
Los restos
De guerra y no de paz...
Sinceridad...

Cuánto me lamento
De no haber amado más.

Pido a Dios...
Si al menos
Estas generaciones
Llenas de vida
Pueden en este día
Dar...

Y estrecharse en un abrazo,
Fruto de instrumentos acompasados,
Hechos de grandes lazos
De amistad y fraternidad.

Navidad...
Es mi vuelo
Hacia el cielo
Sin esperar.

Y no lo quiero dejar
Ni hacer marcha atrás.
Por ese motivo
Lo quiero compartir
Contigo.

FELIZ NAVIDAD AMIGO
PARA SIEMPRE EN LA TIERRA
HECHA
DE ETERNIDAD.

María del Carmen Igualada Mas
Navidad de 2013

Una Bíblia ideal per descobrir en família l'alegria de la fe

Presentada per

Mons. Lluís Martínez Sistach

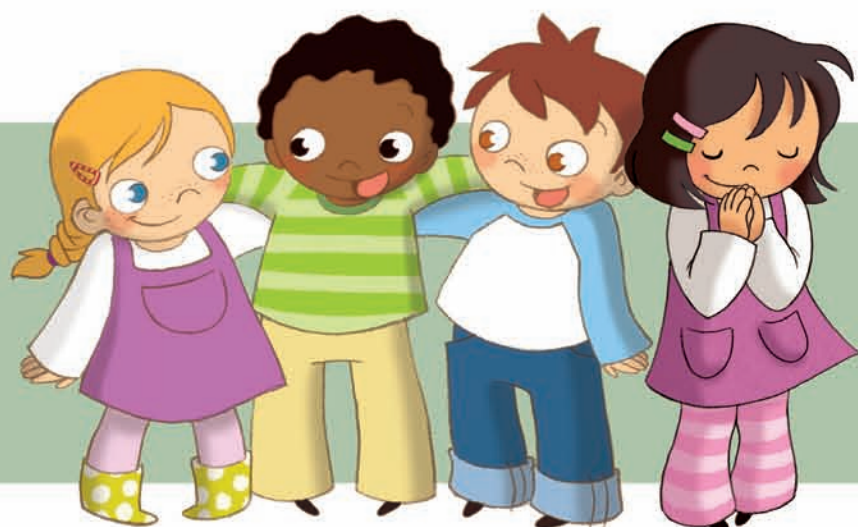
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

INCLOU
UN CD AMB
20 CANÇONS
INFANTILS

A partir
de
3 anys

La Bíblia per als més menuts

TEXT: Luis Benavides i Elena Santa Cruz

IL·LUSTRACIONS: Mariam Ben-Arab

COORDINACIÓ: Pedro de la Herrán

22 x 25 cm, 192 pàgines

També
EDICIÓ EN
CASTELLÀ

Casals

editorialcasals.com

**Segueix les orientacions de la
Conferència Episcopal Espanyola,
expressades en el text
*Los primeros pasos en la fe.***

Agustí Codinach

PROGRAMACIÓ ESPECIAL

24 DE DESEMBRE

- 19.30 Nadal gregorià. Cor de Monjos del monestir benedictí de Santo Domingo de Silos
- 20.00 *Ara ve Nadal*. Poesia, gastronomia, història i tradicions
- 23.00 Missa del Gall des de Montserrat

25 DE DESEMBRE

- 07.30 Nadal gregorià i els Pastorets (Cor Vivaldi)
- 10.00 *El poema de Nadal*, de Josep M. de Sagarra, amb alguns dels millors actors de l'escena catalana
- 11.30 Missa de Nadal des de la catedral de Barcelona
- 19.00 *El Pessebre*, de Pau Casals i Joan Alavedra. Emissió íntegra de l'únic enregistrament autoritzat pels autors

26 DE DESEMBRE

- 08.30 *Un món de nades*, amb Cris Juanico
- 09.00 Nades d'arreu del món
- 20.00 Victòria dels Àngels/Pau Casals, en concert

31 DE DESEMBRE

- 14.00 Especial informatiu Resum de l'Any, amb els protagonistes dels fets religiosos més importants de l'any
- 19.30 Programació especial Cap d'any. Selecció especial de música lleugera de qualitat

6 DE GENER

- 11.00 Missa de l'Epifania del Senyor
- 12.30 Emissió íntegra del Messies de Händel

Durant totes les festes nadalenques, radiofórmula especial amb els millors temes nadalencs de la història.

www.slabbinnck.com

lo mejor del mundo

Artículos litúrgicos fabricados artesanalmente, cera, tallas de madera hechas por maestros artesanos con maderas nobles como el nogal, cedro, y servicio de restauración de orfebrería.

Partida Fanecaes, s/n. - A.C. 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - T.: 962 900 971 - F.: 962 901 362 - veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Gran èxit del Gran Recapte d'Aliments

Redacció

El Prat de Llobregat

Per cinquè any consecutiu els quatre Bancs dels Aliments de Catalunya van organitzar els dies 29 i 30 de novembre una campanya de recollida d'aliments nutritius de llarga durada (llegums, conserves de peix, llet, oli...) amb l'objectiu de donar resposta a les urgències alimentàries de les persones més necessitades de casa nostra.

Antoni Sansalvadó, president de la Fundació Banc dels Aliments de Barcelona i en representació dels Bancs dels Aliments de les demarcacions catalanes; Laia Guinjoan, responsable de la campanya, i Oriol Dolader, cap de Logística del Banc dels Aliments de Barcelona, van presentar el dijous 5 de desembre, en una roda de premsa celebrada en una de les naus cedides per Zal-Prat, els resultats de la campanya Gran Recapte d'Aliments de Catalunya.

Enguany s'hi han recaptat 3.634.000 quilos d'aliments. Les quantitats detallades d'aliments recollits als supermercats van ser les següents: a Barcelona, 2.308 tones; a Girona, 425; a Lleida, 300, i a Tarragona, també 300. Altres donacions van aportar un total de 301 tones. Aquests aliments arribaran a més de 253.000 persones a tot Catalunya.

La participació dels més de 20.000 voluntaris va fer possible que aquesta campanya arribés a la major part de la geografia catalana. Més de 250 poblacions van acollir gairebé 1.900 punts de recollida a mercats i supermercats.

Exposició sobre «El poema del pessebre» al Vendrell

Redacció

El Vendrell

Fins al proper 12 de gener, la Vil·la Museu Pau Casals, situada al barri de Sant Salvador del Vendrell, acull l'exposició d'il·lustracions de l'artista Jordi Roca sobre *El poema del pessebre*, de Joan Alavedra.

Alavedra va escriure *El poema del pessebre* als peus de l'emblemàtica muntanya del Canigó. Posteriorment, el mestre Pau Casals va compondre l'oratori *El pessebre* com un gran himne de pau, que es va estrenar l'any 1960 a Acapulco (Mèxic) i que ha donat la volta al món.

Amb motiu del 40è aniversari de la mort de Pau Casals, l'exposició es pot veure enguany al Vendrell, ciutat natal de l'il·lustre violoncellista. Una sèrie d'il·lustracions reprodueixen l'estètica dels vitralls que, a iniciativa del promotor Joan Rios i Masanell, va realitzar l'artista sabadellenc Jordi Roca amb la voluntat de recrear el simbolisme de l'obra d'Alavedra.

Enguany es commemora també una altra data significativa: el 50è aniversari de l'audició d'*El pessebre* a la Sala de l'Assemblea de les Nacions Unides, que va tenir lloc el 24 d'octubre del 1963.

CatalunyaCristiana

Aquest Nadal regala una subscripció a CatalunyaCristiana. El millor regal!

Pots enviar-nos les dades per:

Correu postal:

Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Telèfon:

93 409 28 10

Correu electrònic:

administracio@catalunyacristiana.cat

CatalunyaCristiana 125€ l'any

Aquest Nadal desitjo regalar una subscripció a CatalunyaCristiana durant un any a:

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____

Persona que realitza l'obsequi:

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 125€ per any

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

☐ Dos pagaments semestral de 62,50€

☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la subscripció-regal.

Titular

Entitat _____ Oficina _____ DC _____

Compte _____ Data (dd/mm/aa) _____

Signatura del titular _____

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Poesies

Els lectors de *Catalunya Cristiana* comparteixen amb tots nosaltres els seus poemes de temàtica nadalenca.

«Calendarios viajeros»

Ruedan los años geográficos,
sin cansarse en su periplo,
símbolos siguen anunciando
los festejos navideños,
de tradiciones cristianas y laicas.

Los calendarios siguen recordando
aquella noche mágica y misteriosa,
aquella fulgurante estrella,
guiando a Reyes Magos montados
en rumiantes camellos,
camino a un humilde establo,
a un parto santo,
al primogénito de María,
al niño Jesús llamado
el Mesías esperado.

Navidad de los niños, adultos,
de belenes, abalorios y colores,
de dulces, gastronomías y vinos,
y de cantos, bailes y rezos
en el orbe cristiano.

Navidad de enfermos,
desamparados, pobres y parados,
la de todos.

JESÚS MUÑOZ GIL

«Nadal»

Som caminants del Nadal
amb bastó de pelegrí;
molt a prop, mas i portal,
i l'aroma del camí.

Compartim plat d'enyorances
amb un got de vi festiu,
de les petites recances
que dormen en nostre niu.

La llar, una flama encesa,
dins un tremolor de fum,
és caliu per a la nuesa
d'un infant curull de llum.

Som caminants de pessebre,
en raig d'estels i cel blau;
les nostres mans, glaç de gebre
i en el cor, desig de pau.

CARME CATÀ

«Nadal també és Pasqua»

Festa d'amor és el nostre Nadal!
Jesús ens torna a la cita esperada
i ens diu que tot reneix altra vegada
amb goig que descendeix i ens ve de dalt.

i es queda al nostre cor per un any més,
com Pasqua Florida pel meu viure
per les penes que tinc. L'acull... tant és!
Nadal també és Ascensió. Un vol lliure

amb sol de primavera i esperança!
O de neu amb foc d'hivern! Tot és gaubança
segura, que ens motiva per la fe.
Sigui Jesús infant. O per l'alè
d'un Crist alçat en glòria. La cita
d'un amor que em reneix i em ressuscita!

MONTSERRAT BALAGUER TARIBÓ

Agustí Codinach

«Nadals»

Hi ha Nadals sense estels ni lluna clara,
hi ha Nadals sense amor ni caritat,
hi ha Nadals amb rancor i mala cara,
hi ha Nadals de vileses i maldat.

Hi ha Nadals inhumans, d'hipocresies,
de malsons opressors, inquietants;
hi ha Nadals de travetes, gelosies,
de baixeses i enveges assetjants.

Hi ha Nadals sense pa i sense sostre;
ni un amic, ni un somris, ni un afalac,
sense una mà que t'amanyagui el rostre
i un glatir presoner en un atzucac.

Malgrat tot el Nadal és esperança
i un neguit que es desvetlla inusitat,
un desig molt pregon de confiança
per l'auguri d'un món en llibertat.

És l'esquer d'una pau que s'encomana
i ens empeny a conuiu tots plegats,
amb el goig d'un amor que ens agermana
vers la llum d'uns camins mai no fressats.

D'uns camins de concòrdia i justícia,
d'uns camins d'harmonia i il·lusió,
amb el pulcre besllum de la clarícia
i el caliu d'una franca germanor.

LLEONARD DEL RIO CAMPMAJÓ

«Nit de Nadal»

En el cel aparegué una estrella
que espurnejava llum de pau,
era el missatge que duia ella
anunciant-nos aquest amor que a Déu plau.

L'enhorabona ens arribava
aquella nit tan senyalada,
la profecia es realitzava
aquí en la terra esperada.

Lloem aquesta diada
plens de goig i alegria,
és una festa estimada
que ens omple d'harmonia.

El caliu que aquest Nin dóna
és tan tendre que a tots agrada,
té una màgia que agermana
d'una forma desitjada.

Les espurnes d'aquella llum redemptora
haurien d'arribar per tota la terra
fomentant una pau acollidora
i els humans rebutjar la guerra.

En tot el món aquest vespre
hauriem de gaudir de tendresa
creuant nostres cors sempre
amb amor i fidels a aquesta grandesa.

SALVADOR PAÑELLA

«El somriure del petit Infant»

Nadal, naixement, vinguda.
De qui?... perquè el món s'aturi
i celebri una gran festa
i tothom hi participi?

És el naixement d'Algú
que va estimar tant els homes,
que sent Déu es va fer petit
i va venir al món en una cova.

Per què aquesta follia d'amor?,
ens podríem preguntar,
per què voler viure en el món
i tantes vicissituds passar?

La resposta, la tenim
en el somriure de l'Infant.
Ell ens va venir a dir: «Sóc aquí,
per ser el vostre amic i company.»

Aquest naixement ens allibera
i diu que val la pena viure
amb senzillesa i estimant,

repartint a tothom el somriure.

El somris de l'Infant de Betlem
és el crit d'alerta a tots,
perquè obrim el cor i les mans
i ajudem els qui tenen poc.

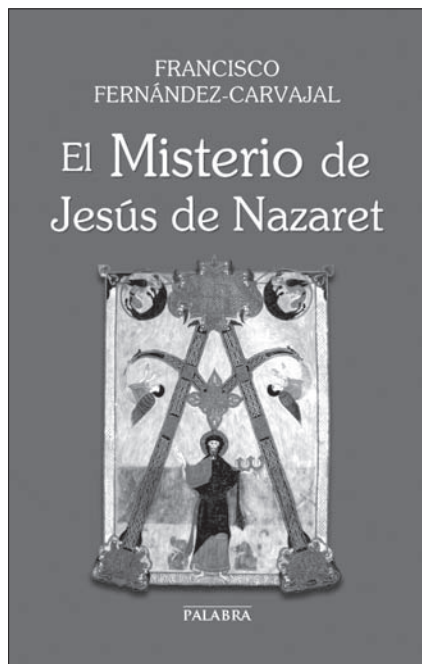
Aquesta ha de ser la nostra ensenya:
«Cristians de cor i de mans»,
sent sempre fidels a la crida
que ens fa el Diví Infant.

Nadal, llums, arbre, pessebre,
torrons, cava i capó farcit;
però que no hi hagi cap taula
sense el menjar i amb el cor entristit.

Aquesta nit hi ha una estrella
que brilla molt més en el cel.
És la que reflecteix el somriure
De Jesús Infant, a Betlem.

MONTSERRAT LLOPART

FRANCISCO FERNÁNDEZ-CARVAJAL
El Misterio de Jesús de Nazaret
Ediciones Palabra, 2013, 448 pág.

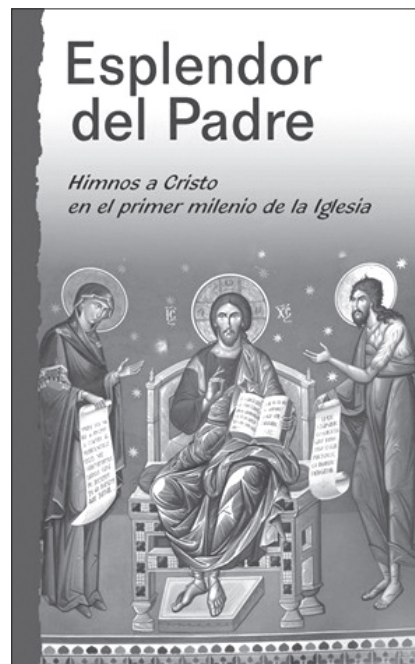
Jesús de Nazaret nació y murió hace más de dos mil años, resucitó y continúa vivo; comparte nuestra vida y nos espera en el cielo. Este libro presenta más de ochenta reflexiones sobre su persona y su modo de amar y sufrir, de curar y servir, de perdonar y salvar... Estas reflexiones están dirigidas al lector que desea descubrir, conocer y amar a Jesucristo. Es una aproximación al misterio del Hijo de Dios que se ha hecho hombre.

JESÚS ESPEJA
Huellas con futuro en algunos signos de nuestro tiempo Editorial Desclée De Brouwer, 2013, 160 pág.

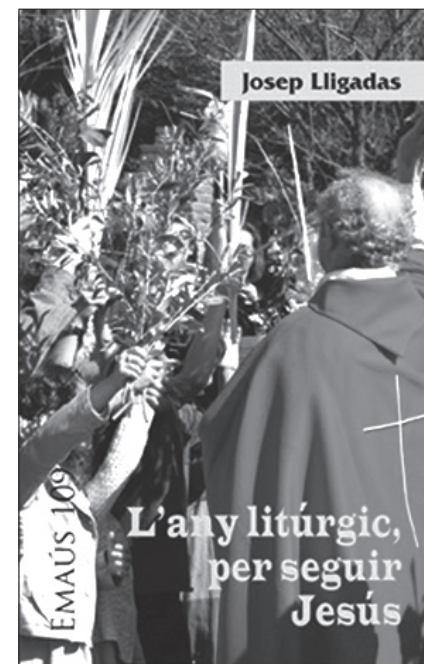
La creación es un dinamismo vivo que, según los creyentes cristianos, tiene su origen en Dios. Dicha creación alcanza su plenitud en la encarnación de la Palabra que, gracias al Espíritu, sigue hablando en todos los seres humanos y en todos los acontecimientos de nuestra historia. El dominico Jesús Espeja opina a lo largo de estas páginas que es posible vislumbrar esa presencia de vida en los signos de nuestro tiempo.

COSTANTE BERSELLI
Esplendor del Padre
Editorial Paulinas, 2013, 200 pág.

El propósito de esta antología de himnos es hacer atrayente, para todos los cristianos de hoy, un patrimonio de una intensa belleza y verdad, habitualmente reservado solamente a los estudiosos. En esta selección himnológica de grandes Padres de la Iglesia (Cipriano de Antioquía, Hipólito de Roma, Agustín de Hipona, Juan Damasceno...) se pueden leer distintos momentos de la historia eclesial y de teología cristológica.

JOSEP LLIGADAS
El año litúrgico, para seguir a Jesús Centro de Pastoral Litúrgica, 2013, 134 pág.

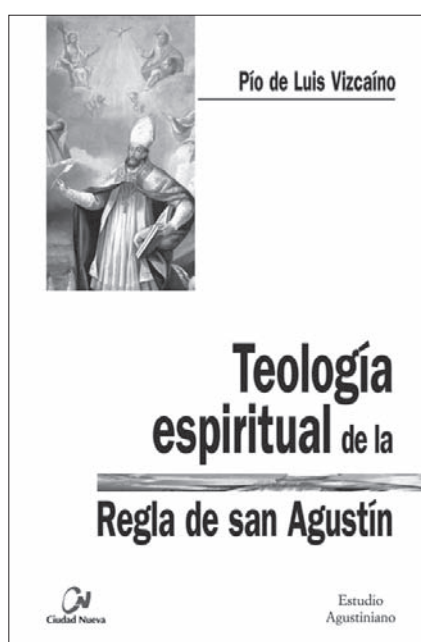
Jesús viene al encuentro de nuestra vida y nos invita a vivir lo que él mismo vive, su historia salvadora, con la gran riqueza de acontecimientos, actitudes y sentimientos que la configuran. Aunque cada día del año podemos recordar su muerte y resurrección, su llamada a la alegría, su invitación a convertirnos, su esperanza... nos resulta pedagógico revivir por etapas, por momentos diversos, toda la riqueza de la salvación de Jesús.

GIUSEPPE BUCCELLATO
Apuntes para una «historia espiritual» del sacerdote Gio' Bosco Editorial CCS, 2013, 168 pág.

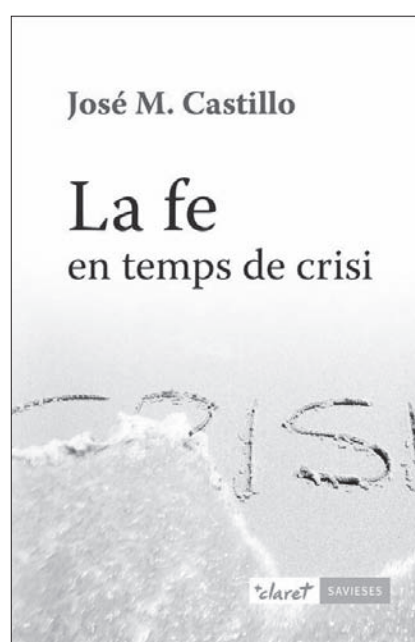
Las raíces de la espiritualidad de Don Bosco hay que buscarlas en la formación que él mismo recibió; su carisma sigue abierto y el Espíritu lo enriquece y amplía en nuestros días. Este libro no pretende ser una biografía. Su finalidad es mostrar el hilo conductor de la experiencia espiritual de Don Bosco, su historia de obediencia a Dios, sus etapas, las opciones concretas que realizó en fidelidad a lo que el Espíritu le sugería.

PÍO DE LUIS VIZCAÍNO
Teología espiritual de la Regla de san Agustín Editorial Ciudad Nueva, 2013, 198 pág.

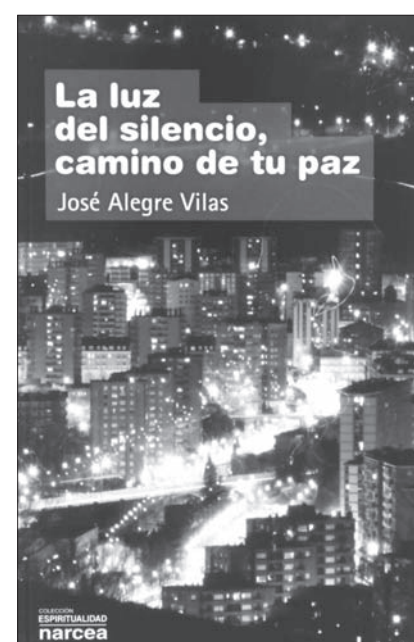
Hasta ahora se interpretaba la Regla de san Agustín desde planteamientos ascético-morales, pero la presente obra muestra que no es la única forma posible. El punto de partida es entender, en clave patristica, la espiritualidad como la salida de la persona al encuentro con Dios; una espiritualidad cuyo núcleo es teológico y, por tanto, trinitario. Una ayuda para cualquiera que aspire a vivir una espiritualidad radicalmente cristiana.

JOSÉ M. CASTILLO
La fe en temps de crisi
Editorial Claret, 2013, 88 pág.

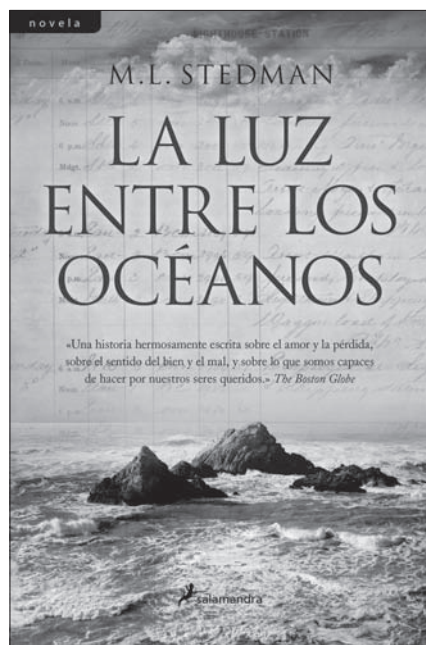

¿El Año de la Fe nos ha servido para mejorar nuestra fe, para superar nuestras dudas y para vivir con más coherencia nuestra condición de cristianos? Según el teólogo José M. Castillo, «la fe cristiana es, en estos tiempos de crisis, una fuerza poderosa que puede ayudar, de manera decisiva, a soportar y a superar las dificultades que cada día nos complican la vida». La fe de Jesús es, ciertamente, el modelo de nuestra fe.

JOSÉ ALEGRE VILAS
La luz del silencio, camino de tu paz Ediciones Narcea, 2013, 174 pág.

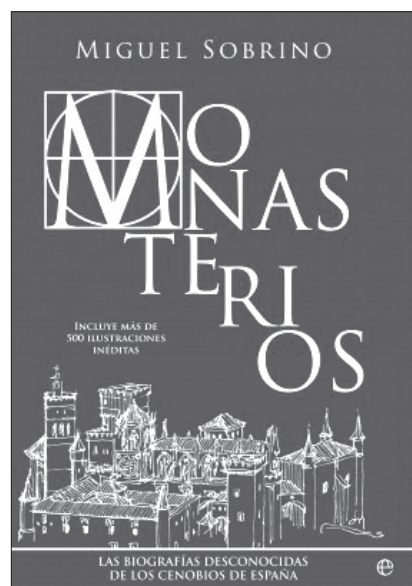
Vivir el silencio no es tarea fácil; es una experiencia necesaria para tomar conciencia profunda de nosotros mismos, para adquirir sabiduría. El silencio de Dios siempre se traduce en un grito que llama a la justicia, a la verdad, a la luz. Este libro presenta el silencio en la Biblia y en la vida cotidiana, subrayando su importancia como camino o actitud para escuchar a Dios, que nos habla en el silencio y en el silencio debe ser escuchado.

M. L. STEDMAN**La luz entre los océanos**
Ediciones Salamandra, 2013,
382 pàg.

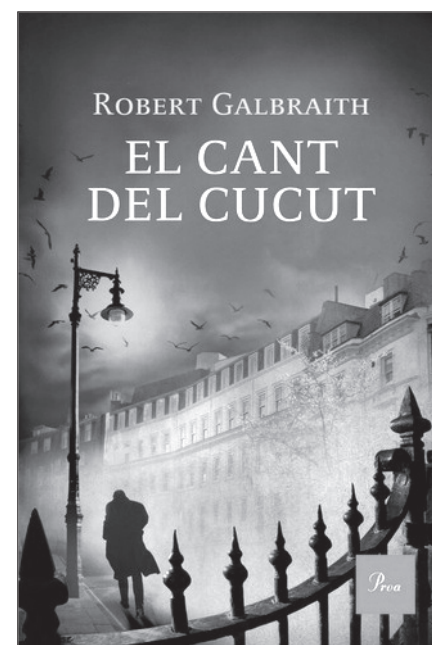
Un matí d'abril del 1926, un bot encalla a la costa d'una illa australiana. Al seu interior jauen un home mort i un nadó que plora amb desesperació. Al seu encontre surten Tom Sherbourne, el faroner, i la seva dona. El matrimoni decideix adoptar la criatura, sense notificar la troballa a les autoritats. Dos anys després, arriba al seu coneixement que la mare de la nena és viva i manté l'esperança de trobar la seva filla.

SONIA LAREDO**Y entonces sucedió algo maravilloso**
Ediciones Destino, 2013, 388 pàg.

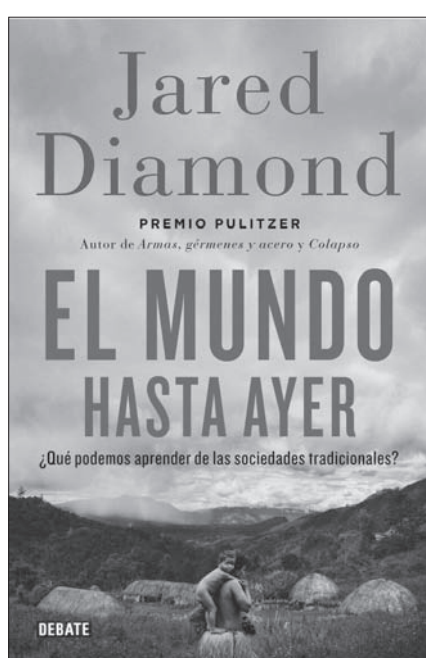
Brianda Gonzaga, una editora d'èxit que ronda els quaranta anys, trenca de manera forçosa amb la seva realitat quan l'acomiaten de la feina sense gaires contemplacions. Sumida en una espiral de desassossec, cerca consol en qui mai no li ha fallat, els llibres, i seguint una mena de pressentiment, s'embarca en un viatge que la durà a un lloc perdut entre les muntanyes que la canviarà per sempre: el Consell de Nuba.

MIGUEL SOBRINO
MonasteriosLa Esfera de los Libros,
2013, 816 pàg.

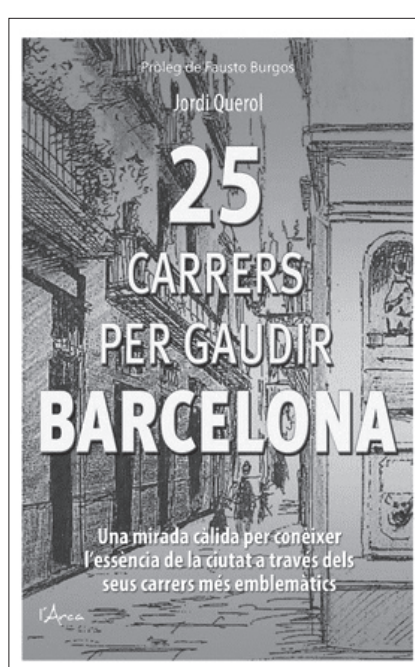
A l'Estat espanyol s'han construït centenars de conjunts monàstics des de l'alta edat mitjana fins gairebé l'actualitat. Miguel Sobrino, que ja ens va enlluernar amb el seu llibre anterior *Catedrales*, ens convida en aquesta ocasió a recórrer els principals monestirs espanyols, un patrimoni proper contemplat a través d'un viatge en el qual són els mateixos edificis, la seva història, les seves anècdotes i el seu entorn els qui parlen per ells mateixos.

ROBERT GALBRAITH
El cant del cucutEdicions Proa, 2013,
558 pàg.

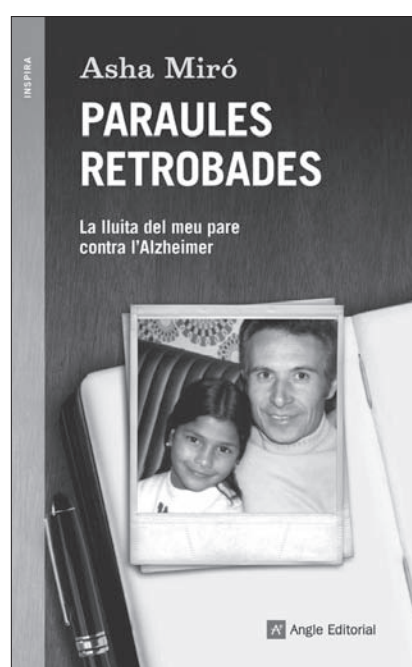
Una jove model amb problemes emocionals cau des del balcó de Mayfair en plena nit. Tothom assumeix que ha estat un suïcidi, excepte el seu germà, que contracta els serveis de l'investigador privat Cormoran Strike perquè investigui el cas. L'encàrrec li dóna a Strike cert respir econòmic, però com més aprofundeix en el món complex de la model, més fosc i perillós li sembla tot.

JARED DIAMOND**El mundo hasta ayer**
Editorial Debate, 2013, 590 pàg.

Amb aquest llibre, el científic i escriptor Jared Diamond completa una trilogia que va iniciar amb els volums *Armas, gérmenes y acero* i *Colapso*. Es tracta d'una obra magna que no només se centra en la nostra naturalesa i història, sinó també en el nostre destí com a espècie. Considerat per molts com «el Charles Darwin de la nostra generació», Diamond ofereix esperança a través de solucions als nostres problemes més urgents.

JORDI QUEROL**25 carrers per gaudir Barcelona**
L'Arca, 2013, 216 pàg.

L'arquitecte i urbanista Jordi Querol ens proposa dur a terme un viatge singular a vint-i-cinc carrers de Barcelona; uns itineraris que ens serviran per conèixer i entendre més bé la identitat d'aquesta metròpoli. L'autor descriu l'origen i l'evolució dels carrers, però també ens convida a passejar amb una mirada humanista sobre la gent, els seus records o els diferents esdeveniments que hi van passar.

ASHA MIRÓ**Paraules retrobades**
Angle Editorial, 2013, 190 pàg.

En aquestes pàgines es presenta un testimoni extraordinari a dues veus —un pare malalt i una filla— sobre com enfrontar-se a l'Alzheimer des del coratge i la voluntat de mantenir la pròpia identitat. Des de la dura experiència viscuda arran de la malaltia del seu pare, l'escriptora i pedagoga Asha Miró ens introdueix, amb una emoció vibrant, en la lluita esgotadora però optimista contra la pèrdua de memòria.

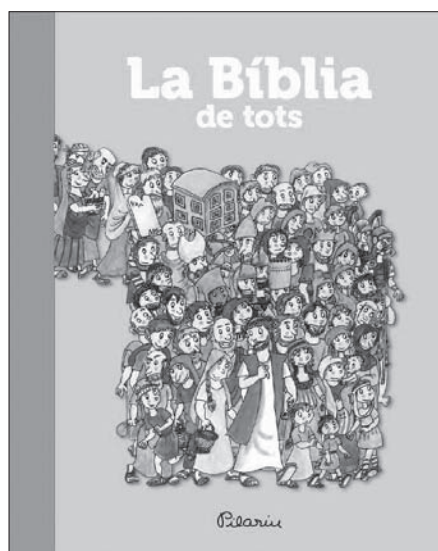
CLARA SÁNCHEZ
El cielo ha vuelto

Editorial Planeta, 2013, 382 pàg.

Patricia és una jove model de passarel·la amb una vida que sembla marcada per l'èxit. En un vol de feina coneix la Viviana, que li adverteix que vagi amb compte perquè algú del seu entorn desitja la seva mort. Quan Patricia torna a la felicitat de la seva llar, decideix oblidar-se d'aquesta recomanació sense fonament fins que una sèrie d'accidents fortuïts la porten a cercar la Viviana per trobar una explicació a aquests esdeveniments.

JESÚS BALLAZ (text) i PILARÍN BAYÉS (dibuixos)
La Bíblia de tots
Editorial Claret-Editorial Estrella Polar, 2013, 238 pàg.

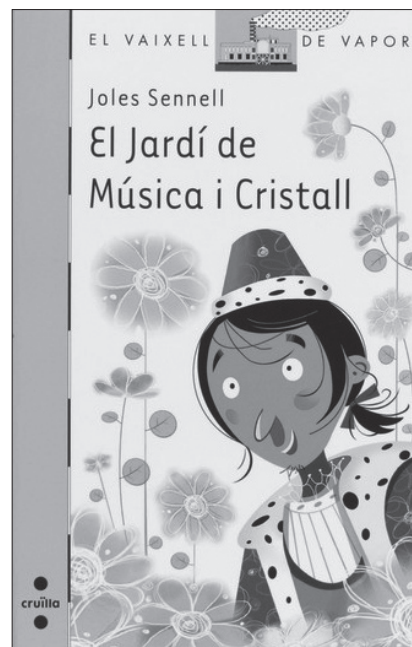
Una nova edició de la Sagrada Escriptura il·lustrada per la dibuixant Pilarín Bayés amb text de l'escriptor i editor Jesús Ballaz, i que compta amb l'assessorament del P. Ignasi Ricart, expert biblista. Els episodis més emblemàtics de la Bíblia són explicats amb un llenguatge amè i proper als infants. Així podran descobrir el seu missatge cabdal: la història de l'aliança entre Déu i els éssers humans.

JEAN-FRANÇOIS KIEFFER (text i dibuixos)
Las aventuras de Lobato. El encuentro y otros relatos
Ediciones Encuentro, 2013, 48 pàg.

Lobato és un jove orfe, de cor generós, músic i poeta, que viu a la Itàlia del segle XIII. Els seus dos grans amics són Francesc d'Assís i Germà Llop. Viatja per camps i ciutats, on troba gent molt diversa i viu mil aventures. Cada història gira a l'entorn de les preocupacions pròpies dels infants (el joc, l'amistat, la solidaritat, la humilitat, el respecte...) i permet pensar sobre la vida, els valors i la fe.

JOLES SENNEL (text) i ANNA CLARIANA (dibuixos)
El Jardí de Música i Cristall
Editorial Cruïlla, 2013, 60 pàg.

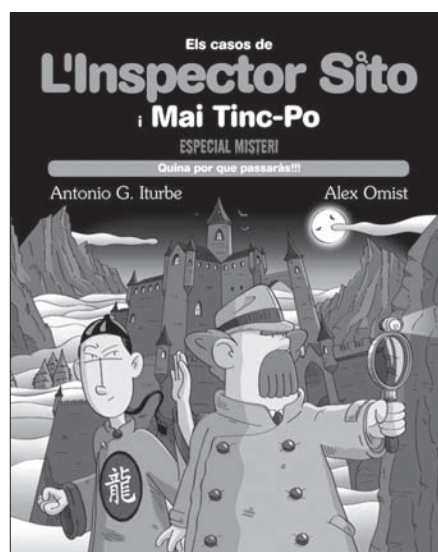
La princesa Ikensoc, del país de Tibada, no es pot pas casar amb el primer príncep que es presenti! Per això s'empesca una prova molt difícil de superar: es casarà amb qui li dugui una flor del Jardí de Música i Cristall, que ningú no sap on és. No s'imagina que el príncep Argentviu decideix provar sort i emprèn un llarg viatge a la recerca del jardí misteriós. Al final, el noi la deixarà amb un pam de nas.

MONTSERRAT RICO (text) i LAURA PRÍNCIPE (dibuixos)
Ara us contaré l'arca de Noè
Alba Editorial, 2013, 48 pàg.

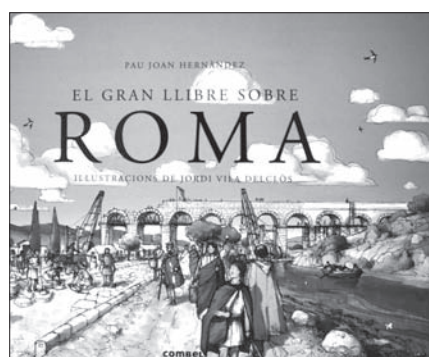
El món és a punt d'inundar-se. Noè construeix una arca amb les seves pròpies mans i escriu cartes als animals per avisar-los del diluvi que s'acosta. Alguns li fan cas i es reuneixen amb ell. Guiats per Noè, pugen a l'arca i junts sobreviuen a la gran tempesta. Aquesta nova edició de l'inoblidable passatge bíblic, escrita en vers, relata la història del diluvi universal amb sentit de l'humor i bon ritme.

ANTONIO G. ITURBE (text) i ALEX OMIST (dibuixos)
Especial misteri. Quina por que passaràs!!!
Edebé, 2013, 176 pàg.

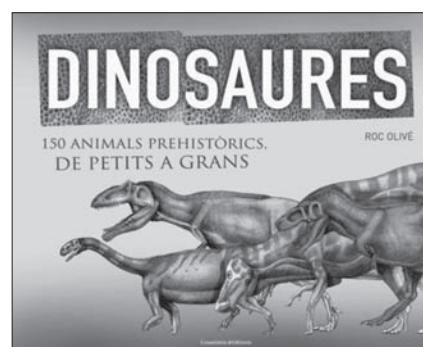
L'inspector Sito, detectiu famós arreu del món pel seu enginy i per la seva afició a la truita de patates, treballa al Departament de Casos Estranys, Misteriosos i Superdifícils amb l'ajuda del sergent xinès Mai Tinc-Po. Hauran de resoldre tres misteris: el del cotxe fantasma, el del monstre del llac Ness i el del castell del comte Cràpula. No hi ha cas que no resolguin l'inspector Sito i Mai Tinc-Po.

PAU JOAN HERNÁNDEZ (text) i JORDI VILA DELCLÒS (dibuixos)
El gran llibre sobre Roma
Combel Editorial, 2013, 20 pàg.

Amb aquest llibre interactiu, els infants podran passejar per un port i un carrer d'una ciutat de l'Imperi romà; visitaran unes termes autèntiques i assistiran a l'espectacle monumental del Colosseu, l'amfiteatre més gran de Roma. També aprendran com s'organitzaven les legions i podran posar a prova la seva capacitat d'estratègies jugant a la guerra de les Gàl·lies. S'hi inclou quatre jocs de tauler i el material per jugar-hi.

ROC OLIVÉ (text i dibuixos)
Dinosaurios
Cossetània Edicions, 2013, 48 pàg.

Durant més d'un segle els dinosaures han fascinat tant científics com públic en general. La paraula *dinosaure* significa «llangardaix terrible» i sintetitza la impressió que ens produeixen. Aquest llibre ens mostra la gran varietat de mides que van adquirir els dinosaures, alguns dels quals no eren més grans que un colom i uns altres eren enormes, més llargs que cinc autobusos posats l'un darrere l'altre.

TERESA BLANCH (text) i JOSÉ ÁNGEL LABARI (dibuixos)
El caso del castillo encantado
Editorial Montena, 2013, 96 pàg.

La Pepa Pistas i en Maxi Casos han decidit obrir una agència de detectius a la caseta de fusta abandonada de Pulgas, el gosset de la Pepa. En el seu primer cas, hauran de descobrir quin secret amaga el castell de la família Vamp. En la seva missió, els dos joves amics no hauran de perdre de vista una misteriosa armadura. Els acompanya en aquesta aventura Bebito, el germà petit de la Pepa.

Crítica literària

Un bon retrat de la cultura anglesa

Novel·la curta, relat, assaig... és difícil definir-se davant d'aquest nou llibre d'Antoni Coll. Quan tot el món semblava que seguia el rumb que marcava l'Imperi britànic, els herois, les gestes, els triomfs i les calamitats, les arts i les lletres, les tècniques i les ciències, la fe cristiana i les ideologies, deixaven el seu pòsit al temple de Saint Paul, la gran catedral anglicana del cor de Londres.

El guia de Saint Paul —personatge de ficció— ens fa recórrer les estances del temple i descobrir-hi les empremtes de la història. Home madur i experimentat, serè i equànime, posseïdor d'una àmplia cultura, ja jubilat, gaudeix mostrant-nos tot el que ell ha après entre aquests murs.

La RAE defineix la cultura com a «conjunt de coneixements que permet a algú desenvolupar el seu judici crític»; interessant, però caldria entendre-ho com a «fàbrica de pedants», i jo, quan em referia a l'àmplia cultura del guia, em referia a una altra cosa, a aquest record, a aquest coneixement comprensiu i amorós que es té dels éssers, de les persones i de les coses, quan s'ha sabut viure com un home obert a la transcendència de Déu.

ANTONI COLL GILABERT
El guía de Saint Paul
Una ciudad, un templo, un cuadro
Editorial Milenio, 2013, 111 pàg.

L'obra pictòrica de William Holman Hunt que es titula *The Light of the World* serveix de pauta al discurs del guia. «Va començar les seves explicacions —escriu l'autor— parlant-nos del marc del quadre, la ciutat de Londres, on va néixer i va morir el pintor. Es va endinsar en les tenebres que conté l'obra d'art, reflex d'altres tenebres en les quals viuen els ciutadans.»

«La porta en la seva reflexió, simbolitzava la llibertat d'obrir el cor a Déu o de mantenir-lo tancat. La doble corona d'or i d'espines, li havia servit per mostrar-nos la bellesa de Saint Paul Cathedral, amb tots els seus monuments, i, per contrast, per a una reflexió sobre el dolor humà.»

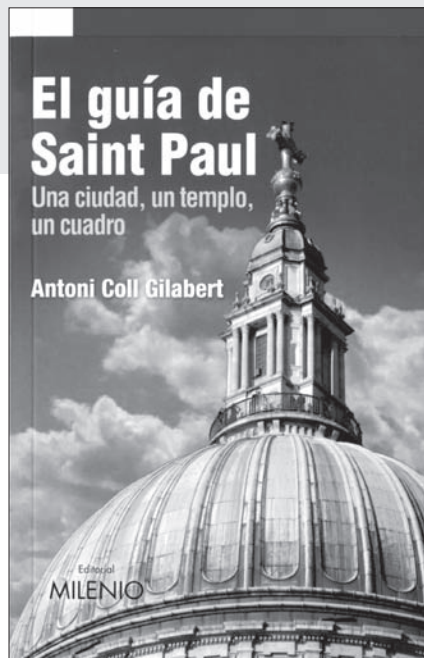
«La túnica sense costura, pel seu caràcter sacerdotal, el va portar a la consideració del misteri de l'Església, amb la seva permanència, les seves divisions i l'esforç ecumènic. I el fanalet

per preguntar-nos sobre la fe.»

«En tot moment es va valdre de testimonis de personatges il·lustres de la història del pensament, amb les idees dels quals va enriquir el discurs. Però ara havia arribat a la figura central del quadre, a Crist, la personalitat clau de la història.»

M'he allargat en la cita, perquè els lectors us feu càrrec de la complexitat del llibre. Uniu, a això, la humanitat —senzillesa i bon humor— de l'autor i us fareu una idea més o menys aproximada del que ha escrit.

Lluís Foix en la presentació el qualifica d'«un assaig molt aconseguit» i més endavant «és un retrat de la cultura anglesa des de la Reforma fins als nostres dies, amb aproximacions interessants al diàleg entre l'Església anglicana i la catòlica i altres qüestions que són de plena actualitat a Europa». Per part meua, jo el classificaria de llibre «sapi-

encial», un llibre amè que et convida a obrir-te a la veritat i que et fa ser una mica més savi. Com diu el vell guia davant del quadre de Crist trucant a la porta: «Aquest quadre és una crida que requereix una resposta.»

Lluís Raventós Artés
Doctor en Dret
Canònic

Crítica cinematogràfica

Palaus amb fonaments de sorra

BLUE JASMINE

DIRECTOR: Woody Allen.

INTÈRPRETS: Cate Blanchett, Alec Baldwin, Sally Hawkins, Alden Ehrenreich, Max Casella, entre altres.

GÈNERE: Comèdia dramàtica. 98 minuts. Estats Units, 2013.

Fidel a la seva cita anual arriba a les nostres pantalles el darrer treball de Woody Allen que, a pesar dels seus 78 anys, demostra una vitalitat cinematogràfica digna d'encomi. Si bé les gairebé 50 pel·lícules que ha dirigit no són de qualitat idèntica, qualsevol obra de Woody Allen és sempre interessant i té un segell de qualitat. Potser *Blue Jasmine* és del millor que ha rodat darrerament Allen.

El director torna a rodar en la seva estimada Nova York i a San Francisco per explicar-nos la història de dues germanes: la Jasmine i la Ginger.

La Jasmine és una dama elegant i sofisticada de l'alta societat novaïorquesa casada amb el multimilionari Hal, home de negocis que, darrere d'una façana refinada i selecta, amaga una situació econòmica basada en la corrupció. Jasmine i Hal han edificat la seva vida sobre el luxe, les festes de societat

(algunes fins i tot benèfiques), les fantasies i el malbaratament. Darrera de tanta ostentació, amaguen addiccions als fàrmacs i a l'alcohol per part d'ella i una infidelitat conjugal per part d'ell.

Quan la Jasmine descobreix que el seu marit li és infidel, en un rampell d'ira denuncia en Hal, que acaba a la

presó i que, posteriorment, es lleva la vida. La Jasmine aleshores queda arruïnada i al carrer i ha d'anar a viure a casa de la Ginger, una germana adoptiva que té un pis humil a San Francisco. La Ginger és mare de dos fills, està separada, fracassada, sense aspiracions i està perdudament enamorada d'un tipus maleducat, infantil i maltractador. Totes dues dones —marcades pel fracàs— han de conviure i intentar superar la seva soledat.

La pel·lícula està molt ben construïda. Tanta abundància de detalls sobre la situació de cadascuna de les germanes se'ns dona a partir de *flashbacks* que, d'una manera estupendament dosificada, ens fan entendre el present com una conseqüència inevitable del passat.

Les actrius estan fantàstiques. Cate Blanchett i Sally Hawkins donen vida a uns personatges creïbles, que inspiren compassió enmig de situacions tragi-còmiques. Si totes dues actrius estan bé, la feina de Cate Blanchett és absolutament extraordinària.

Amb uns diàlegs brillants i àcids, Woody Allen ens torna a parlar amb pessimisme de l'ésser humà. Les per-

sones que presenta a la pel·lícula són mesquines i buides, però no perquè hi hagi una maldat intrínseca en elles, sinó perquè són víctimes d'un estil de vida que rendeix culte als diners i al que és superficial i això necessàriament condueix a un buit existencial del qual es fa difícil sortir-ne.

En el seu missatge gairebé no hi ha lloc per a l'esperança, però sí per a la reflexió. Les dues germanes, la Jasmine i la Ginger, són igualment desgraciades; la Jasmine, perquè de cop i volta baixa de la riquesa a la pobresa i s'ha d'acostumar a l'austeritat; la Ginger, perquè, en la seva necessitat de sentir-se reconeguda, és capaç d'acceptar un maltractador infantil i imbècil (formidable Max Casella) com a persona de companyia. Per fugir del tedi d'aquestes vides només es pot fantasiejar i enganyar-se un mateix i imaginar uns èxits inexistents que un explica parlant sol.

Allen ens serveix la moralitat en safata: una vida fonamentada en la mentida sempre acaba malament, independentment del lloc de residència i de la situació econòmica de cadascú.

Woody Allen ens ofereix aquesta vegada una comèdia divertida, àgil i seriosa que es pot convertir en una paràbola del que ens passa. Aquesta societat nostra camina en una deriva semblant a la de la Jasmine. Enmig de la crisi que vivim, quan ja fallen els fonaments morals, els hem canviat pels programes del cor.

Josan Montull
Salesià
josan.montull@salesians.cat

Actualitats científiques

Què ha passat amb el metà de Mart?

Com recordareu, la NASA té instal·lat al planeta Mart el robot tot terreny anomenat *Curiosity* que va analitzant la composició del sòl marcià i també la de la seva minsa atmosfera. Una de les preguntes que amb aquest artefacte es volia respondre és si hi ha o hi ha hagut vida a aquest planeta. I un dels indicis a favor podria ser la presència del gas metà. Sabem que és un producte que pràcticament tots els vivents emeten en el seu metabolisme (només uns pocs bacteris deixen de produir-ne) si bé també pot tenir un origen mineral o ser aportat per cometes, cosa que fa que la seva presència no sigui una prova inequívoca de l'existència present o passada de vida en un lloc determinat. Però, és clar, si n'hi ha la probabilitat d'haver-hi també éssers vius té un punt a favor.

Ara bé, fa nou anys els telescopis de Hawaii van detectar a Mart una emissió de metà i la cosa es confirmà poc després per la nau *Mars Express* de l'Agència Espacial Europea, que es troba en òrbita al voltant del planeta des del 2003. En trobaren en una concentració de 10 a 45 ppb (parts per mil milions) en l'atmosfera marciana. I ara els astrofísics han fet fer al

Imatge de Mart, amb el mont Sharp al fons, presa per una de les càmeres del «Curiosity» (NASA).

Curiosity una anàlisi ben curiosa per confirmar les dades i s'han trobat amb la sorpresa que els aparells d'aquest robot diuen que a l'atmosfera marciana no hi ha ni rastre de metà, o almenys si n'hi hagués no arribaria a 1,3 ppb, que és el límit de la sensibilitat dels aparells del *Curiosity*.

Què ha passat? Els científics han restat desconcertats. Només hi ha tres possibles explicacions: que les observacions fetes el 2004 fossin errònies, o bé que el detector de metà del *Curiosity* no hagi funcionat correctament, o bé que durant aquests nou anys hagi disminuït la concentració de metà al planeta. I cap de les tres explicacions convenç. «Ha estat una sorpresa i una decepció», ha dit Chris Webster, responsable de l'instrument que mesura el metà posat en el robot, a la revista *Nature*, però ja sabem que «Mart és ple de sorpreses» i caldrà continuar la recerca.

A l'Índia s'està preparant una missió a Mart per part de la seva agència espacial, i també la d'Europa (ESA) en prepara una altra. Si els detectors de metà que hi posaran són correctes podrem saber segurament quina d'aquelles tres explicacions era la més encertada. Ja ens ho faran saber!

Qüestions fonamentals plantejades per la biologia actual

43. Sobre la clonació no reproductiva o terapèutica

La clonació d'un ésser humà feta amb l'obtenció d'un embrió dotat del mateix codi genètic amb l'única finalitat d'utilitzar les cèl·lules d'aquest embrió per implantar-les en el subjecte per guarir-lo d'una malaltia de carència cel·lular és el que s'anomena «clonació no reproductiva» o, també, «terapèutica». Essencialment, quant al procés, és igual a la clonació reproductiva que explicàvem al capítol anterior, només hi ha de diferència la finalitat guaridora. Però com que el fi no justifica els mitjans, hem de dir des del punt de vista ètic el mateix que aleshores ja vam dir: la destrucció d'un embrió és un homicidi potencial i, per tant, un acte totalment reprovable, sense justificació ètica.

Però com que pot interessar als lectors saber què s'ha fet fins ara en aquest aspecte, hem decidit dir-ne també alguna cosa en aquest capítol a part.

Una experiència que es mostrà fraudulenta

Era el març del 2004 quan uns investigadors sud-coreans, Suk Hwang i Moon Shin-Yong, van publicar a *Science* un treball de clonació humana que, amb fins terapèutics, havien portat a cap. Havien intentat clonar humans amb el mateix sistema de com s'obtingué l'ovella *Dolly*; trasplantant nuclis cel·lulars a ovòcits enucleats. El rendiment va ser molt baix, com era d'esperar, d'uns quants centenars d'ovòcits, extrets de 16 dones, en els quals s'implantaren nuclis respectius de cèl·lules d'elles mateixes, només van ser 30 els embrions que obtingueren, i d'ells només un de sol

arribà a la fase de blastocist. De totes maneres, no es desanimaren aquests investigadors i, després de fer noves experiències, el 2006 comunicaren a la mateixa revista *Science* que aquesta vegada de 185 òvuls havien aconseguit 11 conjunts cel·lulars. No cal dir que la notícia ja tingué més ressonància dins de la comunitat científica internacional. Obria pas al tractament de malalties fins ara considerades incurables, com el Parkinson o la diabetis.

Però... un comitè investigador de la Universitat de Seül que examinà detalladament tot el que l'equip de Hwang havia realitzat anunciava poc després que no hi havia trobat cap evidència del que s'havia anunciat, perquè les cèl·lules que suposadament procedien dels embrions clonats de pacients no tenien les característiques que havien de tenir. La portantveu de l'equip que en va fer la investigació, Roh Jong-Hye, va poder anunciar públicament que «no s'ha trobat cap cèl·lula creada que coincideixi amb l'ADN de la cèl·lula del pacient, i ni tan sols hi ha evidència de l'obtenció de cèl·lules clonades». Què havia passat? Que els experimentadors havien donat per bones unes cèl·lules que no corresponien al pacient en qüestió sinó que s'havien manipulat o suplantat, perquè també es descobrí que, a part totalment dels pacients donants, es trobaren cèl·lules que procedien d'òvuls donats per investigadores de l'equip que féu aquella experiència.

Quan es va fer públic el frau, Hwang, el principal responsable d'aquell equip, va demanar disculpes i va anunciar la

dimissió de tots els seus càrrecs. I les esperances d'haver trobat un camí per a una «clonació terapèutica» van decaure. Aquest fet va tenir també, no cal dir, ressonància internacional.

Hi hagué encara nous intents

El mateix any 2006 el Dr. Robert Lanza i el seu equip d'investigació de l'empresa americana ACT (empresa californiana de la qual ja vam parlar al capítol anterior) informaven que, en lloc de fer el que realitzaren els coreans, el que calia considerar possible era extirpar «cèl·lules mare» (com s'anomenen les cèl·lules totipotents, és a dir les que poden diferenciar-se per formar qualsevol teixit) d'embrions en els seus primers estadis de desenvolupament (cosa que no n'alteraria el desenvolupament posterior). Què dir-hi? Aquesta tècnica no serveix si es vol obtenir la mateixa identitat genètica que el pacient, que seria, en aquest cas la pacient, o sigui la mare, perquè el fill, ja ho sabem, no té pas els mateixos gens que la mare, i si es vol que els tingui no hi ha altre mètode que fer la clonació, tal com intentaren els de Corea.

Però la idea de fer servir cèl·lules mare embrionàries va ser acollida per altres entitats o professionals. Per exemple, els doctors del Harvard Medical School i del Massachusetts Institute of Technology, que proposaren com a cosa possible produir embrions sense capacitat de supervivència, però amb cèl·lules aprofitables després de cultivar-les *in vitro*. Idea acceptada per altres, com Markus Grompe del

Centre de Cèl·lules Mare de la Universitat d'Oregon, a Portland, perquè, tractant-se d'embrions inviables no hi veia cap obstacle ètic. Es tractava de crear embrions, fent la clonació com sempre amb trasplantament cel·lular, però dotats d'una disfunció genètica que els bloquegés el desenvolupament en arribar a l'etapa de blastocist.

Aquests intents resultaren infructuosos. I moltes objeccions els caigueren al damunt per part dels que no veien vàlida aquella justificació ètica que ells pretenien: pel fet de ser inviables uns embrions creats amb impossibilitat de desenvolupar-se no per això deixen de ser éssers humans en fase embrionària, per molt que se'ls hagi manipulat de forma no natural. Cal no oblidar que és al moment de la fecundació que ja sorgeix una nova vida humana.

I per això, gràcies a Déu, sembla que aquests intents de produir (per clonació o no) uns embrions terapèutics en vista a destruir-los, després d'obtenir-ne les cèl·lules mare, es van deixant internacionalment. No sabem, tanmateix, si clandestinament, o sense donar-hi cap publicitat, encara es fan experiències d'aquestes en laboratoris biològics. Però no n'hi ha que sapiguem que ho facin oficialment. I és que per finalitats guaridores de carències cel·lulars s'ha vist que no cal utilitzar cèl·lules mare embrionàries, perquè ara ja sabem que també hi ha la possibilitat de fer servir les cèl·lules mare adultes. La seva troballa ha estat important i les investigacions al seu respecte han anat creixent. El que ja s'hi ha fet és prou extens per dedicar-hi tot un altre capítol. I així ho farem.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

IGNASI DÍAZ VENTURA, CREADOR DEL «JOC DE LA VIDA DE CRIST»

«Aquest joc vol ajudar a créixer en la fe»

Samuel Gutiérrez

De la mà de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel arriba aquest Nadal a les llars catalanes el «Joc de la Vida de Crist», una proposta divertida per aprendre el més important de la fe cristiana jugant en família. Aquest *memory*, o joc de les parelles, ha estat pensat en clau educativa i evangelitzadora per Ignasi Díaz Ventura, professor de Religió catòlica a l'Escola Pública Rubén Darío, al Raval de Barcelona. El podeu aconseguir ara a través de la nostra web o trucant al telèfon 934 092 770.

Com va sorgir la idea de fer un joc de memòria sobre la vida de Crist?

Un dels objectius centrals del currículum de Religió catòlica és el d'aprofundir acadèmicament en la Vida de Crist, l'Evangelí. Però, em preguntava: com fer-ho de forma agradable? Vaig pensar en el joc. Vaig estar buscant, però no vaig trobar el que necessitava. I vaig decidir crear-lo.

Per què vas decidir apostar-hi fort?

Vaig apostar-hi fort perquè confio en el meu «Client». A més, hi ha jocs que no passaran mai: són els clàssics. Un d'aquests és el joc del *memory* o

de les parelles. Si a això li sumes la vida de Crist, és a dir, l'única Vida que pot omplir plenament el cor de l'ésser humà: el resultat és «El Joc de la Vida de Crist». Però he de dir també que aquest projecte no hauria estat possible sense el suport de Jaime Solà, de *Notícies Cristianas*, i de la il·lustradora Maria Oller. I de la meua dona, per descomptat!

Quina ha estat l'acollida de la primera tongada de mil unitats?

La veritat és que, gràcies a Déu, l'acollida ha estat molt bona. El joc entra pels ulls, principalment, gràcies a les il·lustracions de Maria Oller. Reuneix, a més, els quatre requisits que a mi em semblen fonamentals en un joc per evangelitzar: primer, que el contingut sigui fidel a l'Evangelí; segon, que aspiri estèticament a la perfecció; tercer, que serveixi per aprendre divertint-se; i quart, que sigui econòmic perquè pugui arribar a tothom.

Com a professor de Religió, creus que el joc és una bona eina per a l'aprenentatge?

Si ens preguntem quin és el verb que millor definiria la infància, la resposta seria segurament «jugar». Fa uns dies

em vaig trobar amb un parell d'exalumnes de la meua anterior escola, la Poeta Foix; eren el Marc i el Jia Ming. El que més els havia colpit era l'aprenentatge mitjançant els jocs. El joc fa que els nens visquin moments molt intensos i de màxima atenció i concentració; els hem d'aprofitar per educar, ja sigui a l'escola, en família o a la parròquia. La meua experiència ha estat molt positiva. A més, com que he puntuat les fitxes segons la importància del moment de la Vida de Jesús, ara tots volen fer el rècord. Estan veritablement «virtuats»! «Enganxats» a un hàbit bo!

És un joc que «desperta la memòria»... També vol despertar la fe?

«Desperta la memòria», del que Déu ha fet per nosaltres! Realment creiem en l'Amor immens que Déu ens té? Confio que aquest joc serveixi a molts nens, encara que només sigui una miqueta, per conèixer com els estima Déu i així puguin rebre i créixer en la fe.

Pensant-ho millor

Un altre Nadal

Nadal, un altre Nadal...

I els nostres pobles i ciutats tornen a engalanar-se i fer brillar llums i formes de colors que voldrien recordar aquell estel que, un dia, va posar-se sobre una cova indicant quelcom extraordinari... I les famílies es tornen a aplegar i dinen juntes; algunes potser canten nades, unes altres aprofiten aquests dies com a vacances d'hivern, fins i tot a les pistes d'esquí... Algú encara anirà a la Missa del Gall... Ja torna a ser Nadal!

Però, és aquest el Nadal que volem? Quin Nadal esperem? Podem celebrar el Nadal quan la crisi sacseja encara les portes de moltes famílies, quan la nostra realitat social és incerta, quan la classe política ens desconcerta contínuament? Com podem celebrar la presència del Déu-amb-nosaltres quan sembla que s'amagui darrere de mil calamitats? I amb tot, sí, Déu torna a néixer enmig de la nostra realitat, enmig de les nostres vides. Alguna cosa pot tornar a canviar, silenciosament, com fa dos mil anys, en aquesta història de salvació eterna que es va desenvolupant al llarg dels segles segons el pla de Déu. Hi ha un verset del salm 84 que em toca el cor: «La fidelitat i l'amor es trobaran...» Sí, la fidelitat de Déu que

no es cansa mai de ser amb nosaltres, de tornar i tornar a les nostres vides, ni que nosaltres no li'n fem cas. Ell és fidel i, un any i un altre, ens presenta aquesta oportunitat de saber-lo acollir i reconèixer en la feblesa, en la impotència, en el dolor, en els pobres i petits, com ho va ser Ell en el pessebre de Betlem. La seva fidelitat a la condició humana, a nosaltres, no té límits. Déu és fidel a la seva paraula i enmig de tot allò que ens toqui viure, del que ens faci patir o del que ens pugui semblar un fracàs, Ell torna a ser el Déu-amb-nosaltres. La nostra situació personal, familiar, comunitària, social, política, nacional, mundial... pot trontollar, sí —com ho fa moltes vegades— però hi ha una certesa inamovible: per la seva fidelitat tossuda, Déu és el Déu-amb-nosaltres.

Jo, amb aquesta certesa, em veig amb cor de tornar a viure un nou Nadal. De posar davant el petit Infant tantes situacions, persones i realitats que hem viscut aquest any. I confiar-les a la seva fidelitat i al seu amor, capaç de transformar les situacions de mort en vida plena. I tot això perquè és Nadal i ens acaba de néixer una nova vida. Sant Nadal del Senyor!

Natalia Aldana
Benedictina de
Sant Benet de
Montserrat

Ens apassiona
ajudar
els que necessiten ajuda.
I a tu?

A Lunet Solidario ens apassiona ajudar els que necessiten ajuda amb accions que contribueixen a netejar el món de pobresa, malalties, analfabetisme, marginació... Per això, donem suport a projectes promoguts pels nostres clients, amb qui compartim valors. Es tracta de projectes vinculats a millores en l'educació, condicions de vida o desenvolupament de zones deprimides. Si també t'apassiona ajudar, entra a www.lunet.es o a www.caritas.es. Gràcies.

5 propostes per a un Nadal més humà i solidari

www.mansunides.org

Felicita el Nadal amb Mans Unides
Il·lumina el món amb els teus bons desitjos. Felicita el Nadal amb una postal animada des del web de Mans Unides. T'agradarà a tu i als teus amics i familiars.

Dóna punts Estrella de La Caixa
Amb només 225 Punts Estrella ajudaràs a construir un pavelló de pediatria a un hospital d'Angola i ajudaràs a salvar la vida de nens malalts i desnodrits.

Envia un SMS al 28014
Envia MANS UNIDES FILIPINES al 28014. El cost de 1,20 € es destinarà als damnificats del tifó de Filipines. Servei de SMS solidari vàlid per a Movistar, Vodafone i Orange.

Fes un donatiu
El treball que realitza l'ONG Mans Unides és possible gràcies als donatius que decideixen aportar persones solidàries i compromeses com tu.

Fes-te'n soci
Fer-se soci és la millor manera de donar suport als projectes educatius, sanitaris, socials, agrícoles i de promoció de la dona que Mans Unides impulsa als països més empobrits.

Mans Unides

Mans Unides és l'Associació de l'Església per a l'ajuda, promoció i desenvolupament en els països més desfavorits. És al seu torn una Organització no Governamental per al Desenvolupament (ONGD), de voluntaris, catòlica, seglar, sense ànim de lucre i de caràcter benèfic que, des del 1960, lluita contra la fam, la deficient nutrició, la misèria, la malaltia, el subdesenvolupament i les causes que el produeixen.

www.mansunides.org
Telf: 93 487 78 78